

MÁTÉ LÁSZLÓ

XXI. SZÁZADI MAGÁNY

MÁTÉ LÁSZLÓ

XXI. SZÁZADI MAGÁNY

Máté László

XXI. századi magány

*Válogatott
novellák és versek*

Budapest, 2009

Előszó

Mindig el akartam mondani azokat a történeteket, amelyek bennem munkáltak az évek során és felszínre kíváncsoztak, de, hogy ezek valaha is könyvben megjelenjenek, azt sokáig nem gondoltam komolyan.

Úgy öt-hat évvel ezelőtt érlelődött meg bennem a gondolat, hogy közreadjam az írásaimat. Ekkor még mindig nem papírra nyomtatott megjelenésre gondoltam, csupán az internet adta lehetőséggel éltem.

A kötetben található novellák többsége kitalált, de mindegyikben van valami, amit a mindennapi életben kapott impulzus indított útjára. A kisemberek történetei találhatók ebben a kötetben. Azoké az embereké, akik nem hősök, nem kiváló sportolók, nem hírességek, vagy akár neves színészek. Ám az Ő hétköznapi történetei is tartogatnak olykor megdöbbentő, vagy éppen komikus dolgokat.

Visszatérő témám a hajléktalanok, az utcán tengődő emberek kilátástalan élete, mely legtöbbször csak egyetlen végállomás felé fut megrázóan drámai sebességgel.

És persze mint az életben, itt sem minden történet vége rózsaszín, még ha olykor annak is tűnik. Azonban, ha végiggondoljuk, akkor be kell látnunk, csak „relatív boldogság” jut ezeknek a hétköznapi hősöknek. A balesetben mozgássérült vált fiúnak; a meglopott anyának; vagy az orvosnak, aki ha nehezen is, de visszakapta a becsületét. Ennél is szomorúbb a balesetet szenvedett asszony, a saját életének szigetébe zárt foglyaként, vagy a halálba menekülő kurtizán történetére – nos, ezek az írások, sajnos kimondottan tragikusak...

E történetek mellé csempészttem be egy csokor verset, valamint néhány olyan novellát is, amely ugyan nem a mában játszódik, de bizony, nagyon is a mának szól.

Továbbá helyet kapott a kötetben – a meglévő hatból – két eszperente mese. Merthogy ez is én vagyok valahol.

A játékos, kísérletező ember...

a szerző

Karácsonyi ajándék

A férfi lassan megmozdult, és átfagyott tagjait dörzsölgette. Gondolataiban a régmúlt karácsonyok emlékei kavarogtak: azok a meghitt gyerekkori karácsonyok, amikor a nagy barnamackót, vagy a villanyvonatot kapta, majd a későbbi évek, amikor már felnőttként saját családjával ünnepelt.

Eszébe villant kislánya földöntúli boldogsága a játékba, vagy a bababútor láttán.

Istenem, hogy tudott örülni, és mennyire szeretett hozzábújni, –gondolta a férfi. Mennyire apás volt...

Már régóta nem várta az ünnepeket, sőt egy idő óta egyenesen gyűlölte. A válása utáni magányos karácsonyokra sem szívesen gondolt. Amióta pedig az utcán tengette életét – gyűlölt minden ünnepet.

Ez a hatodik karácsony, amit hajléktalanként az utcán él meg, és számára csak az emlékek maradtak. Megszokta a számkivetettek és megvetettek életét. Először még zavarta egy-egy szánakozó adomány elfogadása, mára azonban a teljes közönyösség és beletörődés vált az életszemléletévé.

A telet nem szerette a hideg miatt, a többi évszak elfogadható volt számára. A lényeg, hogy legyen egy kis ennivaló, és néha-néha valami innivaló.

Az ital – az jó. Elbódít és segít elfeledtetni ezt a kilátástalan helyzetet. Ismét érezte a csontig hatoló hideget. Felnézett az égre, és úgy gondolta tíz-tizenegy óra között lehet az idő.

Elhatározta, hogy minden ellenérzését félretéve elmegy a menhelyre ebédelni. Nem szerette a menhelyet. Nem tudta meghatározni az okát, de nem szerette.

Felkelt a kartonpapírból és egyéb, mások által rég kidobott kacatokból készített vackáról és összeszedte egy nagy szatyorba a holmiját. Lassan, csoszogva megindult a menhely felé.

A menhelyen jó meleg, néhány ismerős sorstárs barátságos köszöntése, és ünnepinek éppen nem nevezhető ebéd fogadta.

Mikor rá került a sor, az ebédosztó megkérdezte, hogy tegnap este miért nem jött, hiszen sült hús volt és még egy szelet sütemény is.

A férfi csak megrántotta a vállát, de nem válaszolt. Az ebédosztó – mintegy kárpótlásul – két keménytojást adott a főzelék mellé.

A leves meleg és sós volt. Más jót nem nagyon lehetett elmondani róla. A főzelék íztelen, ráadásul nem is szerette. De tudta, meg kell enni, mert szüksége van az energiára. A férfi lassan evett és minden falatot jól megrágott.

Nem volt miért sietni. Régóta nem volt miért sietni. A két tojást a végére hagyta, majd – gondolva a holnapra is – csak az egyiket ette meg. A másik kemény tojást egy kétes tisztaságú zsebkendőbe csavarta és a szatyorba rejtette.

Amikor kifelé indult, meglátta a menhely vezetőjét. Nem akart vele találkozni, mert tudta, hogy megint gyözködni kezd, miért az utcán tölti az éjszakát.

Szerencséje volt, mert megállították a vezetőt. A férfi kihasználta a helyzetet és gyorsan távozott.

Az utcán csoszogva megindult a körút felé. Azt gondolta, karácsony lévén az emberek talán adakozóbbak. A szokott helyére ment. Igaz, nem a legjobb hely volt, de néha egészen jó kis pénz jött össze.

A forgalom hullámzó, de inkább gyér volt. Ennek megfelelően a kocsiból kinyújtott forintok is igen kevés összeget adtak ki. Már sötétedni kezdett és alig párszáz forint gyűlt össze. Megvár, amíg teljesen besötétedik, aztán elmegyek. Sok jóra már úgysem számíthatok – gondolta.

Ahogy csoszogott a kocsik között, látta, hogy a következő autó ablaka leereszkedik és egy kéz az alamizsnát nyújtja. Odacszogott, hogy elvegye a pénzt.

A férfi és a sofőrülésen ülő nő tekintete egyszerre találkozott.

– Apa? – csúszott ki önkéntelenül a nő száján a kérdés.

– Kislányom... – dadogta a férfi zavartan.

A lámpa zöldre váltott, de a nő nem indult el. A két ember zavartan, szinte megmerevedve nézte egymást.

– Anya, miért nem indulsz már? – csivitelte a hátsó ülésen ülő aranyzőke kisfiú.

– Drágám, valami baj van? – kérdezte a nő mellett ülő férfi is.

A hátsó autók előbb bösz dudálásba kezdtek, majd sorban kikerültek a zöld lámpánál veszteglő gépkocsit.

A nő visszarakta a fém pénzt a tárcájába, hosszasan kotorászott benne, majd a férfi kezébe nyomott két papír bankót.

Az ismét zöldre váltó lámpánál visító kerekekkel indítva vadul elszáguldott.

A férfi a kezében lévő két darab ötezrest nézte, és szeme megtelt könnyel.

Először könnyezett, amióta az utcán él, és először érezte, hogy megalázták.

Budapest, 2004. december, 25.

Feltámadás

A földön fekvő nő nehézkesen mozdult meg. Feltápászkodott a vackáról. A másik sarokban fekvő alakot nézte. Megismerte a férfit, aki elég gyakran töltötte itt az éjszakát. Meglehetősen jó viszonyban voltak, gyakran segítettek egymásnak. Néha elbeszélgettek, meséltek egymásnak a régi szép időről. Amikor nagyon megkívánta, lefeküdt a férfival. De ennél tovább nem jutottak, és ez valahogy mindkettőjüknek megfelelt.

Azt tudta, hogy a férfinak családja, felnőtt lánya van. Tavaly karácsonykor össze is akadt a lányával, ami nagyon megviselte.

A nőnek nem volt senkije. Gyermeké apja a szülés után nem sokkal elhagyta, azóta nem is hallott felőle semmit. Ezt követően a kislányának élt, és amikor egy súlyos betegség következtében elvesztette, végképp kiszaladt a lába alól a talaj. Inni kezdett, kirúgták a munkahelyéről, majd nem sokkal később a lakásából is kitétték. Az utca lett az otthona, s hajléktalan társai a családja. Valamikor nagyon mutatós nő volt, megfordultak utána a férfiak.

Tudta, ha lehetősége volna, ma is csinos és vonzó tudna lenni. De minek, és főleg kinek?

Húsvét hétfő volt.

A nőnek önkéntelenül a régi húsvéti ünnepek jutottak eszébe. A gyermekkori kalácsos, kölni-illatú húsvétok; a párja csacska locsoló versei; kislánya gurgulázó nevetése, ahogy egyik, másik ismerőse mókásan verselve meglocsolta. Szeme könnybe lábadt az emlékektől.

– Ma biztos nem locsol meg senki – monda magának szomorúan. – Lehet, hogy engem soha többé nem locsol meg senki.

– Ha megfelel, én meglocsollak, ahol csak akarod! – a nő csak most vette észre, hogy a férfi is felébredt, és őt nézi.

– Van is neked kölnid a locsoláshoz?! Mert most csak húsvéti locsolásra vágyom, te vén kujon!

– Van! Igenis van! Sőt ennél sokkal több is van. Lehetőség, hogy kitörjünk innen. Hogy feltámadjunk. Ehhez az kell, hogy legyél a feleségem.

– Meg vagy örülve? Vagy tegnap stikában valahonnan piát szereztél? Rám meg nem is gondoltál, és bevedelted az egészet egyedül...?!

– Se egyik, se másik. Komolyan beszélek. Legelőször meglocsollak – méghozzá igazi kölnivel – utána megmondom, miért kellene, hogy a feleségem legyél és hogyan fogunk feltámadni.

Azzal a férfi felkelt, megállt a másik előtt és egy régen hallott locsolóversike kíséretében az üveg jó részét a fejére zúdította. Utána felhúzta magához, és a nő legnagyobb meglepetésére – szájon csókolta.

A nő annyira meglepődött, hogy tiltakozni is elfelejtett. Mire a tudatáig jutott, hogy mi is történt vele, az agya helyett az ösztönei vették át az irányítást. Az idejét sem tudta, mikor csókolták meg utoljára, és most melegség öntötte el a testét.

A hosszú, forró csók után pihegve kibontakozott a férfi ölelő karjaiból és csak most vette észre, hogy a férfin nem a megszokott ruha van. Normális és tisztának mondható öltözetet visel, az arca sem borostás és a megszokott izzadságszag helyett arcszesz illatát érzi.

– Hát te? Hát ez? Honnan van, és főleg miből? – dadogta a nő.

– Mondtam, hogy feltámadunk, vagy nem?

– Körmenet is lesz, vase?

– Lesz bizony, vase! Annak végén lesz a feltámadásunk!

– Mondd már meg mi van...?! Ne szórakozz velem... – ripakodott a férfira a nő.

A férfi a zsebébe nyúlt és egy újságlapot vett elő, kihajtogatta és odaadta a nőnek.

– Tessék, olvasd el!

– Mi a szar ez?

– Ne kérdezősködj, olvasd el – mordult rá a férfi.

A nő elkezdte olvasni a megjelölt hirdetést.

Budai villába keresünk gyermektelen házaspárt. A házaspár feladata a háztartás vezetése és minden, a ház körül adódó munka elvégzése. Amit biztosítunk: szállás, étkezés és bejelentett átlás.

Jelige: sürgős

– Majd pont minket várnak? – kérdezte a nő nem kis kétellyel a hangjában. És te még csak megfelelsz, főleg most, hogy kiöltöztél, de én hogy menjek oda ezekben a rongyokban...?!

A férfi a vackához ment, előkotort egy szatyrot és a nő kezébe nyomta. A nő belenézett, és egyenként elkezdte kivenni a láthatóan használt, de tiszta és jó állapotú ruhadarabokat.

– Honnan van ez? – kérdezte a nő.

– Vettem!

– Jó, de miből? Honnan volt rá pénzed?

– Emlékszel? Meséltem, hogy tavaly karácsonykor találkoztam a lányommal. Akkor nagyon megalázónak éreztem, ahogy pénzt adott nekem. És főleg a körülmények, ahogyan adta. Szét is akartam tépni, de te lebeszéltél róla. Na, hát abból a pénzből vettem! Öltözz át, elmegyünk, megebédelünk, és utána jelentkezzünk az álláshirdetésre.

– Jó, de akkor fordulj el – kérte a nő.

– De szemérmes lettél! Elfelejtetted, hogy a feleségem vagy? Még akkor is az vagy, ha hivatalos papírunk nincs is róla.

A nő nem tudott mit tenni, kénytelen volt a férfi kutató szemei előtt átöltözni. Élvezte a tiszta és kényelmes ruhát, azt, hogy bakancs helyett igazi női cipő van a lábán. Amikor elkészült, újabb meglepetés érte. A férfi egy retikült adott neki, amiben még egy apró tükröt és szemceruzát is talált. Saját – tükörbeli – látványa boldogsággal töltötte el: újra nőnek érezte magát.

Megebédeltek egy olcsó gyorsbüfében és elindultak a megadott címre. Útközben a férfi elmondta, hogy pénteken felhívta a

kiadót, ott adták meg a hirdető telefonos elérhetőségét. Amikor felhívta a számot, egy energikus női hang közölte vele, hogy bár több jelentkező is van, az állás még nincs betöltve, de minél hamarabb, akár húsvét délután is mehetnek, mert nagyon sürgős az elvégzendő feladat.

A férfi kiokosította a nőt, ha valamiben bizonytalan, inkább mondja azt, hogy „ilyen ügyekben a férjem dönt”.

Csöngetésükre két hatalmas kutya vad ugatással rohant a kerítéshez.

– Helyetekre! – parancsolt a kutyákra egy hivalkodóan kiöltözött nő, és a férfi megismerte a hangját: vele beszélt telefonon.

– Jó napot kívánok! Az álláshirdetésre jöttünk.

– Jöjjenek be! – a tulajdonosnő hangja parancsoló s kissé leereszkedő volt.

Az asszony röviden, ellentmondást nem tűrő határozottsággal mondta el a kötelességeket, és az általa nyújtott juttatásokat. A fizetés megalázóan alacsony volt, amiből még levonásra került a szállás és a koszt is. Valószínűleg ez az alacsony összeg volt az, ami miatt eddig nem talált senkit, akinek megfelelt volna az állás. A két embernek azonban ez maga volt a mennyország. Az, hogy minden nap ágyban alhatnak, és normális ételt ehetnek, azt jelentette, hogy nincs olyan feltétel, amit el ne fogadnának.

– De hiszen maguk nem is házasok! És lakcímük sincs... – csattant fel a tulajdonosnő meglepett hangja – Hogy alkalmazam magukat?

– Élettársak vagyunk – válaszolta a férfi – eddig egy barátomnál laktunk, ahonnan el kellett jönnünk, és mivel itt nem kértek cserelakást, ezért is jelentkeztünk. Nekünk legalább olyan sürgős ez az állás, mint önnek, asszonyom.

– Nem tetszik ez nekem... – ingatta a fejét a tulajdonosnő – Hogyan bízzak meg önökben? Meg kell ezt még jól gondolnom,

megbeszélni a férjemmel, de ő csak egy hét múlva jön haza. Külföldön van.

A nő megijedt. Mi lesz, ha mégsem kapják meg az állást...? Eddig mint egy álom, olyan volt minden, szinte el sem akarta hinni. És most hirtelen visszacsöppent a valóságba. A realitás az, hogy a tulajdonosnő helyében ő is kételkedne. Mivel lehetne meggyőzni őt?

A töprengéséből a férfi zökkentette ki. Felállt és odament a tulajdonosnőhöz.

– Bocsásson meg asszonyom, természetesen megértem a kétségeit. Ennek ellenére, vagy talán éppen ezért, engedje meg, hogy húsvét lévén meglócsoljam – ezzel előráncigálta zsebéből a parfümös üveget és a reggel hallott esetlen versike kíséretében meglócsolta a tulajdonosnőt. Majd lehajolt és megcsókolta a meglepődötten pislogó nő kezét.

A tulajdonosnő némi habozás után jóízű nevetésben tört ki.

– Rendben van. Önöké az állás. Három hónap próbaidőt kapnak.

Budapest, 2007. április 8.

Ajándékkeresés

A férfi megrögzött agglegény volt. Abból a fajtából, aki mérhetetlenül pedáns, és példás rendet tart maga körül. Ezért is volt érthetetlen számára, hogy nem találja azt a régi ajándékot, melyet évekkel ezelőtt édesanyjától kapott karácsonyra.

Már órák óta izgatottan keresgélt, minden eredmény nélkül. Igazándiból tegnap vette észre a hiányát. Először csak arra gondolt, hogy eltette valahová, és miután nem használta naponta, ezért nem tűnt fel. Ami igaz, igaz, egy évben jó, ha három-négy alkalommal vette a kezébe. Most azonban, hogy tűvé tette a lakást és mégsem került elő a keresett tárgy, furcsállani kezdte a dolgot, és számba vette a lehetőségeket. A lakásból kivinni nem szokta, tehát itt kell lennie!

Két lehetőség merült fel. Gondatlanságból kidobta. Ezt azonnal elvette, mert alaposan meg szokta nézni, mi kerül a szemétkébe. A másik lehetőség, hogy valaki ellopta, de ezt sem tartotta valószínűnek, így hát itt kell lennie a lakásban.

Azon gondolkodott, hogy mikor használta utoljára? Ahogy visszagondolt erre, az augusztus a biztos, emlékezett, akkor a kezében volt. De most december van, egy hét múlva karácsony. Karácsonykor jönnek a vendégek és szüksége lesz rá. Vegyen újat? Nem az nem jó ötlet. Úgy döntött, hogy másnap reggel lépésről lépésre átkutatja a lakást.

Így is tett. Korán reggel kelt, mindent elrendezett, majd nekiállt módszeresen a keresésnek. Elmúlt két óra is, mire végzett, de eredménytelenül. Megebédelt és közben egyfolytában a fejét törte.

Két biztos pont van: az augusztus, és az, hogy nincs a lakásban. Ez alatt vitte ki valaki, de ki és miért? Vajon fel tudom-e idézni, hogy az elmúlt négy hónapban kik jártak nálam...? – törte a fejét. Lehetetlen feladatnak tűnt, de ebéd után nekiállt és elkezdte összeírni a látogatókat. Olyanokat, akik legalább egy

óránál többet töltöttek nála, és ha csak rövid időre is, de egyedül maradtak. Öt óráig tizenegy személyt tudott felidézni, majd este kilencig újabb kettőt, ráadásul ezek a személyek érdektelennek tűntek az ügy szempontjából.

Hosszas spekulálás után két személy maradt fent a rostán. Csak kettejük közül vihette el valamelyik. Eldöntötte, hogy ki fog dolgozni egy haditervet.

A gondolatot tett követte, és gondosan felépítette magában a teendőket. Először mindkét vélt tolvajt váratlanul meglátogatta, azzal az indokkal, hogy „pont erre jártam”. A látogatás alkalmával – mintegy véletlenül – elültette fülükben a bogarat, hogy igazán gyakrabban is összejöhetnének és ezt az ürügyet felhasználva, mindjárt meghívta mindkettőjüket egy vasárnapi ebédre. Természetesen külön-külön időpontban.

Az ebédek alkalmával igazán kitett magáért, végül is az a cél, hogy visszaszerezze, ami az övé, és ez igazán megér ennyit. Ennyit? Minden áldozatot megér!

De sajnos az első ebédvendégről hamar kiderült, hogy nem lehet a kedvenc tárgy eltulajdonítója.

Annál nagyobb siker koronázta a másik vendég látogatását. A feltűnően csinos vendég az óvatos puhatolózásra bevallotta, hogy igen kedveli az efféle tárgyakat, mi több, neki is van egy ilyen, igaz, nem régóta. Így aztán nem volt mit tenni, újra meghívta – ezúttal vacsorára. Erőfeszítéseit siker koronázta, mert a hölgy is visszahívta őt.

Azonban a látogatás nem hozott sikert, mert bár biztos volt, hogy a keresett tárgy a nő lakásában van, de csak a lehetőség maradt... Az édesanyjától kapott karácsonyi ajándékot nem találta meg.

Nem adta fel, és ennek eredményképpen mind sűrűbben találkozott.

Miután fél év elteltével sem lelte a keresett ajándékot, annak ellenére, hogy többször is volt alkalma átkutatni a nő lakását, végső és igen fontos elhatározásra jutott. Amennyiben összeköltöznének, úgy nyilván minden holmit el is hozna a lakásából és

akkor az ő kedvence is visszakerülhetne. Ez a lehetőség annyira felvillanyozta, hogy még azt is hajlandó volt elfogadni, hogy újdonsült partnere elfogadhatatlanul rendetlen volt. De a cél szentesíti ez eszközt, és ha ez az ára, hogy visszakapja azt, ami az övé – hát meg kell hozni az áldozatot.

Sajnos az elgondolást nem követte tett, miután a nő kijelentette, hogy összeköltözésről csak házasság után lehet szó. A férfi heteken keresztül rágódott, mitévő legyen, végül beadta a derekát és megkérte a nő kezét. A menyasszony ahhoz is ragaszkodott, hogy nagy lakodalom legyen.

* * *

Az esküvőre két hónap múlva került sor.

A boldogító igen után egy neves étteremben került sor az ünnepi vacsorára, ahova közel száz vendég volt hivatalos. A menyasszony sugárzott a boldogságtól, és a vőlegény arcára is a megelégedettség mosolya ült ki. Nem győzte fogadni a gratulációt és a jókívánságokat. A menyasszonytánc során legjobb barátja is megtáncoltatta az újdonsült asszonykát, jókora summát dobva előtte a tálcába, majd lehuppant az ifjú férj mellé.

– Barátom, nem gondoltam volna, hogy ezt a napot is megérem! Hiszen te híresen megrögzött agglegény voltál, és lám, most ennek is vége. Sose hittem volna, hogy te előbb beadod a derekadat, mint én. Hallom, Velencébe mentek nászútra. Ha nem bánnád, mikor megjöttök, meglátogatlak titeket. Úgyis rég szándékomban volt már elmenni hozzád, hogy visszavigyem, amiket még tavaly nyár végén kértem kölcsön. Tudod, azt a két könyvet, és az anyukád régi karácsonyi ajándékát.

Budapest, 2008. december 21.

A fazekasmester

Fazekas Gáspár, nevéhez hűen a környék híres fazekas-dinasztiájának utolsó tagja.

Valójában Somogyi Gáspárnak hívják, de ha valaki így keresné a faluban, sok tanácstalan emberrel találná magát szembe. Talán csak a postáskisasszony nem lepődne meg, hiszen ő hozza a nyugdíjat az öregnek.

Gazsi bácsi felesége Kati néni, Barkai Katalin. Fiatal lány korában képezték ki bábának, aztán idekerült a faluba, és a háború után védőnői végzettséget szerzett. Esőben, sárban járta a környéket, éjjel, nappal ment, ha szüléshez hívták. Naponta meglátogatta a frissen szült kismamákat, tanácsokat adott.

Gáspárral is így ismerkedett meg. A férfi felesége a szülés után hirtelen összeesett és meghalt. Gáspár ott maradt a háromhetes csecsemővel. Kati néni – akkor még Kati – odabútorozott és saját maga készítette tápszerekkel, negyedesre hígított kecske-tejjel nevelte, cumiztatta a kis Julikát.

Julika már Egerszegen él, többszörös nagymama és havonta egy-két alkalommal kilátogat az öregekhez. Néha egyik másik unokáját is kihozza a dédiékhez, egy-egy kiscipót enni kacsaszírral, friss retekkel, zöldhagymával.

Aztán az ismerkedés vége az lett, hogy összeházasodtak. Gáspár bácsi korongozott, Kati néni pedig járta a környéket.

Két közös gyerekük született: István és Irén. Közös gyerekeik is már többszörös nagyszülők, István Budapesten, Irén Pécsen él.

Az öregek ketten éldegélnek a házban, amely semmiben sem különbözik attól a két tucat zsindelytetős háztól, ami a falut jelenti. Hacsak abban nem, hogy az udvar hátsó traktusát különálló égetőkemence és a mellé épített szárítópolicokat rejtő, féltetős fészker uralja. A kemencét jó negyven évvel ezelőtt építette Gáspár bácsi a régi, elhasználódott, ősi kemence helyére. A fészkernek csak teteje van, mert a célszerűség azt diktálta építéskor,

hogy a nap melege körbejárja, a szellő körbefújja a szikkadni kitett, étetésre váró cserepeket. A tágas pitvarban helyezkedik el két korongozó, az agyagot tartalmazó hombár, mellette egy több hektós vizes hordó, telihordva vízzel, mintha minden csak a varázsló érintésére várna, hogy ott folytatódják a munka, ahol egykor abbamaradt. A fehérre meszelt paticsfal mellett körbefutó szárító és raktározó polcokon már csak pár tucatnyi emléknek megmaradt írott, mázas tál, köcsög, bögre, csirkeitató sorakozik. A festékes kredenc régen használt fiókos tékáiban a porfestékek szépen sorba rendezve pihennek.

Most Kati néni heti egyszeri kenyérsütésre használja a kemencét. Gáspár bácsi a hetvennyolcadikat tapossa, hálistennek, az egészsége még a régi. Most is odaülne a koronghoz, ha lenne igény étetett, mázas cserepeire, de hát nincsen. Kati néni nyugdíjas védőnőként a maga hetven évével ma is aktív, ha valakinek valamilyen baja esik, megbetegszik, akkor hozzá fordulnak tanácsért. Ismeri a gyógyfüveket, növényeket, gyökereket, be is gyűjti őket; télen pedig gyógyfőzeteivel segít a betegségbe esett idős falubelieken.

Kaskáját teliszedve hazahordja őket és a pajta padlásán a kiolvasott újságokra kitergeti őket száradni. Van, amelyiket csokorba kötve a padon - mert ők csak így nevezik a padlást -, egy faltól falig kihúzott szárítókötélre aggatja fel száradni. Ilyen csokrokba kötve lógnak a csombormenták, levendulák és árvaszalán-kötegek. Az újságpapírokon hársfa, és bodzavirágok, lándzsás útifüvek, lósóska, vérhullató fecskefű várja, hogy kiszáradva Kati néni lemorzsolja őket és papírzacskóba kiporciózva a polcokra helyezze. Jól jönnek majd, ha valaki megbetegszik.

Szerda délután a kenyérsütés előkészítésének ideje. Most Kamilla, a fiatal szomszédasszony is segít neki. Ő maga ajánlotta fel, és Kati néni örömmel fogadta. Kati néni még élvezi is, hogy valakit taníthat, átadhatja a tudását. A hét-nyolc kiló lisztet dagasztóteknőbe szitálták, és éjszakára a tűzhely, kemence közelébe rakják, hogy átvegye a konyha hőmérsékletét. Ezután langyos

vízbe áztatták a kovászt. Errefelé szokás, hogy hajában megfőtt burgonyát főznek, majd haját lehántva, megtörve, enyhén megsózva a lisztbe keverik.

Másnap kora reggel, – négy órakor kezdődött az igazi munka. Azért ilyen korán, mert így is csak délre sül meg a kenyér. Kati néni előkészíti a sütéshez a kenyértésztát. Mire reggelt kukorékolt a kakas, minden készen áll a dagasztáshoz. A dagasztás igazán emberpróbáló fizikai munka.

A megkelt kovászt langyos vízzel és liszttel dolgozzák össze. Először tíz ujjal markolászva, azután, amikor már látszik, hogy milyen az állaga, ököllel nyomkodva, majd a hüvelykujj és a marok közé fogva, meg-megcsavarva folyik a dagasztás mindaddig, míg a tészta a tekenő oldaláról, s a kézről magához tapasztotta a szemcséket. Ez a munkafázis erősen igénybe veszi a kéz és a kar izmait. A hátán, a homlokán is folyik a víz annak, aki dagaszt.

Shokták is mondani, hogy addig kell végezni, míg a padlás nem gyöngyözik. Ezután a tésztát letakarják, pihenni, nőni hagyják.

Ezalatt Kati néni befűt a kemencébe. Mikor a tészta jól megkel, ez nagyjából két óra, következhet a kiszakítás. A tésztát lisztezett deszkára teszik, s annyifelé szakítják, ahány kenyeret szánnak sütésre. Kerekre, vagy hosszúkásra formálják, kiliszteztet szakajtóra teszik, s letakarva újra pihentetik. Ha a tészta a szakajtóból elkezd kigömbölyödni, akkor vetik a betüzesített kemencébe. A sütés hozzávetőleg három órát vesz igénybe. A kenyérsütés edényeit, eszközeit semmi másra nem használják.

A tekenőben levő tésztát sütőabrosszal, a szakajtóban lévő szakajtókendővel takarják le. Most mind a ketten ott serénykednek a dagasztótekenő felett, miközben egy-egy szót találva beszélgetnek. Kati néni elmeséli, hogy lett bábaasszony és milyen kedvvel végezte ezt a munkát, hogy a kisbabák gyarapodását milyen lelkesen nézte, gyönyörködött a falu összes általa világra segített gyerekében, majd később az ő gyerekeiket is ő segítette a világra.

Ma itt gyülekeznek a férfiak is. Már négy napja folyik Kamilláék házának renoválása, és Gáspár bácsi ott segítkezik. Herseg a fűrészt, sikolt a gyalu. Ablaktokokat szednek ki a helyéről, új kereteket raknak be, újrafestett ablakszárnyakat helyeznek rájuk. Mindenki ott sündörög az újjáépülő, haló poraiból, csipkerózsika álmából feltámadó ház körül.

Ma is folytatják a munkát, de Gáspár bácsi meghívta a többi-eket früstökre.

Előtte Gáspár bácsi egy üveg mézes pálinkával jelenik meg az ajtóban.

– Ezt kóstoljátok meg, saját recept szerint készült! – mondja az öregember.

– Egy liter házipálinka, legjobb a törköly, 10 dkg virágméz, egy csomag mazsola és egy citromhéja - sorolja az öreg a belevalókat, miközben mindenkinek tölt egy kupicával.

– A pálinkát beleöntjük egy akkora edénybe, hogy meg tudjuk utána keverni. Beletesszük a mézet, a mazsolát, és a citrom meghámozott héját. Az így összekevert pálinkát minden nap kétháromszor megkeverjük. Az egészet egy hétig áztatjuk. Az egy hét letele után leszűrjük, és kész is. – adja az instrukciókat.

– Na, egészségetekre!

– Gáspár bátyám, ez nagyon finom! – feleli Benő és látszik rajta, szívesen inná még egy kupicát.

– A tavalyi jobb volt, mert az se mindegy, milyen a pálinka – válaszolt Gáspár bácsi.

– Na, akkor lássatok a reggelihez.

A reggeli kenyérlángos kis darabokra törve, a kacsaszíros tálkában belemártva megtunkolják, megsózzák és falatoznak.

Reggeli után ejtőzésképpen Gáspár bácsi kezd el mesélni. Elmeséli, hogy az ükapja is fazekas volt, hogy ő nagyapjától, apjától tanulta az ősi mesterséget, és hogyan tanult korongozni, írókázni, festékmázatot égetni, keverni. Eldicsekszik hány kiállításon nyert díjakat és a népművészet mestere címet adományozták ötvenedik születésnapjára. Az öreg szemében különös fény gyúl

és annyira belefeledkezett a mesélésbe, hogy a többieknek nem volt szívük félbeszakítani.

– Tudjátok, ezt a mesterséget nem volt könnyű megtanulni, művész-érzék, ügyesség és nagy fizikai erőnlét kellett hozzá, mire egy legény megtehetette a "remekölést". Itt nincs helye a kontároknak, mert a kontármunka rögtön meglátszik.

– Az agyag-előkészítéshez hozzátartozik az agyag pihentetése, fagyasztása, hűvös helyen való tárolása, majd iszapolása. Az agyagot szelni kell, azaz a kupacba vert agyagot sarlóból alakított kétnyelű agyagszelővel vagdossák, hogy a benne lévő fűszálakat, tisztátalanságokat eltávolítsák; ez könnyű, de unalmas munka. Az agyag taposása – mezítláb körbe-körbe járva a leterített nedves agyagon – nagy erőt kíván, férfimunka.

Az agyag kézzel való gyúrása azonban elmaradhatatlan, ez gyúrópadon vagy a koronggal egybeépített padon történik; ez a munka szorosan hozzátartozik a korongolás előkészítéséhez.

A fazekas fő munkaeszköze a korong.

A legnehezebben megtanulható munkafázis a korongon való edényformálás, fogásait sokat kell gyakorolni. A korongon kialakított edényt fülezní kell, egyes alkatrészekkel kiegészíteni, mégpedig csontkemény állapotban.

Formázás után földből készült festékkel, angobbal kell leönteni a tárgyat. Ha díszre karcolt lesz, abban az esetben ezt még akkor kell elvégezni, mielőtt a tárgy teljesen megszáradna. Ez a sietség az egyik oka annak, hogy csak a díszesebb, különlegesnek szánt tárgyak készültek karcolt díszítéssel.

Az írókával, vagy ecsettel való díszítéssel nem kell annyira sietni, száraz állapotban is történhet. A díszítés általában női munka.

A szárítás nagyon felelős munkafázis. A szárítás körülményei szerint sokat kell figyelni, forgatni az edényt, nehogy túl hirtelen száradjon.

Az első égetés, a fonnyasztás vagy zsengelés még mázolás előtt történik, amikor az angob-színezés már rajta van az edé-

nyen. Máztalan tárgyaknál elegendő egyetlen égetés, sőt mázas tárgyat is lehet egyszer égetni, de ez tökéletlen eljárás.

Az edény berakása a kemencébe nagy figyelmet kíván. Bár meghatározott sorrendje van a rakodásnak, ez alkalmanként változik, és a tér jó kihasználására, az edények megfelelő elhelyezésére a mesternek kell figyelnie.

A kiszedett és kihűlt edényt lehet mázolni. A máz törése mosárban történik, őrlése mázórló kövön. Az első égetés után történik a mázzal való színezés és a mázolás, módja ugyanaz, mint az angobbal való leöntés: merítőkanállal öntik az edényre. Majd újabb szárítás következik.

A második égetés vagy mázára való égetés esetében nem teljesen úgy kell rakodni az edényt, mint az első égetéskor. Nagyon fontos a kész edények tárolása.

Gáspár bácsi csak mesélt-mesélt és a többiek tátott szájjal hallgatták.

A disputának Kati néni vetett végett.

– Nem akarlak titeket elzavarni, de ha egész délelőtt anekdotálsz, ti sem haladtok, és mi sem jutunk semmire.

– Igazad van, munkára fel – monda Gáspár bácsi.

– Egy kérdésem lehetne még, Gáspár bátyám? – mondta Kamilla férje – Tudna most is készíteni árút?

– Amíg a kezemet emelni tudom, persze, hogy tudnék. De nincs megrendelőm – válaszolta az öreg.

– Nekem van egy barátom, Pesten él és mindenfélével kereskedik. Megkérdezhetném, hátha tudna megrendelőt szerezni – felelte a férfi.

– Nem bánom, de most már valóban munkára! – zárta le a beszélgetést Gáspár bácsi.

Azzal a férfiak felkerekedtek és elindultak.

Eközben Kati néni felfűtötte a kemencét és a kenyerek bevetésére készül. Kamilla segít, és tanul egyszerre. Ott sűrög-forog a két asszony a kemence nyitott szája előtt, miután bedagasztották,

kelesztették, kiszakították a kenyeret. Kamilla kislánykorából emlékezett a kenyérsütés fortélyára, és, most, ahogy emlékeiből előhámozta a tennivalókat, csak bámult, hogy Kati néni is ugyanezt csinálta lépésről lépésre. Nézte a szikár öregasszonyt és nem mert szólni, hogy iszonyúan fáj a dereka a tésztagasztástól.

– Valami baj van Kamilla kedves? Olyan fancsali képet vág – mondta Kati néni

– Jaj, dehogyis, Kati néni, nincs semmi baj – válaszolta a fiatalasszony és nem merte bevallani, hogy a dereka majd leszakad.

– Na, látom én, talán bizony a dereka fáj kedves, a dagasztástól?

– Hááát, szó mi szó, kicsit érzem... – felelte Kamilla és igen röstelkedett.

– Na, nem kell ezt szégyellni, nincs hozzászokva, azért van – mondta az idős asszony

– Kati néninek nem fáj?

– Jaj, lelkem, nekem már minden fáj, leginkább maga az élet. Bár nem panaszkodom, jó sorom volt. Szerető, becsületes férjem, szép és okos gyermekeim.

Kati néni a kemencéből vonóval kihúzza a parazsat. Libaszárnnyal kisöpri a kemencepadot és a liszttel megszórt sütőlapáton a kiszaggatott kenyereket beveti szépen, sorban, egymás után. Ám előbb megkenik kakastejjel: ez kecsketejjel kevert felvert tojásból áll. Ettől lesz ropogós a kenyér. Bevetés előtt még késsel két-három vágást ejt a tetején, hogy ne repedjen sütés közben széjjel. Amikor a kenyér a kemencébe kerül, van idő egyéb teendő elvégzésére.

A két asszony hozzálát az ebéd elkészítéséhez, melyre a férfitársereget is elvárják.

A mai ebéd: tojásleves és pásztortarhonya.

Kenyérsütés napján mindig egyszerű és gyorsan elkészíthető ebédet készít az idős asszony. Titkon megsúgja Kamillának,

hogy Gáspár bácsinak ez az egyik kedvenc étele. Utána vargabéles, amit Kati néni tegnap sütött. Gáspár bácsi pedig biztos felhoz a pincéből egy üveg jófajta házibort is, ugyanis ma délután nem dolgoznak már a férfiak. István érkezik Budapestről és fontos dolgok felett tartanak majd disputát.

Budapest, 2006. április

Kapcsolatfelvétel

A központi számítógép pontosan a megadott időben bekapcsolta a fékezőrakétákat és kis idővel később, mikor az űrhajó sebessége lecsökkent a kívánt határérték alá, kikapcsolta a védőpajzsot. Ezt követően a kapitányt, majd a legénységet is utasította, hogy menjenek a központi vezérlőbe. Az űrhajó lassan a bolygóközi pályára állt, majd amikor annak közelébe ért, megkezdte keringését a cél-bolygó körül.

A parancsnok ismertette a legénységgel az elkövetkező időszak feladatait, mely lényegében a célbolygó alapos megfigyelése és feltérképezése a közvetlen leszállás előtt. Ezt követően megírta jelentését és elküldte a világtanácsnak.

A kapitány nagyon büszke volt, hogy ő lehetett ennek az expedíciónak a vezetője. Az expedíció költsége minden képzeletet felülmúlt, ezért fontos volt, hogy sikeres legyen. Az, hogy életre, esetleg értelmes lényekre bukkanjanak ezen a távoli bolygón, igen valószínű volt. A tudósok régóta figyelték és elemezték a bolygóról jövő információkat. Hosszas huzavona után jött létre az expedíció, és a kapitány tudta, hogy milyen nagy felelősség hárul rá.

A megfigyelt bolygó huszonhét-szer fordult meg a tengelye körül. Ezalatt folyamatosan figyelték az égitestet, és minden lehetséges információt kielemeztek és elküldték a világtanácsnak, mely most megadta az engedélyt, hogy leszálljanak a bolygóra, ahol igen fejlett civilizáció nyomaira bukkantak. A bolygó atmoszférája, hőmérséklete számukra is alkalmas volt az életre. A megfigyelés során nyilvánvalóvá vált, hogy a bennszülöttek biológiai felépítése nagyon hasonlít az övékéhez. Egyetlen dolog aggasztotta a kapitányt, de mivel a világtanács a felvetett kétségeit megalapozatlannak tartotta, így ő is elhessegette kétségeit.

A leszállást másnap reggel kellett megkezdeni úgy, hogy közben folyamatos kapcsolatot tartottak a világtanácssal.

A számítógép által kiválasztott terület viszonylag sima, lankás terület volt. A föld szép, tiszta és világos volt, csak a leszálló területtől kicsit távolabb volt látható egy nem túl sűrű erdőfele.

Semmi zavaró körülmény nem látszott.

A fékezőrakéták bekapcsolása után az űrhajó egyenletes, de lassú tempóban ereszkedett lefelé. A védőpajzs megővta a külső burkolatot a túlhevüléstől.

Az űrhajó földet ért. A kapitány már szabad szemmel is végigpásztázhatta az addig ismeretlen vidéket.

Gyönyörű, világos táj tárult a szeme elé. Ellenőrizte a műszereket, az aktuális jelentést, és elküldte azt a világtanácsnak. A kapitány a panoráma-monitoron nézte a tájat.

Hirtelen sötét árnyék borított be mindent és hatalmas ütés rázta meg az űrhajót, a falak, és a mennyezet – erősen deformálódva – behorpadt. A lába beszorult az irányítópult alá és moccanni sem tudott.

A következő pillanatban újabb ütés érte az űrhajót, ezúttal oldalról. A kapitány azt érezte, mintha az űrhajó hirtelen zuhanni kezdene lefelé. Nem értette, hogyan lehetséges ez, mikor egyértelműen földet értek. Ismét újabb hatalmas ütés érte az űrhajót, ezúttal alulról. Mintha becsapódott volna a bolygó felszínére.

Mindenhonnan a legénység jajveszékelését hallotta, és neki is erős fájdalmai voltak. Tudta, hogy a küldetés kudarcba fulladt, de semmi értelmes magyarázatot nem talált a történetekre.

Ebben a pillanatban valami hatalmas nyomás hatására az amúgy is erősen sérült űrhajó összepréselődött. Megpróbálta kiszabadítani a lábát de nem sikerült. A hatalmas nyomás egyetlen pillanat alatt végzett vele és a legénység minden tagjával.

* * *

A tábornok feszengve állt a világtanács nagytermében. Kérdések záporoztak felé és ő nem tudott megnyugtató választ adni

egyikre sem. Be kellett ismerni, az expedíció kudarcot vallott, és semmi értelmes magyarázat nem volt erre a kudarcra.

A férfi a kerthelyiségben ült és bal kezét az asztalon pihentette, mikor éles, csípő fájdalmat érzett a kézfejen. Hirtelen odacsapott és a következő mozdulattal lepöckölte a furcsa, szürke, lencse alakú bogarat. Az égésszerű csípés nyomát nézte a kézfejen. A bogár testéből apró elektromos szikrák törtek elő és úgy tűnt, mintha a páncélja fémből lenne. A biztonság kedvéért még lábával is rálépett a földön heverő bogárra.

– Kisasszony! Hozna még egy korsó sört? – szólt oda a mellette elhaladó felszolgálónak.

Budapest, 2005. június, 29.

Tanár úr

Ülök a padon és élvezem a napsütést. Nem jósszántamból teszem. A tárgyalás végeztével, visszaérve a kocsimhoz, látom, hogy kerékbilincs van rajta. Tény, hogy megszegtem a szabályt és jóval tovább parkoltam, mint amit kifizettem. De egy tárgyalás közepén nem lehet felugrani, hogy „bocsánat leszaladok befizetni még egy órát!”. Még az sem illik, hogy telefonon rendezzem a további befizetést – igaz nem is tudnám, mert fogalmam sincs, milyen számot kellene felhívni.

A lényeg a kerékbilincs.

Taxival elmentem a parkolótársaság irodájába, a pótdíjat befizettem, majd vissza az autóhoz. Most itt várom, hogy jöjjenek és levegyék azt a fránya kerékbilincset. Egy nem túl fontos találkozom lett volna, amit lemondtam. Mást nem tudok tenni, élvezem, hogy csak ülök a padon és süttetem magam a kora tavaszi napon.

Elmerülök az újságba és csak kis idő múlva veszem észre, hogy figyelnek. Valahol periférikusan érzékelttem, hogy valaki jön az úton, de csak miután a lassú haladás megszakadt és ott áll tőlem öt méterre és engem néz, figyeltem fel az idős férfire.

Alacsony, jóval a nyolcvan felett lévő férfi nézett. A ruhája és egész megjelenése furcsa, valami hiányról árulkodik. Nem tudom mi ez a hiány, hiszen tiszta és ápoltnak tűnik, és mégis valami furcsa. Nem az, hogy kopott a nadrág és az ing, meg a kardigán agyonmosott.

– Szervusz fiam. Nem ismersz meg, igaz? – szól hozzám a férfi.

– Nem! – dadogom és kutatom az arcát, amiben valahogy ismerős vonásokat vélek felfedezni.

A férfi megindul felém és leül a padra. Figyelem a mozgását, ismerős az is. Nehézkesen mozog. Látszik rajta, hogy neheze

esik a menés. Biztos, hogy ismerjük egymást, ő tudja is, ki vagyok, de nekem nem ugrik be.

– Látod, megöregedtem László fiam... – mondja mintegy jelezve, hogy a nevemet is tudja.

– Bocsásson meg, de nem tudom, hogy ki is tulajdonképpen.

– Ne szabadkozz, több mint harminc éve nem találkoztunk. Utoljára talán az érettségén. Milos Péter vagyok, vagy ahogy ti hívtatok a hátam mögött a „Törpe krampusz”.

– Tanár úr? – kérdezem egyszerre zavartan és meglepődve.

– Igen én – mosolyog rám hiányos fogsorával – Látom, igen komoly ember vált belőled, a magadfajta mindig szalad. Nem is értem, hogy csak itt üldögélsz. Nem jellemző a mostani közepkorúakra. Vagy munka nélkül lebzselnek, és töménytelen idejük van, vagy pedig rohannak, mert két ember feladatát kell ellátniuk.

Nézem a férfit, egykori középiskolai tanáromat.

Mennyire tiszteltem nagy tudása, igazságossága – és amit akkor nem értettem csak éreztem – kiváló pedagógiai érzéke miatt! Szerettem, ahogy tanított. Egy matematika-fizika szakos tanárt szeretni nem könnyű, de őt még azok a diákok is szerették, akik bukásra álltak nála.

Aki nála megbukott – az valóban reménytelen volt. Képes volt kihozni a diákokból a maximumot. Ezt a minden diák által utált két tantárgyat közérthetően és élvezetesen tudta tanítani. Volt valami megmagyarázhatatlan benne. Mindig, mindenkivel szemben jóindulatú volt és mégis érezte a diák, de még a tanár kollegái is, hogy felettük áll. Egy megmagyarázhatatlan szellemi fölény birtokában volt, amivel soha nem élt vissza. Én, aki még az általános iskolában is utáltam mindkét tárgyat: nála négyes, olykor ötös tanuló voltam. Élveztem az óráit.

És most itt ül mellettem, megöregedve, de ez a szellemi fölény és jóságos kisugárzás most is benne van.

– Hogy van, tanár úr? – teszem fel a bugyuta és közhelyszerű kérdést.

– Hogy lehet egy magamfajta öreg csont? Élem a nyugdíjasok szürke életét. Rozoga egészségi állapotban és egyedül. De nem tudok mit csinálni, ez van.

– A kedves felesége? – kérdezem bátoritanul. Legendásan példás házasságot élt. Ezt mi, diákok is éreztük. Pedig egy diák mit törődik a tanára családi életével, pláne ha matematika-fizika szakos tanár...?!

– Két éve meghalt – mondja halkan. – Nekem kellett volna elmennem, és erre az asszony hagyott itt. Kaptam egy súlyos infarktust, a fél oldalamra lebénultam és mire összeszedtem magam, szegény Klárimat elvitte a szíve. Nem bírta az izgalmakat.

Nézem a töpörödött kis öreget és beugrik mi az, amit első látásra hiányoltam. Az asszonykéz! Az hiányzik szegény öreg öltözékén. Minden kifogástalan, tiszta az öltözékén, túl azon, hogy kopott és elhasznált. A nadrág éle félrevasalva, és az ingről is a vasalási tudás hiánya kiabál. A kardigán egyik gombja más színű cérnával van felvarrva.

– De te mesélj László fiam. Mi van veled?

És én elmesélem mi történt velem, mire jutottam az életben. A kisöreg láthatóan élvezettel hallgatja, néha-néha kérdez csak közbe.

– Örülök, hogy sokra vitted, tudtam én ezt, éreztem már akkor is. Nem véletlenül tusoltam el azt a buta stiklidet, amit érettségi előtt két hónappal csináltál az osztálynaplóval.

– Tanár úr tudta, hogy én voltam? – kérdezem rákvörösen.

– Persze, hogy tudtam. Ha akkor felfedem a kilétedet, nem engednek érettségre és lehet, egészen másképpen alakul az életed. Valószínűleg elkallódtál volna. Na ezt nem akartam, fiam. De a többiek hasonló dolgaira is rendszerint rájöttem. Gondolod, nem tudtam, hogy a Faragó Tomival hogyan puskáztok...? De azt is tudtam, hogy ha egy diák puskázik és azt nem a könyvből teszi, hanem a puskát otthon, előre elkészíti, akkor azzal is készül.

Gépkocsi fékez az autóm mellett, overallos férfi száll ki az autóból és leveszi kocsimról a kerékbilincset. A kisöreg figyelmét nem kerüli el ez sem.

– Csodálkoztam is, hogy ennyire ráérsz. Már látom, kényszer-szülte ráérés volt ez. Nem is tartalak fel, biztosan sok a dolgod.

– Már lemondtam a programomat, ráérek. A tanár úr nem si-et?

– A nyugdíjas klubból jövök. Tudod, oda járok ebédelni. Utána sakkozunk, kártyázunk vagy a politikai hovatartozás szerint vitatkozunk. A magunkfajtának rengeteg ideje van. A legfontosabb, hogy időben bevegym a gyógyszereket, és már az is öröm, ha nem fáj a lábam, vagy nem hasogat a derekam.

– Tanár úr! És a gyerekei?

– Azok is rohannak nap, mint nap. Hétvégeken eljönnek, vagy ők, vagy az unokák. Négy felnőtt unokám van, és két dédunokám. Szegény Klárim nem élhette meg a dédunokáit, pedig biztos nagyon boldog lett volna.

Nézem a kis öreget, hallgatom, ahogy a családjáról mesél és szégyen ide, szégyen oda, a szemem megtelik könnyel.

Beszélgetünk régi iskolai élményekről, amit mi így, ő úgy élt meg. Már a parkolóórát sem kell nézni, hiszen elmúlt hat óra. Kérdezetgi kiről, mit tudok, és szoktunk-e összejönni legalább az érettségi találkozókön.

– Tanár úr! Jövőre lesz érettségi találkozó, adja meg a címét és meghívjuk magát is – kérlelem az öreget, de csak a fejét ingatja.

– Nincs ott semmi keresnivalóm. Tudod fiam, nem tervezek már egy évre előre. De sokszor egy hétre sem. Nagyon örülök, hogy a sors összehozott veled és láttam milyen derék ember lett belőled. Hidd el, nekem ennyi elég.

Azzal feláll, kezet nyújt és lassú, nehézkes léptekkel elindul. Nézem apró, vézna alakját, míg csak a sarkon be nem fordul.

Egy óra múlva is ott ülök a padon, magamban mélyedve. Az ég lassan ólmos szürkére vált, én pedig gyönyörködöm az előbukkanó holdban.

A telefon csörgése riaszt fel. A feleségem hív. Először ki nyomom a telefont, majd rájövök, hogy biztos ideges, ezért visszahívom.

– Szervusz édesem, hol vagy? Csak nincs valami baj? – hallok a feleségem aggódó hangját.

– Nincs semmi baj, minden a legnagyobb rendben. Mindjárt indulok haza.

Fölkászálódok a padról, és lassan megindulok az autó felé.

Budapest, 2007. január 21.

A világ legszebb szava (Anyáknap-i köszöntő)

Fájdalmával adott nekem életet,
bizonytalan lépteimben segített.
Türelemmel tanított meg beszélni,
tetteit az önzetlenség vezérli.

Sírt velem, ha elestem és sírtam,
virrasztott, ha lázas beteg voltam.
Soha nem volt türelmetlen, fáradt,
mindig tudta mi az, ami bánthat.

Akármikor kérhettem őt, segített,
ehhez vajon erőt honnan merített?
Mindig leste, vajon mit is szeretnék,
mi az, mitől még vidámabb lehetnék.

Ha bajban voltam, mindig mellém állt,
és hálát ezért tőlem sosem várt.
Felnőtt lettem, most is segít nékem,
mellettem van, nem is kell, hogy kérjem.

Amit adott – meghálálni, nem lehet,
nem véletlen gondolom hát ezeket.
Bárhol élnék, bármely nyelven mondanám,
legszebb szó e világon, "Édesanyám".

Budapest, 2005. április 30.

Vidám vers

Korholt a barátom,
s korholt a nejem.
Ej, miért nem írok
vidámat sohasem.

A kérésük előtt
meghajtom fejemet.
E vidám kis verssel
kedvükre tehetek.

Magvas gondolatra,
kérlek, hát ne számíts.
Néhány csacska rím az,
ami vár terád itt.

De ha elolvasod,
és arcod felderül,
elértem, mit kértek:
vidámság vesz körül.

Budapest, 2005. április 23.

Elszenderedettke

Egyszer egy helyen fejedelem meg neje remek helyzetben pergette eleven heteket. Fejedelmet szerette nemzete. Egyetlen keserve lehetett, fejedelemnek meg nejnek szerelme nem termett gyermeket.

– Ej, gyermekem lehetne, lelkem repesne... – fejedelem ezt keseregte rendre este. De nem teljesedett eme terve.

Egyszer fejedelemnek neje kertbe ment. Letelepedett vele szembe egy brekeke, s ezt jelezte: fejedelemnek neje, neked gyermeked lesz, egy kedves csecses gyermek.

Eme jel beteljesedett, fejedelemnek neje terhes lett, s egy gyermekkel kedveskedett fejedelemnek.

Fejedelemnek remek kedve lett, s szervezett egy estet, melyre elrendelte, jelenjen meg rengeteg nemes ember, meg delejes emberek, melyek jeleket fejtenek meg. Egy delejes embernek, mely legmesszebb leledzett, nem szerkesztettek levelet, mely elrendelte: jelenjen meg.

Nevezetes este rendben pergett, s megjelent nemes emberek egyebek mellett rengeteg csecse-becse szerkezettel, s egyebekkel kedveskedtek fejedelem-gyermeknek.

Kellemesen pergett e remek este, de egyszer megjelent delejes ember, mely nem lett estre rendelve, s jelezte.

– Fejedelem meg neje, eme gyermekén felcseperedve egy szerkezet – melyben egy hegyes test lesz elhelyezve – sebet ejt, testnek veres leve lecsepeg, s gyermeked lesz nem eleven gyermek – csevegte delejes ember, mely jeleket fejt meg. Ezzel elment.

Lett erre dermedt csend.

Egy delejes ember dermedt csendben jelezte eme rettenetet, nem lehet teljesen elveszejtse, de lehet kevesebb eme veszedelem. Gyermek, melyet megsebez hegyes test, eleven lesz, de ernyedten fekve elszenderedve lesz. Vele szenderedsz te fejede-

lem, meg nejed s persze teljes seregem meg segedelmes emberek – jelezte eme delejes ember.

Rengeteg hetet lepergetve, egyszer egy herceg meglelve gyermeket, lenyelvel vele, s ezzel lesz gyermek megent eleven.

Fejedelem ebbe sem egyezett bele, s elrendelte egyetlen hegyes test sem lehet, mely gyermeket sebezhet meg. Fegyveres emberekkel rendre kerestette hegyes testeket, s ezen meglett testeket kerekre reszeltette.

Teltek-mentek hetek, fejedelem gyermeke felcseperedett, s lett negyvennek fele. Egyszer fejedelem gyermeke megyegetett veretes emeletes termekben, s lett egy rejtett termet, benne egy ezer esztendeje nem kezelt hegyes testtel felszerelt szerkezetet, melyet egy ernyedt csecses ember kezelt. Megszeppent, de tettsett eme szerkezet, s mert ernyedt csecses ember kedvesen fellelt, beljebb ment, s leste eme szerkezetet. Ernyedt csecses ember megengedte fejedelem-gyermeknek, kezelje szerkezetet. Persze, szerkezetben elhelyezett hegyes test megsebezte gyermeket, gyermek keze sebes lett, s lecsepegett test veres leve. Gyermek egyszerre Elszenderedettke lett. Vele szenderedett rengeteg ember, veretes emeletes termekben.

Szendergett fejedelem meg neje, rengeteg nemes ember, meg segedelmes emberek, ebek, meg kertben rengeteg gerle. Elszenderedett eledelek mestere, s nem kevert le egy tenyerest szeles gyermeknek, mely szemtelenkedett vele. Elernyedtek verebek, legyek, s egerek.

Teltek-mentek megent hetek, verebek sem repkedtek erre, s kertet meg veretes emeletes termeket belepte rekettye, szeder, meg egyebek. Egyetlen ember se lehetett szerencse gyermeke, mert nem lelte bemenetet eme kertbe meg veretes emeletes termekbe, melyet teljesen ellepte rengeteg rekettye. Ezer esztendeje lehetett eme helyzet. Emberek elfeledtek rettenetet, s rege lett ezen eset.

Egyszer egy herceg, mely megneszelte rettenetes esetet, felkerekedett, ment, egyre ment, s felfedezte kerek rengetegben rekettye-fedte kertet. Egy verebecske jelezte hercegnek, merre keresse kertbe bemenetet. Herceg meglelte, bement, s lelt bent elszenderedett embereket. Persze meglelte fejedelmet meg fejedelem-nejt. Kereste elrejtett termet, s eme teremben egy kereveten fekve meglelte elszenderedett fejedelem-gyermekeket. Herceget meglepte fejedelem-gyermek remek teste, helyes feje, egy perc sem kellett: beleszeretett. Egy nyelvessel felkeltette gyermekeket. Felelevenedett fejedelem-gyerek meglepetten leste herceget.

Csevelty kezdett vele:

– Mely ember vezetett erre, te kedves herceg? – cserfeskedett fejedelem-gyermek.

– Szerelmem, erre mentem, meglestelek, felkeltettelek, s megszerezlek nejemnek – felelte Herceg.

Erre megelevenedett fejedelem meg neje, rengeteg nemes ember, meg segedelmes emberek, ebek, meg kertben rengeteg gerle.

Eledelek mestere lekevert egy tenyerest szeles gyermeknek, mely ezer esztendeje szemtelenkedett vele. Elevenek lettek verebek, legyek, s egerek serege.

Herceg fejedelem-gyermekekkel ment egyenesen fejedelemhez, s Herceg jelezte: fejedelem gyereke lesz neje.

Fejedelem erre kedvesen felelt:

– Keblemre hercegem, neked rendelem gyermekem meg felelő nemzet telepemet.

Herceg meg csecses fejedelem-gyermek egybekeltek. Rengeteg neves ember jelent meg, ettek, vedeltek rengeteget.

Herceg meg neje kellemes helyzetben pergettek heteket, herceg-nejnek lett rengetek gyereke.

Ezzel lett mese befejezve, sebesen szelelj el vele. De mert te nem veszed fejedbe, menj, s keresd meg.

Eme mese egy eszement embernek szelleme termelte, s ezen embernek neve-jele ML.

Budapest, 2006. február 12.

Mérföldkő (születésnapomra)

Az élet útján lépkedve,
sok szép napot megélve,
mérföldkőhöz érkezem,
de nem vizsgálom életem.

Kérded miért nem teszem?
Válaszom: szükségtelen.
Ez csak egy nap énnekem,
a többivel az életem.

Hosszú út áll mögöttem,
vajon mi van előttem?
Talán nem is érdekes,
célom legyen értelmes.

A boldogság nem korfüggő,
bármikor megélhető:
minden napra akarok
sok kis apró örömet.

Lelkem most is fiatal,
nem öregszik, élni akar.
Szépre, jóra vágyódik,
teljességről álmodik.

Fontos, hogy mit megéltem,
másoknak is szép legyen.
S ha tartalmaz az életem,
több nem is kell énnekem.

Budapest, 2005. július 19.

Tökéletes természet

Nap sugara simogat,
lágy fuvallat cirógat.
Hegynek levét iszogatva,
természetbe beolvadva.

Beolvadva természetbe,
gyönyörködöm szépségébe.
Ezer csodát felfedezek,
szépségével be nem telek.

Mézet gyűjtenek a méhek,
villás farkú fecskét nézek.
Bámulom a szívós hangyát,
mint cipeli a zsákmányát.

Rét tarkállik sok virágtól,
elmélázom e látványtól.
Amott meg egy mókust látok,
fa oldalán hogy cikázott!

Csodálom és gondolkodom,
józan ésszel fel nem fogom.
Leigázni miért kéne?
Tökéletest tönkre téve.

Balatonkenese, 2005. augusztus 14.

Tartozás

Éva leszállt a villamosról, átsietett az úttesten és megindult a sarki élelmiszerüzlet felé. Igazán jókedvű volt, hiszen öt év után először érezte, hogy végre egyenesbe jött az élete.

Amikor elvált, és a megosztott vagyonból új lakást vett, akkor döntött úgy, hogy vállalja az adósságot és nagyobb lakást vásárol, mint amire a pénzből futná. Úgy gondolta, fontos, hogy mindenkinek legyen egy külön kis szobája. Ahogy a gyerekek nőttek, döntése helyességét nap, mint nap igazolva látta.

Ezalatt az öt év alatt az adósság folyton ott lebegett a feje felett. Mindig lelkiismeret furdalást érzett, ha magára költött valamennyit egy új ruha vagy parfüm formájában.

De most vége ennek is. Holnap kifizeti a lakástartozást, és le tudja minden gondját. Két nap szabadságot vett ki, hogy elintézzze a tartozással kapcsolatos ügyeket.

Amíg ezt végiggondolta, automatikusan rakta a bevásárlókocsiba a szükséges dolgokat és megindult a pénztár felé. A pénztár előtt a táskájából elő akarta venni a pénztárcát.

A mozdulat megállt félúton, amikor észrevette, hogy a táska cipzárja nyitva volt. Kapkodva átnézte a táskáját, és azt hitte, ott nyomban elájul.

Hiányzott a pénztárca, az összes igazolvány és a boríték, amibe az OTP-ben a négymillió forintot berakták. Érezte, hogy fejében lüktet a vér, és azt gondolta, menten összeecsuklik. Az üzletben nem vehették ki, gondolta, hiszen alig van vásárló, azt biztosan észrevette volna. A villamos! – hasított fejébe a gondolat, csak ott lehetett! Emlékszik is, amikor alig érezhetően meglökte egy férfi.

A pénztáros – látva dermedt arcát – megkérdezte, miben segíthet. Éva könnyei akkor már patakokban folytak, otthagya a bevásárlókocsit és kirohant az üzletből. Mint egy holdkóros ha-

zatámolygott, ruhástól végigvetette magát az ágyon és csak sírt-sírt, miközben egyik cigarettát a másik után szívta.

A mobil csörgése térítette magához. A fene egye meg, ezt miért nem vitte el az a szemét gazember... – gondolta, miközben a készüléket elővette a táskából.

– Szia Anya! Hadd maradjunk még egy napot itt az Apunál! Szuper a számítógép, és annyi klassz játék van rajta! – hallotta kislánya kérlelő hangját.

– Jó! Maradjatok, de holnap a szokott időben itthon legyetek! – felelte Éva.

– Igen Anya! Apu is köszöni, hogy maradhatunk és üdvözl! Kattanást hallott. A telefont lerakták.

Talán jobb is, hogy nem látnak így a gyerekek... – gondolta magában és újra zokogni kezdett.

Éjjel nappal dolgozott, hogy letudja az adóságot, miközben a két gyerektől folyton csak azt hallotta, hogy Apunál ez is milyen szuper, meg az is milyen klassz.

Karácsonyra is mindkettő mobilt kapott az Apjától. Az ő ajándékát meg csak futólag nézték meg, és már szinte lökték is félre. Apu nyaralni viszi őket külföldre, ő meg egy hétvégére sem tudja elvinni a gyerekeket, pedig itt az egész nyári szünet.

És mindez az átkozott tartozás miatt, aminek azt hitte, hogy vége és könnyebb lesz. De mi lesz most? A fiának hiába mondja, hogy megint nem futja „Adidas” pólóra vagy a lányának, hogy most sem tudja megvenni a „Keyo” márkájú nadrágot, amire annyira vágyik.

Ha legalább volna valaki, akivel megoszthatná a bánatát, örömét, hiszen még csak harminchat éves, és annyira hiányzik egy társ... És egyáltalán mi lesz most?

Éles dudálásra riadt föl. Kábultan kinyitotta a szemét. Világos volt és hallotta az utca forgalmának monoton, duruzsoló hangjait.

Lassan visszatértek gondolatai a valós életbe, a tegnapi események, hogy mindenét ellopta egy zsebes a villamoson.

Cikáztak a gondolatai: bejelentést kell tenni a rendőrségen; a bankkártyát le kell tiltani... Úristen, mennyi gond lesz, az összes okmányt újra csináltatni!

És a pénz... – hasított Évába a gondolat. Az úgysem lesz meg, ezzel tisztában volt.

Nagyot kordult a gyomra, mintegy jelezve, hogy tegnap reggel óta nem evett egy falatot sem. Ráadásul nincs is itthon semmi ennivaló.

Bekészített egy kávé és cigaretta után kutatott, de sehol nem talált. Csak a hamutartó árulkodott arról, hogy tegnap milyen töménytelen mennyiséget füstölt el.

A táska oldalzsebében biztos talállok, – gondolta. Ott mindig van néhány szál tartalék.

Ölébe vette a táskát, a belső oldalzseb cipzárját széthúzva belenyúlt, és egy nagy fehér borítékot vett ki belőle.

Megkövülten nézte, majd felhajtotta a boríték előlapját, és csak bámulta a borítékban sorakozó négy, szalaggal átfűzött pénzköteget. Ekkor jutott eszébe, hogy a belső zsebbe tette a bankban, a nagyobb biztonság kedvéért.

Éva felugrott és táncra perdült a borítékkal a kezében. Megvan a pénz! – dalolta, mint aki esztét veszttette. Szeméből megint patakokban folyt a könny, de micsoda különbség a tegnapi keserves könnyek után!

Nem számít az ellopott igazolvány, a sok utánjárás, hogy pótolja azokat. A lényeg, hogy a tartozását kifizetheti.

Mennyi mindent vesz majd a gyerekeknek, és végre egy kicsit magára is költethet...

Magában eldöntötte, ha mindennel végzett, elmegy egy utazási irodába prospektusokért, és igenis, elmennek nyaralni!

Budapest, 2005. január 15.

Szerződés

András belépett az épületbe és megindult a recepció felé. Nem azért, mintha nem tudta volna a járást, hiszen már negyedszer jött interjúra állás ügyben. Közel egy éve volt munka nélkül, miután az előző helyén a főnöke féltékenységből, és személyes presztízsféltésből felmondott neki.

Egy év alatt rengeteg helyen próbálkozott de sehol sem sikerült állást kapnia. Ez a mostani lehetőség viszont minden képzeletét felülmúlta. Mintha neki találták volna ki, mind szakmailag, mind emberileg.

Biztos volt benne, hogy megbirkózik a feladattal, ráadásul, mint vezetőre számítának rá, és így a fizetése is magasabb lenne. Szinte most sem akarta elhinni, hogy ez igaz és vele történik meg. A megbeszélés alig húsz percig tartott. Mindenben megegyeztek, végül abban maradtak, András a következő hét hétfőjén kezd.

Hétfőn, mikor András munkába állt, az igazgató vezette körbe és mutatta be a kollegáinak. A majdani beosztottjai szimpatikusan mosolyogtak rá. Bizonyára mindegyik jó benyomást akart tenni az új főnökre, gondolta András.

Egyszer csak igen meglepődött. Az egyik új beosztott Tamás volt, a régi munkahelyi főnöke, aki felmondott neki. Hallotta ugyan, hogy elküldték a cégtől, és ebben közrejátszott az is, ahogyan elbánt vele, de álmában sem gondolta, hogy itt találkoznak, ráadásul úgy, hogy ő a főnök és Tamás a beosztottja.

Tamás kezet nyújtott és valamit hebegett is, de András nem értette, mit mond.

Tamás arcán látszott a kényszeredett mosoly és az, hogy a mostani helyzet mennyire kellemetlen neki. A kínos közhát néhány másodpercig tartott csak, és látszólag nem vette észre senki a két ember zavarát.

Néhány nap után András észrevette, hogy Tamás szándékosan kerüli őt. Ezért, amikor egy alkalommal a folyosón összefutottak és Tamás nem tudta kikerülni a köszönést, András megkérte, hogy jöjjön az irodájába, mert beszélni szeretne vele. Tamás kellenként követte új főnökét és minden mozdulatán látszott, hogy semmi kedve ehhez a beszélgetéshez.

András az irodájában helyetl kínálta Tamást, de szándékosan nem ült az íróasztala mögé, hogy ne éreztesse, hogy ő a főnök.

– Nézd Tamás! Én szeretném, ha a kettőnk közötti feszült viszonyt feloldanánk és minden erőnkkel a munkára koncentrálnánk. Annak semmi értelme, hogy régi sérelmek miatt egymást marjuk. Van épp elég gond anélkül is.

– András, kérék, ne játszd meg a jóságos főnököt – válaszolt Tamás. Úgyis tudom, hogy alig várod, mikor tudsz belém kötni. Tudom, hogy nem kapkodnak utánam az állásbörzén, és így kénytelen vagyok elviselni ezt a megalázó helyzetet. Ha nincs egyéb mondanivalód, akkor megyek, mert sok a dolgom, meg kell felelnem az új főnököm elvárásainak – mondta Tamás, nem kevés gúnnyal a hangjában, azzal felállt és meg sem várva András reakcióját, kisietett az irodából.

Pár nappal később, mikor András az igazgatóval beszélgetett, úgy gondolta, hogy a későbbi kellemetlenségek elkerülése végett tisztázza a Tamás és a közte lévő viszonyt.

Az igazgató meghallgatta és látszott rajta, hogy meglepi az információ.

– András! – Horváth Tamás jó szakember, bár mint ember, igen sok hibája van – mondta az igazgató – Rád bízom, de találj megoldást a helyzetre, nem szeretném, ha ez a munka rovására menne. Te is tudod jól, hogy a most kezdődő tárgyalások a francia multinacionális céggel mennyire fontosak a cégünknek. A most kiírt pályázatot mindenképpen meg akarjuk nyerni. Ez nagyon fontos a cég talpon maradása érdekében, és persze az, hogy nyereségesen fejezzük be a munkát. Ehhez viszont szükségünk van Tamás szakértelmére is.

András ült a számítógép előtt és nem értette, hogyan történhetett ez meg. A szerződés, amin hónapokig dolgozott, és amit az elmúlt napokban számtalanszor átnézett, kielemezte, majd előző este kinyomtatta és ma reggel a titkárnővel postára adatott, két kapitális hibát is tartalmazott. Már vagy tizedszer olvasta el, és megnézte a számítógépben is, de a hiba a gépben lévő fájlban is ott volt. Tudta, hogy ez az állásába kerülhet és arról is meg volt győződve, hogy valaki szándékosan változtatott a szerződésen. Miután a szerződés nem volt aláírva egyik fél részéről sem, természetesen lehet rajta módosítani, de a tárgyalások ezen fázisában ez már igen kellemetlen, és nyomós indok kell hozzá.

Természetesen azzal is tisztában volt, hogy a szerződés nem maradhat jelenlegi formájában, mert az óriási veszteséget jelent a cégnek.

– Karsai úr! Maga még ilyen későn is itt van...? – köszönt be a rendszergazda.

– Igen. Sajnos egy nagyon sürgős dolog még elintézésre vár. De jó, hogy erre járt, Zoltán! Tudna nekem segíteni? – kérdezte a rendszergazdát András – Elképzelhető az, hogy valaki módosít egy fájlt úgy, hogy azt ne lehessen észrevenni...?!

– Egy, a számítástechnikában kevésbé jártas embert becsaphatnak, de egy szakembert nem – válaszolt Zoltán. – Mi a gondja Karsai úr?

– Zoltán, azt hiszem, nagyjából egyidősek vagyunk, nyugodtan tegeződhetnénk. Az a gondom, hogy van egy dokumentáció, amit szerintem valaki módosított, de nem találom a nyomát – felelte András.

– Ha módosították, akkor annak nyoma is van – felelte Zoltán.

– Igen, de az utolsó mentés ideje megegyezik azzal az időponttal, amikor én kezeltem a fájlt.

– Na, ezt a legegyszerűbb megcsinálni. A szerverről rámásolom a gép merevlemezére, majd a gép belső óráját visszaállítom, és úgy mentem el, majd visszamásolom az eredeti helyére. Melyik az a dokumentáció? – kérdezte Andrást a rendszergazda.

Helyet cseréltek és András azt látta, hogy a rendszergazda jelzavakat gépel be és varázslatos gyorsasággal kezelve a gépet, belép a cég szerverének azon részébe, ahova az egyszerű felhasználó nem juthat el, majd követhetetlenül az adatok halmazában keresgél.

– Itt is van! – mondta kisvártatva. A fájlt tegnap este Horváth Tamás gépére átmásolták, ezután módosították, és visszaállított idővel elmentették. A 9. és 17. oldalból négy példányt kinyomtatottak, és a módosított dokumentációt visszamásolták a szerverre. Végül az eredeti és a módosított anyagot erre az e-mail címre el is küldte – mondta Zoltán.

András döbbenten látta, hogy a levélcím megegyezik a megrendelő címével.

– Karsai úr! Hm, akarom mondani, András. Nem tudom, miről van szó, de itt valami nagyon bűzlik! – mondta Zoltán.

– Nekem is ez a véleményem, azzal a különbséggel, hogy én már tudom is, miről van szó... Zoltán, kérhetném, hogy a módosításról és az e-mail elküldéséről valami jelentésfélét adjál nekem? – kérdezte András.

– Hm! Nem szabályos, de kinyomtatom neked a szerverparancsokat, ami egyértelműen alátámasztja a manipulálást – válaszolta Zoltán.

Kisvártatva zümmögni kezdett a nyomtató és kinyomtatta a kért lapokat.

– Zoltán! Még egy kérésem lenne. Erről egyelőre ne szólj senkinek, ha kérhetem.

– Bízatsz bennem – mondta a rendszergazda.

András befordult a megrendelő cég parkolójába, ki akart szállni és akkor meglepődve látta, hogy Tamás jön ki a kapun. Nem volt kétsége afelől, hogy mit keres itt. Egy hirtelen ötlettől vezérelve a mobilba épített kamera segítségével lefényképezte Tamást, amint éppen a főbejárat előtt halad el.

Szándékosan akkor szállt ki a kocsiból, amikor biztos volt benne, hogy Tamás észreveszi. A férfi nagyon meglepődött fő-

nőke láttán, egy pillanatra zavarba jött, majd gúnyos mosollyal az arcán elment András mellett.

– Tamás! Légy szíves két órákor gyere az irodámba – szólott utána András ellenvetést nem tűrő hangon.

Tamás meglepetten fordult vissza, arcáról eltűnt a gunyoros vigyor, alig láthatóan biccentett és elment.

András kissé nyugtalanul várta a megrendelő igazgatóját. A titkárnő nem akarta beengedni arra hivatkozva, hogy főnökének egy perc ideje sincs. Erre András közölte, hogy ez a főnökének az érdeke, és ha Horváth Tamást tudta fogadni, akkor talán rá is számhat öt percet.

A titkárnő meglepődött, bement a főnökéhez, majd mikor ki-jött, Andrást a szomszédos tárgyalóba vezette.

A férfi belépett és látszott, hogy gyanakodva méri végig Andrást.

– Miben segíthetek? – kérdezte a férfi. A hangja hideg és el-utasító volt. Az eddigi tárgyalások során soha nem viselkedett így.

András mély lélegzetet vett és belekezdett mondandójába. Jó előre elgondolta mit mond, de az, hogy Tamással az épület előtt találkozott, kissé nyugtalanná tette.

– Nézze uram, mindketten tudjuk, hogy a két cég közötti megállapodás lényegében megtörtént. A szerződést pedig tegnap nyomtatott formában elküldtünk Önöknek. Azonban azt is tudjuk mindketten, hogy a szerződés 9. és 17. oldalán módosítás történt, és ott nem a korábbi megállapodás szerint szerepel néhány dolog a szerződésben. És azt is tudjuk, hogy miért. Ön persze mondhatná, hogy mi köze mindehhez. De én bizonyítani is tudom, hogy az egyik munkatársunk az önök tudtával és hallgatólagos beleegyezésével hajtotta végre ezeket a módosításokat – mondta András.

– Karsai úr! Ezek súlyos vádak. Mivel tudja bizonyítani az állításait? – kérdezte a férfi.

András kivett egy dossziét a táskájából és elővette a mobilját.

– Ezek a papírok a cégem szerveréről valók. Az adatokat ma kimentettük és hitelesítve egy központi adatbank szerverére helyeztük el. Így minden bizonnyal bármelyik bíróság is elfogadja bizonyítékként. Ezen kívül itt van a mobilomon egy fénykép, amint Horváth Tamás alig negyed órája itt járt, annak ellenére, hogy a cégünkől semmi ilyen irányú megbízást nem kapott.

– Mit szándékozik tenni ezekkel az adatokkal? – kérdezte a férfi.

András a táskájából négy példány szerződést vett elő.

– Ezek az eredeti megállapodás szerinti szerződések, melynek minden oldalát leszignóztam. Ezt most odaadom önnek. Az ön-nél lévő példányokat pedig úgy gondolom, hogy leghelyesebb, ha itt rögtön megsemmisítjük.

A férfi némi habozás után kiment, majd a másik szerződésekkel a kezében tért vissza, és letette az asztalra.

– ...és mi a biztosíték arra, hogy az adatbankban lévő információkkal nem él vissza? – kérdezte a férfi.

– A becsületszavam! És különben is, ha holnapután aláírjuk a szerződést, akkor az egész ügy értelmét veszti.

A férfi az asztalon lévő szerződést az iratmegsemmisítőben egyenként ledarálta. Azután fogta a másik szerződést és kezét nyújtott Andrásnak.

– Bocsásson meg, de rengeteg dolgom van. Holnapután várom a szerződés aláírásakor – azzal kisietett a tárgyalóból.

András az íróasztal mögött ült, vele szemben Tamás, akin nyoma sem volt az elmúlt hónapok fölényes viselkedésének. Ahogy végignézett rajta, az volt az érzése, hogy délelőtt óta éveket öregedett, és biztos volt benne, hogy Tamás tisztában van a délelőtti megbeszélés eredményével.

– Tamás, amit csináltál az megbocsáthatatlan – mondta András. Tudod jól, hogy mindenre rájöttem, és bizonyítani tudom, hogy te tetted.

– Mit akarsz most tenni? – kérdezte Tamás – hangja rekedtes és halk volt.

– Nos! A szerződést holnapután írjuk alá az eredeti formájában – folytatta András – A kis praktikád nem sikerült. Fehéren-feketén itt vannak a bizonyítékok arról, hogy mit csináltál. És ez nem csak a vállalat szempontjából fontos, hanem jogi következményei is lehetnek.

András egy papírt tolt Tamás elé.

– Két lehetőség közül választhatsz – folytatta András – Vagy ezeket a dokumentumokat átadom a vállalat vezetőinek, vagy aláírod ezt a papírt. Ez a felmondásod, mely szerint azonnali hatállyal kéred munkaviszonyod megszűnését. Ha ezt most aláírod és eltűnsz, nem hozom nyilvánosságra ezt az egészet.

Csönd ült a szobára. Tamás maga elé húzta a papírt, átfutotta és lassan, vontatottan aláírta. A keze remegett. Néhány pillanat után felállt, és megindult az ajtó felé. Amikor kiment, csöndben becsukta maga mögött az ajtót.

Budapest, 2005. március 6.

A tékozló fiú

Az öregember a fotelben ült és az unokáit nézte. Kint ragyogóan sütött a nap, kellemes május délelőtt volt.

Kétszer egy évben jött így össze a családja.

Karácsonykor és az ő születésnapján. Az évek folyamán szeretásossá vált ez a két alkalom. Szerette ezt a napot, amikor együtt volt a család.

A kisvárosban megbecsülés és tisztelet övezte. Egész életét itt élte le, csak a katonaidő és az egyetemi évek alatt volt távol a várostól. Az egyetem után hazatért és a gépgyárban helyezkedett el, végigjárva a számárlétrát, és mint főmérnök ment nyugdíjba.

A rendszerváltás után a gépgyár igen nehéz helyzetbe került. Amikor megvette egy német befektető, a dolgozók nagy részét elbocsátotta – ekkor ment az öregember is nyugdíjba. Pedig a kisvárosnak mindig is a gépgyár biztosította a munkahelyek jelentős részét. Az elmúlt években a gyár csak vegetált, míg végül idén januárban gazdát cserélt. Azóta valami jó irányú változás érezhető volt, igaz, az új tulajdonos egyszer sem tette tiszteletét a gyárban.

Az öregember ennek ellenére el sem tudta képzelni, hogy ne itt éljen. Amikor a gyerekei felnőttek és kirepültek a családi fészekből, nehéz szívvel vette tudomásul, hogy a családalapítás során mindegyikük messze került az atyai háztól, de még a várostól is.

Két fia és egy lánya volt. Az idősebb fiú jól menő ügyvédként egy alföldi kisvárosban él. Az öregember büszke volt rá, hiszen munkájában és magánéletében is sikeres volt. Szép családja: két lánya és egy fia volt.

A lányából orvos lett és férjével valamint két fiával a fővárosban lakott, és ő is sikeresnek mondhatta magát.

A legkisebb gyerekük volt az öregember szívfájdalma.

Mindig is öntörvényű, akaratos gyerek volt. Későn született és szerinte elkényeztetett gyerek lett. Szerette volna, ha a városban marad, és a gépgyárban helyezkedik el. De a fiú a szülők minden tiltakozása ellenére tizenkilenc évesen feleségül vett egy nála idősebb, elvált asszonyt és elköltözött otthonról.

Az öregember azóta nem látta a legkisebb fiát. Azt tudta, hogy néhány évvel később elvált a feleségétől, de semmi egyéb hír nem jött felőle.

Ennek már tizenöt éve.

Az öregember felkelt a fotelból és kisétált a teraszra. A felesége éppen ebédhez terített, és a menyé segített neki. A lánya biztos a konyhában tüsténkedik, – gondolta. A fia és a veje a kertben beszélgettek. Oda akart sétálni, de félúton egy hang állította meg.

– Adjon Isten, Józsi bátyám! – köszönt rá a szomszéd a kerítés túloldaláról. – Látom, megint együtt a család! – kedélyeskedett a férfi az utcáról.

– Üdvözlom Karcsikám. Hogy van? – kérdezte az öregember.

– Köszönöm Józsi bátyám, remekül! Képzelve mi történt! Itt volt a gépgyár tulajdonosa, és tárgyalta a vezetőséggel.

– Meséljen, Karcsikám – válaszolt izgatottan az öreg.

– Nem tudok én se többet, Józsi bátyám. Ezt is a kocsmában hallottam a Szepi bácsitól – mondta a szomszéd.

– Egyebet nem mondott a vén boroskancsó?

– Nem! És azt sem tudom, hogy ezt kitől tudja? – válaszolt a szomszéd.

– Hm! Lehet, hogy csak fantáziál – mondta az öregember. – Ha egy kicsit iszik, össze-vissza beszél.

– Hát, ezt nem tudom. De most már megyek is, Józsi bátyám – köszönt el a szomszéd vidáman.

– Isten áldja Karcsikám! – köszönt az öreg is.

Az öregember megfélelkezve, hogy a fiához és a vejéhez akart leülni a kertben, egy kicsit tanácstalanul téblábolt, majd

megindult vissza, a terasz felé. Ott az asszonyok pont végeztek a terítéssel, és bár nem tudta megmondani mi és miért, de valami furcsa volt ebben a megterített asztalban. Visszaballagott a szobába, leült a fotelbe és elszundikált.

Amikor felriadt, az unokák már nem voltak a szobában, így hát kikecmergett a fotelből. A beszűrődő zajokból könnyedén megállapította, hogy mindenki a teraszon ül és rá várnak. Nyilván nem akarták elkezdni az ebédet nélküle. De vajon miért nem szóltak?

Ahogy kilépett a teraszra – földbe gyökerezett a lába. A legkisebb fia állt vele szemben, mellette egy feltűnően csinos nő és két gyerek: egy nyolc év körüli fiúcska és egy négy éves forma kislány.

– Szervusz apa – köszönt rá a fia. Engedd meg, hogy bemutassam a feleségemet, és a gyerekeinket.

Az öregember kényszeredetten kezét fogott a fiával és menyével.

Becsapottnak érezte magát, hiszen nyilvánvaló volt, hogy rajta kívül mindenki tudta, ma itt lesz a legkisebb fia is a családjával. Valószínűleg ismerték is a fia családját, sőt, talán már találkoztak is korábban.

A kényszeredett csendet a felesége, Margit asszony törte meg.

– Kérlek benneteket, üljete az asztalhoz, mert elhűl az étel. Mindenki a megszokott helyére üljön.

– Ti oda üljete az asztal végére – mondta az asszony a kisebbik fiának és menyének. A gyerekek most külön asztalhoz kerülnek, mert nem férünk el másképpen.

Az ebéd elég feszélyezett hangulatban zajlott. Hiába próbálták oldani a feszültséget, érezni lehetett, hogy az öregember vérig van sértve és egyhamar nem fog megbékélni, amiért a háta mögött összeesküvést szöttek. Sem az ebédhez kínált bor, sem pedig az ünnepi torta, rajta a hetvenötös számgyertyákkal, nem oldotta a hangulatot.

Az öregember a fotelben ült, nézte a fiát és annak családját. A szíve legmélyén nem is haragudott rá, de hogy eltitkolták a jöttét, az nagyon bántotta. Miért gondolja róla mindenki, hogy egy kőszívű öregember...?

Egyszer csak arra lett figyelmes, hogy fiának szőke kislánya a fotel mellett áll és őt nézi.

– Nagyon örülök, hogy te vagy a Nagypapám – cserfeskedett a kislány – Tudod, a másik Nagypapám tavaly meghalt, pedig nagyon szerettem. És most nagyon örülök, hogy újra van Nagypapám. A papa mondta, hogy te nagyon kedves Nagypapa vagy, és én nagyon foglak szeretni.

Az öregember szemeibe könny szökött. Fölemelte a kislányt, magához ölelte, és jobbról, balról megcsókolta. A kislány apró karjaival átölelte a nagyapját és csattanós puszt nyomott az öregember borostás arcára.

A szobában lévők szinte egyszerre hangos nevetésben törtek ki. Az öreg kikecmergett a fotelból – nyakában a kislánnyal – és megölelte a fiát, majd a menyét is.

Margit asszony pont a kávéhozta be, és csodálkozva nézte a sok mosolygós arcot. Amikor a lánya elmondta mi történt, úgy érezte, mázsás kő esett le a szívéről.

– És mivel foglalkozol? Mi a szakmád? – kérdezte a fiát az öreg, miközben a habos kávé szűrölte.

– Gépészmérnöki és közgazdász diplomát szereztem – felelte a fiú.

– Az áldóját! Két diplomád is van? Ezt nem gondoltam volna – csodálkozott az öreg. Ha belegondolok, túltettél mindegyik testvéredén, sőt rajtam is. Mindig is a műszaki emberek vitték előre a világot. Tudod jól, hogy milyen nagyra tartom a szakmámat. Örülök, hogy te is ezt választottad és remélem, hogy olyan sikeres leszel, mint én voltam. Igaz, az én tudásomra nem tart igényt senki sem, jön néhány tejfölös szájú suhanc és az öreget már rakják is talonba – kesergett az öreg.

– Pedig ennek a városnak mindig a gépgyár adta a megélhetését – folytatta merengve. A háború után a két kezünkkel építettük újjá a gyárat. Fiatal kölkök voltam és látástól vakulásig dolgoztam. De kit érdekel ez...? Jön egy német, megveszi a gyárat, azután a dolgozóknak útilaput köt a talpuk alá... Amit lehet, bezebel és néhány év múlva, ripsz-ropsz eladja. Az emberek, ha van is munkájuk, egyik napról a másikra élnek. Ha meg munkájuk sincs, csak vegetálnak.

Az öregemberből csak dőlt a panasz, nem törődve, hogy esetleg ezzel megbánt valakit. Látszott, hogy nagyon a szívéen viseli a gépgyár sorsát. Valószínűleg még jó ideig kesergett volna, ha a legkisebb fia – kissé tiszteletlenül – a szavába nem vág.

– Nekem volna néhány ötletem! – mondta a fia – Édesapám, te tudnád, mit kellene tenni a gépgyárral? – kérdezte.

– Majd pont a te ötleteidre várnak itt! – fortyant fel az öreg. – Bizony, én tudnám, mit kellene csinálni. Hiszen ismerem a gyárat az utolsó műhelyszegletig.

– Édesapám, eljönnél hozzám tanácsadónak? – vágott ismét apja szavába a fiú.

– Tehozzád? – nyílt tágra az öreg szeme. – Nem megyek én már sehova innen. És különben is, miféle tanácsadó lennék én tenálad? És egyáltalán miért járatod velem a bolondját? Vagy azt akarod, hogy újabb tizenöt évig ne beszéljünk? Pedig ha belegondolok, azért még én is tudnék tanácsokat adni, de nem kell az ilyen vén csont már sehova. Egyáltalán van neked rendes munkád, vagy csak úgy elvagy a világban?

Az öregember nagyon belelovalta magát, hogy a fia a bolondját járatja vele. De a fiú nem várt határozottsággal megint apja szavába vágott.

– Édesapám, vedd már észre, hogy nem vagyok gyerek. Én a legkomolyabban kérdeztem, hogy eljönnél-e hozzám tanácsadónak, mégpedig ide, a gépgyárba! Mert akármennyire hihetetlen, én egy jólmenő vállalkozó vagyok és idén januárban megvettem a gépgyár többségi tulajdonjogát. Enyém a gyár 85%-os tulajdonjoga.

– Korszerűsíteni akarom a gyárat. Új csarnokot építeni. Ennek a forrása részben saját erőből, részben banki hitelből történne. De ehhez jó szakemberekre van szükségem. És nem csak fiatalokra, hanem olyan rutinos műszaki vezetőkre, akiknek a kisujjukban van a szakma. Ezért gondoltam rád. Tudom, hogy nagy segítség lenne a gyárnak a pusztai jelenléted is.

Az öregember csak nézte a fiát és nem hitt a fülének. Még, hogy ez a gyerek megvette a gépgyárat, és hogy jól menő vállalkozó? – gondolta, de tudta, hogy a fia most igazat mond, és valami megfoghatatlan melegséget és szeretetet érzett.

– Persze, hogy elmegyek! – csapott a felé nyújtott tenyérbe. Soha szebb születésnapi ajándékot nem kaptam még...

Budapest, 2005. április 25.

Présház

János gyakorlott mozdulattal metszette a szőlőt. Napbarnított arcán látszott, hogy sok időt tölt a szabadban, és minden mozdulata elárulta jártasságát a munkában.

Szerette és megbecsülte ezt a munkát.

A szőlő az élete volt és el sem tudta képzelni, hogy mást csináljon. Egész életében szőlő-, és bortermeléssel foglalkozott.

Azt igen sajnálta, hogy a gyermekei közül a két nagyobb nem a bortermelést választotta, de a legkisebb megmaradt a családi hagyományoknál, és szőlő iránti szeretetét is örökölte apjától.

Szerdai nap volt és úgy gondolta, péntekre végezni fog. Addig a présházban alszik, ahogy korábban is. A felesége három napra csomagolt ennivalót. A magány, a csend és a munka lesz három napig a társa.

Nem bánta, és azt sem, hogy a fia most nem tudott segíteni, mert Pestre kellett utaznia. Ilyen tájban csak nagy ritkán vetődött erre valaki. Igazán csak a szüretkor volt élet a hegyoldalon és szombat-vasárnap, amikor a turisták jöttek.

Ahogy haladt előre a sorokon és gyakorlott mozdulattal a munkát végezte, közben mindenfélén gondolkodott. Nem voltak ezek mélyenszántó gondolatok, csak a mindennapi élet és környezete által keltett gondolatsorok.

A présházat kellene rendbe hozni, – gondolta. Nagyon lepusztult állapotban volt, az idő vasfoga maradandó nyomokat hagyott rajta. A terve megvoltak, de az ehhez szükséges pénz sajnos nem. Kölcsönt nem akart felvenni, mert az igen kockázatos, félt, hogy miként tudná azt visszafizetni. Pedig hát a pincerészt is megnagyobbítaná és két új hordó is jó lenne. A présházra is ráférne egy alapos felújítás, mert a sok-sok meszelés sem tudta eltüntetni a hiányosságokat.

Azután gépeket is jó volna venni a szőlőműveléshez. A szomszédos szőlőgazdák már mind géppel művelik a szőlőt, és így nehéz lépést tartani velük.

Felnézett az égre és féltizenkettőre becsülte az időt. Ezen a soron végigérek, a másikon visszamegyek, utána megebédelek – gondolta.

Amikor elérte a betervezett penzumot, összeszedte a holmiját és megindult a préház felé. Ahogy közelebb ért, valami szokatlan dolog tűnt fel neki.

A kisablakon a függöny földre volt húzva. Nem emlékezett rá, hogy elhúzta volna...

A préházhoz érve újabb meglepetés érte. Az ajtó résnyire nyitva volt, és a záron jól látszott az erőszakos behatolás nyoma.

János néhány pillanatig habozott, majd hirtelen mozdulattal kitérte az ajtót és belépett a kicsiny préházba. A helyiség alacsony volt, és a kis ablakon beszűrődő fény élesen vetődött a szembe lévő falra. Középen, az asztalnál egy férfi ült, aki János jöttére felpattant az asztal mellől és meglepetten nézte a belépő férfit.

– Ki maga és mit keres itt? – kérdezte János határozott hangon.

– Jobb, ha nem tudod – válaszolta férfi lekezelő, nyers és tegező hangon.

A férfi jó fél fejjel magasabb volt Jánosnál, erős, kisportolt testalkatú, legalább harminc évvel fiatalabb. Farmert és pólót viselt.

– Ki van itt? Kivel beszélsz, Zoli? – kérdezte egy hang a belső helyiségből.

Tekintetét mindkét férfi a félig nyitott ajtó felé fordította. János megkerülte az asztalt, ellenkező irányból, mint ahol a férfi volt és a szoba ajtajához ment.

A belső helyiség apró volt, mindössze egy ágy volt benne, fellelte egy polc. János itt szokott aludni, amikor a szőlőben dolgozott.

Az ágyon egy férfi feküdt és a pólója véres volt. Látszott rajta, hogy nagyon gyenge és orvosi segítségre szorulna.

János megérezte, hogy az idegen férfi mögéje kerül. Meg akart fordulni, de egy hatalmas ütést érzett a tarkóján, a lába összezecsuklott és a mennyezet megfordult felette.

Aléltan rogyott a földre.

Amikor kinyitotta szemét, a feje zúgott és nagyon fájt. Lassan kitisztult a tudata, és körbenézett.

Az asztal melletti egyik széken ült és oda volt kötözve. A kezei a szék támlája mögé csavarva, összekötve igen kényelmetlen helyzetben.

Az ismeretlen férfi az asztal másik oldalán ült és láthatóan nagyon ideges volt. A mobiljával kínlódott, mert lemerült, és nem tudott telefonálni. Felkelt, bement a belső helyiségbe és másik férfival kezdett beszélgetni.

János nem értette pontosan, de annyit kihallott a beszélgetésből, hogy a sérült férfinak orvosra van szüksége és a társa nem tudott telefonon segítséget kérni.

– Kik lehetnek ezek, és mit akarnak? Egész biztos, hogy nem egyenes úton járnak, a törvény elől menekültek és az egyik megsérült. Itt kerestek menedéket, de miért pont az én rozoga présházamban? – gondolta János.

A híradóban naponta hallott rablásról és körözött bűnözőkről, de hogy ez most vele történik meg a valóságban, ez olyan valószínűtlennek tűnt.

A férfi kijött a szobából, összekészítette a holmiját és megvizsgálta János kötelét. Amikor útra készen volt, az ajtóból visszaszólt.

– Elmentem, amint tudok, jövök – szólt be a férfi a társának.

– Aztán semmi ügyeskedés! – fordult János felé, azzal kiment az ajtón.

Jánosnak jó egy órájába tellett, amíg elvágta kötelet. Emlékezett, hogy hátul egy szög kiáll a széken. Számtalanszor beleakadt

a nadrágja, és most milyen jól jött ez a kiálló szög. Módszeresen dörzsölte a kötelet, míg végre sikerült elvágnia. A keze is csúnyán kidörzsölődött, de ezzel most nem törődött. Kioldozta magát, óvatosan a belső szoba ajtajához ment, és résnyire kinyitotta.

Az ágyon a férfi ájultan feküdt.

János bement hozzá, mert látta, hogy olyan állapotban van, hogy nem árthat neki, sőt, ő szorul sürgős segítségre. Megvizsgálta férfit és látta, hogy nagyon rossz állapotban van. Lőtt sebet fedezett fel a testén.

Agya sebesen járt.

A férfi térsze körölbentöl egy órája ment el. Mire a hegyről leér, és segítséggel visszajön az gyalog legalább öt-hat, de kocsiyal is legalább négy óra. Ennyi idő alatt a seb kivérzik.

János nagyon ideges lett. A katonaságnál, az egészségügyiek-nél szolgált és volt némi rutinja, de ilyet még nem csinált. Tudta, ha így hagyja a férfit, az egy-két órán bentöl kivérzik.

Talán meg is érdemelné – villant át az agyán, de elhessegette a gondolatot. Tudta, cselekednie kell.

Gyorsan összeszedte a szükséges és lehetséges eszközöket. Siralmas látvány, de nincs mit tenni, itt csak ez van.

A kis palackos gázrezsónál kiégette a bicskáját és az oltókést. Felvágta a trikót a férfin, pálinkával kimosta a sebet. Az ájult férfi hangosan nyöszörgött és erősen dobálta magát, de ez hamar ki is vette az erejét és utána már csak halk nyöszörgés hallatszott. János látott már el hasonló sebet a honvédségnél, igaz, akkor csak asszisztált az orvosnak és az nem is golyó által ütött seb volt – és a felszerelés, az ég és föld...

A bicska és egy fogó segítségével némi kínlódás árán kivette a golyót, ismét jól kimosta a sebet, majd erős nyomókötetést tett rá és vastagon átkötötte. Mivel elfogyott az összes kötszer, ami a préházban volt, ezért a fedőkötetést egy hosszában négyrét hajtott pólóval oldotta meg.

Miután látta, hogy vérzés nem üt át, és a férfi arca is megenyhült a fájdalmak csökkenésével, körbenézett a préházban.

A másik férfi valószínűleg három-négy óra múlva visszatér, és ez aggasztotta. Mit csináljon most...? Arra gondolt, hogy a hegy északi oldalán van egy igen meredek gyalogösvény, azon fél óra alatt talán leérhet. Igaz, vagy tizenöt éve nem járt arra, és ráadásul a másik faluba jut le. De muszáj lemenni, mert ha visszajön a férfi, akkor semmi esélye, ráadásul biztosan nem egyedül jön. Nyilvánvaló volt, hogy a férfi jóval erősebb nála és könnyedén elbánik vele.

Sebtében összeszedte a holmiját és nekiindult az északi, meredek lejtőnek. Az út jobb állapotban volt, mint sejtette, de így is gyakran meg kellett állnia pihenni. Amint leért a hegyről, átvágott a mezőn és az úton az első arra jövő autónak elállta az útját. A férfi hangos káromkodásban tört ki, ahogy kiszállt a kocsiból. János látásból ismerte.

– Azonnal vigyen a faluba a rendőrségre – mordult a méltatlankodó emberre János.

– Jól van, na, akkor is lehetett volna normálisan integetni! Majdnem elütöttem... – méltatlankodott a férfi.

A rendőrök körülvették a préházat, amely előtt egy terepjáró állt. Ez egyértelművé tette, hogy időközben a másik férfi segítséggel visszatért, és bent vannak a házban. A rendőrök csak arra vártak, hogy a bentlévők közül valaki kijöjjön.

János megtudta, hogy a két férfi testvérpár, és tegnap egy bankrablás során sebesült meg a fiatalabb. A bankrablásból tetemes pénzt zsákmányolva menekültek el.

Hirtelen kinyílt az ajtó és két férfi lépett ki rajta, egy hevenyészett ágyon sebesült társukat cipelve.

– Gyorsan el kell innen tűnni, mert az öreg biztos fellármázza a rendőrséget – mondta az elől haladó.

Mire észbe kaptak, a rendőrök körbevették őket és egymás után kattantak a bilincsek. A ház előterét megszállták a rendőrök, behatoltak a házba is, de nem találtak bent senkit. A sebesült férfit egy most érkező mentőbe tették és elszállították. A másik két férfit ott nyomban egy gyors kihallgatásnak vetették alá.

Amikor a bankrabló elhaladt János mellett, a rendőröknek szembeszegülve megállt egy pillanatra.

– Köszönöm, hogy megmentette az öcsém életét – mondta a férfi. Szavaiból érezni lehetett, hogy őszintén gondolja, amit mond.

Jánost egy hét múlva idézték be a rendőrségre. Ott megtudta, hogy a két régóta körözött bűnöző mellett az alvilág által pénzelt és régóta figyelt orvost is elfogták. János valóban az életét mentette meg a fiatalabb testvérnek, mert elvérzett volna, mire az orvos odaér.

Egyetlen szépséghiba, hogy a rablott pénz nem került elő. Pedig a rendőrök lépésről lépésre bejárták az utat, ahol a rablók elhaladtak. A préházat háromszor feltúrták de nem találtak semmit.

János a fiával lassan bandukolt a szőlőben a préház felé, szemét az érésnek induló szőlőszemeken pihentette. Mellettük Brúnó, a fehér komondor fel s alá szaladgált. Élvezte, hogy ezúttal őt is felhozták a szőlőbe.

Amikor a préház közelébe értek, a kutya megmerevedett és hátán a felállt a szőr. A nagy diófához szaladt, majd vissza. Szinte hívta a gazdáját, gyere, gyere már!

– Mi a fene ütött ebbe a kutyába – morgott János.

De az állat nem hagyta magát, újra a diófához szaladt, és idegesen kaparni kezdte a földet. Hiába szolongatta, az állat csak ásott tovább, nem volt mit tenni, János odament a kutyához. Ahogy a kikapart gödörbe pillantott, látja, hogy ott bizony valami van.

– Fiam, hozz hamar egy ásót! Valamit talált Brúnó.

Mire a fiú visszaért nem is kellett az ásó. János egy vízhatlan zsákot pillantott meg a gödörben. Kihúzta, szétoldotta száján a kötelet. Ahogy belenézett, minden ereje elhagyta. Mindenféle címletű bankjegyekötegek heverték a zsákban. Soha életében nem

látott még ennyi pénzt. Azonnal tudta, hogy a bankrablásból származó, elrejtett pénz találták meg.

János egy kancsó bort hozott ki a préházból és letette az asztalra.

– Ezt kóstolja meg törzsőrmester úr! – A legjobb évjáratú borom.

– János bátyám, nagyon szép lett a préháza! – felelte a nyomozó.

– A jutalomból hozattam rendbe, amit a rablott pénz megtalálásáért kaptam. Ráadásul úgy megnőtt a forgalmam, félek, nem lesz elég jövő őszig a borom. Mindenki ide jár megnézni a híres nevezetes rablótanyát. Igaz viszont, hogy így majd meg tudom venni a gépeket, amire úgy fáj a fogam. A fiam ráadásul megvette szomszéd szőlőjét is, ezért muszáj a gép, mert anélkül már nem győznénk a munkát!

Az öreg megemelte a poharát és koccintás után egy hajtásra megitta a nemes nedűt. Pedig ilyen csak nagyon nevezetes napokon engedett meg magának, de úgy érezte ez a mai egy ilyen nap.

Budapest. 2005. november 3.

A tékozló ember

Kék bolygó halad útján, nem siet, de nem is lassít,
a természet tudja a dolgát, s eszerint cselekszik.
Napok telnek monoton, egyforma ismétléssel,
de bölcsen megtervezett sok-sok apró lépéssel.

Évmilliók teltek, ily' tökéletes harmóniában,
világmindenségben lebegő, kék bolygó csodában.
A temérdek idő megalkotá porszemnyi világát,
ezernyi élőlénynek életet adó varázslatos csodáját.

E csodában az állatok egymásra utalva éltek,
csak egy élő volt ki kevesellte a tökéletességet.
Az ember volt, ki e csodát durván megbolygatta,
mindent a saját kényelmének alávetve, átalakította.

Tékozva szétszórta a kék bolygó minden kincsét,
s felfalta évmilliók munkájának a gyümölcsét.
De vajon honnan vette ehhez a bátorságot?
Miért gondolta, hogy ő lehet, ki Istent utánoz?

Be kell ezt fejezni végre, amíg nem késő!
Figyelni kell arra, milyen lesz majd a jövőendő.
Évmilliókig itt kell élnünk, nem mindegy hát,
megtartjuk-e a csodát, vagy pusztulás vár ránk.

Tékozló ember, egy percre állj meg, és jól figyelj,
természet kincseit óvd meg, hiszen érezned kell:
amit teszel, azzal a kék bolygó lesz eltékozolva,
ne akard, hogy unokáinknak ne legyen otthona.

Budapest, 2006. április 26.

Halott liliomkert

*H*atalmas kökerítéssel körbezárt birodalom,
mesés rózsakert, de az is lehet, hogy liliom.
Vágytam rá, hogy beléphessek e mesés kertbe,
egy más, egy szebb világnak lehessenek részese.

De szürke falak tornyosultak, s védték a kertet,
őrizték a titkot, közel senkit nem engedtek.
E szigor csak növelte a legendák értékét,
mit meg nem adnék, ha egyszer beléphetnék!

De nem, nem engednek közel a csodához,
legendás óriássá nőtt liliomkert országához.
Ám kegyes a sors, jó egy vad vihar, egy tornádó,
ledönti a falat, végre szabaddá válik az átjáró.

Belépek, körbenézek és megdermedek,
kihalt táj, és az elmúlás szele lengedez.
Kerítéssel védett, haldokló, hazug birodalom,
tegnap volt szépség, mára halott kert, s borzalom.

A halál liliomkertje, melyben ma is milliók élnek,
rothadó, bűzös, haldokló kertben tengetett létek.
te is, én is itt vagyunk, és észre sem vettük:
egy hazug birodalom polgárai lettünk.

Budapest, 2006. június 07.

Pernyeszennyezettke

Egy messze-messze helyen ember, meg neje, s ezeknek gyermeke elevenen pergette heteket. Ember keresett rengeteget, ezzel kellemes helyzetet teremtett. Egyszer embernek neje beteg lett, s lett nem eleven. Ember eltemette nem eleven nejt.

Gyermek rendre ment temetett ember telekre, s nefelejcset helyezett szeretett nem eleven csecses embernek. Egy gerle rendszeresen letelepedett gyermek mellett, s gyermek megszerette eme egyedet.

Ember megent nejt szerzett, s e nejjel lettek csecses gyermekek ketten. Eme ember lett Bestelke, mert lelke fekete szenyves, s keservesen szenvedett embernek gyermeke. Bestelke meg nej gyerekek rendre hessegettek, menjen embernek gyermeke, szerkesszen eledett, s szennyezett termeket tegye rendbe.

Pernyeszennyezettke, mert ez lett neve gyermeknek, reggel kelt, rengeteget tett-vett, levét cepelt vederben, nyesegetett jegenye testet, s evvel meleget gerjesztett, emellett eledett kevert, termeket tette rendbe. De ez sem felelt meg emezeknek.

Dressz, mely Pernyeszennyezettke testet fedte, nem lehetett nemes kelme, helyette nem rendes dresszt kellett felvegyen. Persze nevettek Pernyeszennyezettke gyermeken, mert dresszt, mely fedte testet esetlen lett. Emellett Bestelke rendre egybekevert lencseszemeket meg pernye szennyet, s elrendelve reggelre tegye rendbe. Persze ezzel szennyezett lett keze meg teste, s erre lett neve Pernyeszennyezettke.

Pernyeszennyezettke rendre ment temetett ember telekre, s nefelejcset helyezett szeretett nem eleven csecses embernek, s keservesen pergett szemleve. Kedves ember, mely engem szeretett, keserves lett helyzetem. Nem szeretnek, vernek, nevetnek engem. Gerle, mely rendszeresen letelepedett gyermek mellett, elberregte, legyen rendes, s rendbe lesz helyzete. Emellett gerle

jelezte gyermeknek, keserves helyzetben jelezzen, s megy gerlesereggel segedelemre.

Egyszer fejedelemnek gyermeke, nemes herceg gyerek, rendezett egy estet. Fejedelem elrendelte: jelenjen meg teljes nemezette csecses gyermeke, melynek feje nem lett befedve. Hercegen ezen esten legszebb csecses gyermeket nejnek megszerezhessen.

Erre Bestelke meg csecses gyermekek nemes dresszt megmenetszerkezetet kerestek, ebben menjenek estre. Pernyeszennevezettke esdekelve jelezte, elmenne eme estre. Bestelket meglepte Pernyeszennevezettke keserve, nevetett, de nemmel felelt. Pernyeszennevezettke esdekelt s erre Bestelke egybe kevert lencse meg pernye szemeket, s jelezte gyermeknek.

– Gyermek! Egybe kevert lencseszemek meg pernyeszenny ne legyenek egybe, s jelen lehetsz esten.

Pernyeszennevezettke leste elment-e Bestelke, ment kertbe, s jellel gerlesereget rendelt egybe, melyek sebesen lencse meg pernyeszemetet szemekre szedtek. Gyermek ment, s jelezte rendbe tette lencseszemeket. De Bestelke nem engedett. Pernyeszennevezettke szemleve csepegett, s erre nej felelte, rendben, mehet estre, de egybekever lencse, meg gerleledel szemeket, melyhez tesz pernye szemeket egy teljes cseberbe, ezeket szedje szemekre, s elmehet estre. Erre lesz negyven perce meg negyvennek fele. Pernyeszennevezettke megent leste, menjen el Bestelke, sebesen kertbe termett, jellel gerlesereget rendelt egybe, melyek szemekre szedtek lencse meg gerle edeldt, s pernyeszennyet.

Pernyeszennevezettke remek kedvvel ment nejhez, de nej jelezte, nem enged, s gyermek nem mehet el herceg rendezte estre.

Bestelke meg nejgyermek persze nemes dresszt vettek fel, feltelepedtek nyeregbe, s elmentek estre. Pernyeszennevezettke kesergett, s elment temetett embe-rek telekre. Letelepedett, s szepegett, de egyszerre gerle gyermek mellett helyezkedett el. Gerle egyet tekeredett tengelye felett, s lett egy kedves delejes ember. Eme delejes ember nemes kelme dresszel lepte meg

gyermeket. Emellett selymes menetszerkezetet delejezett mely teljesen megfelelt gyermeknek. Egereket, melyek eszegettek kenyeret, megdelejezte, s lettek nemes gebe egyedek, melyek veretes szekeret cepeltek. Kedves delejes ember jelezte gyermeknek, elmehet herceg rendezte estre, de ne feledje, egy vekker estdelet jelez, delejes ereje szerkesztette helyzet elveszett, s dressz melyet felvett, megent lesz nem nemes kelme.

Gyermek feltelepedett gebe vezette veretes szerkezetre, s ment egyenesen estre. Bement terembe, melyben estet rendezte herceg, s elkeveredett emberseregben. Embersereg leste Pernyeszennyezettke gyermeket, mely messze legkecsesebb csecses gyermek lett teremben. Bestelélke sem fedezte fel: jelmezben Pernyeszennyezettke rejtezett el. Persze herceg szeme meglelte gyermeket, tetszett termete, meg kedves feje, s esdekelve jelezte, szteppeljen vele. Herceg meg Pernyeszennyezettke egy remek zene mellett szteppeltek.

Egyszerre egy vekker csergett gyermeknek, jelezve letelt estre rendelt terjedelme, s el kell menjen. Gyermek felelte hercegnek: elege lett, elmegy, s sebesen elszelelt. Hercegnek persze ez nem tetszett, de nem tehetett egyebet, lesett. Szerencse Pernyeszennyezettke lefele menet elvesztette selymes menetszerkezetet, melyet herceg meglelt, s felemelt.

Estet befejezve emberek elmentek, fejedelem meg jelezte hercegnek: nem szerzett nejt. Herceg erre felelte: neje lesz gyermek, mely elvesztette selymes menetszerkezetet.

Erre fejedelem elrendelte fegyveres emberek sebesen menjenek, keressenek menyecske gyermeket, melynek megfelel eme selymes menetszerkezet. Herceg persze fegyveres emberekkel ment.

Reggel Bestelélke meg nejgyermek csevegtek remek esten megesett esetet, melyen herceg meglelte nejt, melyet elvenne, de emez elszelelt. Fejedelem erre elrendelte rengeteg fegyveres em-

ber menjen, s keresse meg. Pernyeszennyezettke erre megszép-
pent, s elrejtézt.

Fegyveres emberek meg herceg mentek rengeteget teljes feje-
delem telepen, de nem leltek embert, melynek megfelelt selymes
menetszerkezet. Egyszer megjelentek eme helyen, melyen
Bestelelke, gyermekek, meg Pernyeszennyezettke leledzett. Her-
ceg jelezte, fel kell vegyenek selymes menetszerkezetet.

Keskenyebb gyereknek felvette selymes menetszerkezet, de
nem ment bele menetttest eleje. Erre felelte Bestelelke:

– Hercegnej lehetsz, de nyess le keveset, ezzel menetszerved
keskenyebb lesz, s megfelel selymes menetszerkezet.

Gyermek lenyeste fele menetszervet, s mert felment selymes
menetszerkezet, ezt jelezte hercegnek.

De egy sereg gerle berregve felelte.

Ejnye, ejnye hercegecske,
ez nem rendes menyecske,
csepeg teste veres leve,
keresned kell rendes nejed.

Herceg jelezte: eme gyermek nem lesz hercegnej.

Erre teltebb csecses egyed veselkedet, felvegye selymes me-
netszerkezetet, de ennek se ment bele menetttest, mert terjedel-
mesen terpszkedett eme testfele.

– Szelj le keveset, menetttested keskenyebb lesz, te leszel
hercegnej – jelezte Bestelelke.

Emez sem lett rest, lenyeste fele menetttestet, felvette, s jelezte
hercegnek, megfelel selymes menetszerkezet.

De egy sereg gerle berregve felelte.

Ejnye, ejnye hercegecske,
ez nem rendes menyecske,
csepeg teste veres leve,
keresned kell rendes nejed.

Herceg erre felelte: eme gyermek sem lesz hercegnej, de lehet-e eme helyen csecses gyermek, mely nem jelent meg? Bestelélke felelte: egy, de ez nem lehet te nejed. De herceg elrendelte jelenjen meg.

Bestelélke nejnek ez nem tetszett, de feleletre nem lehetett mersze. Pernyeszennyezettke megjelent, s megszeppenve helyezte bele menettestet selymes menetszerkezetbe, s legyetek meglepve, teljesen belement. Emberek szeme meglepetten repdesett. Herceg egy zseblepellel leseperte fekete pernyeszennyet, s egyszerre megismerte, eme gyerekekkel szteppelt.

Gerlesereg berregve felelte.

Persze, persze hercegecske,
ez lesz rendes menyecske,
meglelted e gyermeket,
mely' szeretett nejed lesz.

Herceg nyeregbe emelte gyermeket, s sebesen mentek fejedelemhez. Fejedelemnek jelezte: eme menyecske lesz neje.

Egybekeltek, rendeztek egy estét, melyen nemes emberek jelentek meg. Ezek ettek, csevegtek, s vedeltek rengeteget.

Pernyeszennyezettke megengedte Bestelélke nejnek, meg gyermekeknek, veretes termekbe telepedjenek le, persze ezek repestek. De mert lemetszett menetszervvel meneteltek, s nem mentek egyenesen, nem kellett nek nek.

Ezzel mese befejezve, hercegnek meg nejnek remek helyzetben teltek eleven hetek, s eme remek helyzete befejezve el lettek temetve.

Ez egy eszement mese, melyet lejegyzett egy ember, melynek jele ML.

Budapest, 2006. március 30.

Fanni elveszett

A kis Fanni lerakta a babát és körbenézett. Barátságos, de ismeretlen arcok vették körül.

„Hol lehet Nagypapi...?” – gondolta. – „Meg kell, hogy keressem.”

Ezzel felkelt és tétova léptekkel elindult a kijárat pult felé. Mivel a pultnál senkit nem látott, lehúzta fejcskáját, és könnyedén átbújt a felhajtható pultlap alatt.

Körbenézett a széles folyosón, ahol rengeteg ember jött-ment. A Nagypapit most se látta, pedig már milyen régen elment.

Nekem meg kell keresni, gondolta, és lassan, apró lépteivel elindult, tekintetével Nagypapit kutatva és a csillogó kirakatokat figyelve egyszerre.

A keresést egy színes kirakat akasztotta meg, telis tele szebbnél szebb és izgalmasabbnál izgalmasabb játékokkal.

Arcocskáját az üveghez nyomta és bámulta a rengeteg játékot. Teljesen megfeledkezett, hogy tulajdonképpen Nagypapit kell megkeresnie.

A játékcsofák annyira lekötötték a figyelmét, hogy csak akkor csöppent vissza a valóságba, amikor egy férfi kissé meglökte.

Hirtelen ráeszmélt, hogy Nagypapit keresi és ismét nekiindult a bevásárlóközpont zajos forgatagának.

Most először érzett valami nyugtalanságot belülről, és apró léptei bizonytalanná váltak. Hiába ment bármerre, mindenhol, mint ismeretlen óriásokra nézett fel a tovasuhanó emberek forgatagában.

Nagypapi azonosította magát, bemondta a nevét és közben az unokáját kereste tekintetével.

A gondozónő másodszor járta körbe a gyermekmegőrzőt, de Fannit nem találta. Érthetetlen volt számára, vajon hova tűnhetett

a kislány. Ilyen még nem fordult elő a két év alatt, amióta itt van, hogy egy gyerek eltűnjön. De ez most már egészen biztos. A kis Fanni eltűnt!

Tűvé tették az egész gyermekmegőrzőt: az összes helységbe, irodába, öltözőbe benéztek, de sehol nem volt. A gondozónő érezte, hogy feje megfájdul és a gyomra görcsbe rándul. A vezetőnő telefonon értesítette a biztonsági szolgálatot, és két gondozót elküldött, hogy nézzenek körül. Tudta, ha a kislány nem kerül elő nagyon gyorsan, akkor nagy botrány lesz belőle.

Nagypapi nagyon ideges lett. Érezte, ahogy megfájdult a feje és egy ér lüktet a homlokán.

A lánya először engedte el vele az unokát, és rögtön ez történik. Nem értette, hogyan lehetséges ez, és miért éppen vele?

Közben idegesen hívta a lányát mobilon. Először azt gondolta, megvárja, amíg előkerül a kislány, de amikor már negyed óra is eltelt és a kicsi sehol sem volt, szükségét érezte, hogy felhívja a lányát.

A férfinak tűnt fel a tanácstalanul kószáló kislány. A felesége is egyetértett abban, hogy ez a kislány minden bizonnyal elveszett. Ezt a riadt pillantás és a kétségbeesetten keresgélő tekintet is megerősítette.

– Mit csinálsz itt? – kérdezte az asszony.

– A Nagypapit keresem, de nincs sehol... – felelte Fanni sírásra görbülő szájjal.

– Gyere, keressük meg együtt – és Fanni máris megnyugodott egy kicsit.

Kezecskéjét automatikusan nyújtotta, de csak az ujját fogta meg az asszonynak, önkéntelenül is jelezve, hogy egy kicsit tartózkodó az idegen nénivel szemben.

A házaspárnak hamar nyilvánvalóvá vált, hogy Fanni nem tudja, merre kell menni. Ezért megszólítottak egy biztonsági embert, tőle kérve segítséget.

A biztonsági őr, mikor megtudta, hogy miről is van szó, közölte a házaspárral, hogy Fanni a gyermekmegőrzőből tűnt el, és

már több mint egy órája keresik. A biztonsági ember rádióadó-
vevőn beszólt a központba, hogy megvan az elveszett gyerek, és
most már négyesben megindultak a gyermekmegőrző felé.

Amikor odaértek a folyosóhoz, amelynek végén a gyermek-
megőrző volt, Fanni meglátta anyját és örömeiben felkiáltott.
Anya mellett Apa, és mögöttük a bátyja is ott állt. Fanni nem
értette, hogy kerültek ide, mikor nem is jöttek el vásárolni.

A fiatal nő a kislányhoz szaladt, felkapta és magához ölelte.
Közben odaért az apja és testvére is, és már hárman ölelték át a
kislányt.

– Fannikám hol voltál? – kérdezte az anyja, miközben köny-
nyek peregtek a szeméből. – Hogy tűnhettél el?

– De anya! Hiszen én végig megvoltam... – felelte Fanni cso-
dálkozva. – A nagypapi vészett el! Nem találtam sehol.

Budapest, 2005. január, 02.

Karambol

István beletaposott a fékbe, de már késő volt. Hatalmas csattanással vágódott neki a másik kocsinak. Érezte, hogy a gépkocsi fémszerkezete összeroppan és oldalról hatalmas ütés érte a karját és csípőjét. A csattanást követő csend néhány másodpercig tartott, de Istvánnak végtelenül hosszú időnek tűnt. Érezte az ütés okozta éles fájdalmat, és nem tudta, mekkora a baj. Nehezen kinyomta a kocsi ajtaját és kimászott az autóból. Csak a lába fájt, a többi elviselhető volt. Sántikálva megkerülte az ajtót és ekkor látta, hogy a másik kocsi utasa ájultan borul a kormányra. Kinyitotta a kocsi ajtaját, és hátrahúzta a férfit, ám az semmilyen életjelet nem mutatott. Visszasántikált a saját autójához, zakójából előráncigálta a mobilt és a mentő számát hívta.

A mentők kiemelték az eszméletlen férfit, hordágyra fektették, és azonnal megkezdték az újraélesztését. Eközben a rendőrök a helyszínt fényképezték, csíkokat húztak az aszfaltra, és minden féknyomot lemértek. Az egyik tiszt felvette István adatait, majd kérte, mondja el, mi is történt.

István igyekezett a legpontosabban elmondani az ütközést, majd egy mentős őt is megvizsgálta és közölte, hogy neki is be kell mennie a baleseti sebészetre. Az előbbi rendőr közölte, hogy mindkét gépkocsit további vizsgálatra beszállítják a rendőrség telepére.

István beült a mentőautóba és az éles vijjgó hanggal megindult, miközben a két mentős küzdött a férfi életéért. István látta, hogy nagy a baj, mert az alig tíz perces úton végig lélegeztették a férfit és a defibrillátorral is megpróbálták elindítani a szívműködését.

A kórházhoz érve a férfit azonnal elszállították, Istvánt leültették, és bár ő mondta, hogy nincs különösebb panasza, csak a lába fáj, az ügyeletes orvos felvilágosította, bent kell tartani a kórházban megfigyelésre, kis türelmet kér, azzal magára hagyta.

Gondolatban újra és újra megpróbálta felidézni a történeteket és minden esetben arra jutott, hogy ő nem tehet a balesetről. A férfinak kellett volna megadni az elsőbbséget, ehelyett jóval a megengedett sebesség felett robogott be a kereszteződésbe.

Istvánt az ügyeletes orvos visszatérte zökkenetesen vissza a valószínűségbe, aki megvizsgálta, majd megkérte, hogy próbáljon a lábára állni és járkaljon fel s alá. István az utasítások szerint lépkedett és minden lépésnél fájdalom hasított a lábába, de ez nem volt elviselhetetlen. Ezt el is mondta az orvosnak, aki elküldte Istvánt röntgenre.

Az orvos a röntgenfelvételt nézte és közölte Istvánnal, hogy szerencséje van, nincs törése, csak egy csúnya zúzódása.

– Doktor úr! Amennyiben lehetséges én szeretnék hazamenni, amúgy is telefonáltam a feleségemnek, aki percekben belül itt lesz – felelte István.

– Sajnos mindenképpen itt kell tartanom – közölte az orvos. Ha semmi panasz nincs, holnap hazamehet.

– Doktor úr! Még egy kérdésem lenne. Mi van a másik férfival.

– Meghalt...

István az ágyon feküdt és remélte, hogy hamarosan hazaengedik. A felesége az imént ment el és Istvánt is megdöbbenetett, mennyire megrázta az eset, hiszen láthatta, hogy nincs komoly baja. Amikor pedig megtudta, hogy a másik ember meghalt, valószínűsítő sírógörcs kapta el. István nyugtatgatta, akit persze szintén nagyon megviselt az ismeretlen férfi halála. Mennyit ér egy emberi élet... – gondolta. Egy hiba és vége. Más területen ez a hiba semmi, itt viszont végzetes.

A feleségére gondolt és az eltöltött évekre. A sok szép emlékre és a kevésbé szépekre is. A gyerekekre, akik lassan felcseperednek.

Azon töprengett, honnan ismerős az elhunyt férfi neve....?! Valahonnan ismerős, de honnan?

Az elmúlt órák eseményei annyira felkavarták, hogy egy megmagyarázhatatlan rossz érzés kezdett úrrá lenni rajta.

István a főorvos szobájában ült és hallgatta annak intelmeit.

– Arra kérem, ha bármi panasza van, jelentkezzen vagy a házi orvosánál, vagy jöjjön vissza. A legkisebb rendellenesség esetén is. Pillanatnyilag a leletei rendben vannak, az a néhány zúzódás hamar el fog múlni.

István átvette a zárójelentést, megköszönte a gondoskodást és megindult volna az ajtó felé, de egy gondolat csak nem hagyta nyugodni.

– Doktor úr! Bocsásson meg. Lehetséges volna valamit megtudni a másik férfiről? – kérdezte.

– Sajnálom, de ilyen jellegű információval nem tudok szolgálni. Próbálja megkérdezni a rendőrséget.

A folyosón a felesége várta és Istvánnak feltűnt kisírt szeme és az, hogy mennyire sápadt. Végül is szerencsésen megúsza a balesetet, igaz a kocsiban tetemes kár keletkezett. Azt azonban, hogy Irént ennyire megviseli egy vadidegen férfi halála, azt nem gondolta. Irén maga mondta, hogy a férfi halálhíre teljesen kiborította, de hogy két nappal később is kisírt szemekkel jöjjön...?

Szótlanul mentek le a lépcsőn és Irén ugyan belékarolt, de István még így is érezte az asszony távolságtartását.

Eldöntötte, hogy nem megy el a temetésre. Sokat gondolkodott, hogy mit tegyen, és arra az álláspontra jutott, hogy jobb, ha nem tépi fel a frissen begyógyult sebeket. Egy megmagyarázhatatlan érzés azt súgta neki, hogy jobb, ha nem vesz részt a temetésen.

István csak ült és bámulta a levelet. Az eddigi élete egy pillanat alatt, mint kártyavár, úgy omlott össze.

Három hónap telt el a baleset óta és lassan minden visszakerült a régi kerékvágásba. És akkor most itt ez a levél.

Mit csináljon?

A felesége hétfőn elutazott a két kisebbik gyerekkel az anyjához vidékre. Kedden este találta a postai értesítőt aládában és másnap elment a postára, hogy átvegye a levelet. A borítékot a felesége címezte meg, és most visszajött, mert a címzett nem elérhető. A név megdöbbsentette és a postai pecsét dátuma még jobban. Egy órát rágódott, hogy kibontsa vagy sem. Tisztában volt a levéltitok fogalmával, de itt most többről van szó.

Egy levél, amit a felesége írt annak a férfinak, akivel másnap karamboloztam, és aki a balesetben életét vesztette. Tehát a felesége ismerte és ezért rázta meg annyira a halála. De vajon milyen kapcsolat volt köztük...? Biztos nem hivatalos, ez kiderült a levélből még így bontatlanul is. A levélboríték és a címzés azt sugallta, hogy a felesége jól ismerte a másik férfit.

Végül úgy határozott, hogy elolvassa a levelet.

Most itt ül magába roskadva. A borítékban – meglepetésére – a férfi levelét találta, és amikor elolvasta egy világ omlott össze benne.

A férfi a régi szép emlékeket idézte fel, látni akarta a gyerekeket és azt írja, visszaszerzi „élete nagy szerelmét”, és találkát kért.

Kulcsörgést hallott, és a bejárat ajtó csapódását.

– Szia Apa! Megjöttem, de megyek is mindjárt. Lecke nincs semmiből, ja, és hoztam egy ötöst fizikából – hadarta el az újságokat szinte egy szuszra István legidősebb fia.

– Jó, menjél – felelte István.

Máskor biztos az íróasztal mögé parancsolja tanulni, de most nem volt ereje hozzá.

– Jobb is, ha kicsit még egyedül maradok, és egyáltalán: ha nem az én gyerekem, mi jogon parancsolok neki...?! – gondolta szomorúan, azzal felállt, a bárszekrényből kivett egy palackot, egy pohár vodkát töltött a poharába. Egy hajtással megitta és érezte a torkát maró erős folyadékot, meg a szétáradó meleget a

testében. Újra töltött és ismét egy hajtásra megitta. Tudta, hogy be fog rúgni, de újra teletöltötte a poharat és lehúzta a tartalmát.

A sokadik pohár után kissé elbóbiskolva arra riadt, hogy nyílik az ajtó és a fia jött be.

– Apa, éhes vagyok.

– Szolgáld ki magad – mordult rá István miközben hosszasan vizsgálta a fiú arcát. – Nem vagyok a cseléded! Mit képzelsz te?

– De Apa... – dadogta a gyerek meglepetten.

– Semmi Apa! Mit apázol nekem! Ha nem tetszik, le is út, fel is út! Takarodj a szobádba, ma nincs vacsora! – azzal István düllöngelő léptekkel a bárszekrényhez ment és kivett egy újabb üveget.

A fiú, sírásra görbülő szájjal, csendben kiment a szobából. István egyik poharat a másik után töltötte. A kanapén ült, és ahogy felnézve meglátta a szemközti tükörben magát, megijedt. Képmása zilált arccal nézett vissza rá és borzasztóan szerencsétlennek érezte magát.

Arra ébredt, hogy iszonyatosan fáj a feje, és ruhástól fekszik a kanapén. A vodkás üveg és mellette egy konyakos üveg is üresen – feldőlve. Kint hétágra sütött a nap, és az utca reggeli zaja szűrődött be.

Leült és megint gondolkodni próbált.

Elválok! El én! Nem fogom magam nevetségessé tenni, bár lehet, már rég nevetséges vagyok. A fattyút viheti! Erre a gondolatra belenyilallt szívébe a fájdalom, hiszen nagyon szerette a fiát. Ő az első, a nagyfiú.

– De nem az én fiam...

Na, lesz itt haddelhadd. A feleségének színt kell vallania. Ha az orra alá dörgöli a levelet, nem tud majd mellébeszélni.

Az ám a levél! Felvette az asztról, összehajtotta, és a zsebébe csúsztatta. A borítékot is felemelte az asztról, hogy kidobja, de ekkor meglepetésére egy vékony papír hullott ki belőle. Ki-hajtotta és azonnal megismerte felesége jellegzetes kerek betűit.

Na még ez is, gondolta, azzal leült és olvasni kezdte.

Kedves András!

A leveledet megkaptam, és meg kell mondanom, egyáltalán nem örültem neki. Amit a levélben írsz, az képtelenség. Először is tíz éve nem találkoztunk, de most is pontosan emlékszem milyen csúnyán bántál velem. Köszönöm de ebből nem kérek.

Másodszor pedig: bár tudtam, hogy nem erős oldalad a matematika, de hogy azt gondold, hogy a szakítás után három évvel született gyerek a tiéd, ez több mint nevetséges.

Végezetül, mintényt közlöm, boldog vagyok a férjemmel. Nagyon szeretem, mert csodálatos ember és nagyon jó apa. Semmi pénzért nem hagynám el.

Ezért megkérek a jövőben, hagyj békén, ne keress, ne írj, és ne hívj telefonon.

Üdvözlettel: Irén

István elolvasta a levelet másodszor, harmadszor és nem tudott betelni a tartalmával. Örömében hatalmasat kurjantott, amire kisvártatva a fia ijedt buksija tűnt fel az ajtóban.

– Apa! Valami baj van? Tegnap este is nagyon furcsa voltál.

– Semmi baj, csak boldog vagyok. Hiszen az én feleségem a világon a legcsodálatosabb asszony – azzal felkapta a fiát és magához ölelte.

– Tudom! – vigyorgott a fiú. – Az én anyukám! – de szemmel láthatólag zavarta az apjának érzelmi kitörőse.

– Gyere hamar, csináljunk meg mindent – mondta István – Aztán kimegyünk eléjük a pályaudvarra.

Amikor elindultak, István apró darabokra tépte mind a két levelet a borítékkal együtt – és a kapu alatt bedobta a szemetesbe.

Budapest, 2006. december 13.

Relatív boldogság

István a fotelban ült és semmi kedve nem volt elmenni a terápiára. Pedig már készülődni kellett volna, ha nem akar elkésni. Azt gondolta, semmi értelme, és ebbéli aggályait jelezte is szüleinek.

István huszonkét éves volt, az ELTE bölcsészkarára járt, és még egy éve is boldog embernek érezte magát. Szeretett az egyetemre járni, szórakozni, táncolni, egyszóval mindent, amit a vele hasonlórú fiatalok. Imádott autót vezetni, a száguldást, ahogy a gépkocsi falja a kilométereket – és minden egyetlen pillanat alatt elszállt...

A balesetet – amelynek ő volt az okozója – mindenki megúszta könnyebb sérülésekkel, csak ő nem. Már a baleset pillanatában érezte, hogy nagy a baj. A kiérkező mentő azonnal kórházba szállította, és megoperálták. Amikor felébredt az altatásból, valami megmagyarázhatatlan érzés kerítette hatalmába, és ez az érzés nem csalta meg... A baleset következtében olymértékben roncsolódott a bal lába, hogy az alsó lábszárát amputálni kellett. Ennek lassan egy éve, s ez az egy év a rehabilitálásával telt el. Az egyetemen halasztást kapott és a környezete mindent elkövetett, hogy feldolgozza a traumát. Azaz majdnem mindenki.

Reni, a barátnője a baleset után minden nap meglátogatta, de ahogy telt az idő, a látogatások ritkultak. Mire István megtanult a protézissel járni – Reni szinte teljesen elmaradt. Bármikor hívta, mindig volt valami elfoglaltsága, vagy indok, amiért nem tud jönni. Végül István belátta: felesleges hívogatni. De a seb ott maradt benne, képtelen volt a történeteket feldolgozni. Magába fordult, agresszív, és cinikus lett.

Hirtelen nyílt az ajtó és anya jött be.

– Istvánkám, légy szíves készülődj, mert elkésel – mondta kedvesen – Nem teheted meg, hogy megint nem mész el.

– Miért nem? – kérdezte István – Ugyan kinek hiányzom én onnan....?

– El kell menned! – csattant fel anya. – Már két alkalommal hiányoztál és telefonált a doktornő, hogy várnak.

– Igazán? – kérdezte a fiú gúnyosan – És mit mondott, ha elmegyek, kinő a lábam...?! Anya értsd, meg egy roncs vagyok, egy selejt. Utálok az egész életet!

Anya Istvánhoz lépett, leült mellé és megölelte. A fiú a vállára hajtotta a fejét és hangtalanul sírt.

– Kérlek, menjünk el legalább, és nézd meg – mondta anya – Ha nem tetszik, még mindig nemet mondhatsz.

A fiú nagyot sóhajtott és felkelt. Felcsatolta a protézist és anyja segítségével felhúzta a farmert. Az előszobában fel-alá járkált. Valakitől hallotta, hogy sok gyakorlással szinte észre sem vehető a bicegés. Azt hiszem, nekem mindig is észrevehető lesz – gondolta.

Anya beparkolt és harmadszor is megígérte a fiának, hogy a megbeszélrt időre itt lesz, de most, ahogy István kiszáll, azonnal el kell mennie. A fiú nehézkesen kikászálódott a kocsiból és erőteljes bicegéssel megindult a kapu felé. Már majdnem a kapuhoz ért, amikor egy kocsi fékezett mellette és egy negyven év körüli férfi szállt ki belőle. Amikor elhaladt előtte, István – meglepetésére – azt vette észre, hogy alig láthatóan, de a férfi is biceg.

A közös megbeszélésen lassan oldódtak a gátlásai, hiszen érezte, mindenki hasonló problémával küzd.

Amikor rá került a sor, mégis nehezen kezdett el beszélni és nevetségesnek érezte magát. A kérdésekből viszont azt érezte, hogy megértik a kétségeit. A pszichológusnő, aki elsőre nagyon unszimpatikusnak tűnt, mintha előre megbeszélrt koreográfia szerint segítette volna, amikor nem tudott válaszolni.

A végén még ő is feltett egy-egy kérdést. Nem tudta megállni, hogy meg ne kérdezze a férfit, akit az utcán látott, hogy miként vezethet autót. Ezen viszont mindenki jót derült és a válaszból kiderült, hogy akár ő is szerezhethet újra jogosítványt, ha lejár a

bevonás ideje, és bizonyos előírásoknak megfelel, mivel mozgássérült.

A kocsiban az anyja várta és nem akart hinni szemének és fülének. István szája be nem állt, csak mesélt, mesélt. Balesete óta egyszer sem látta a fiát ilyennek. Olyan volt, mint akit kicseréltek.

Belépett a terembe és érezte, hogy nincs benne az a szorongó érzés, amit első alkalommal érzett. Hiszen itt mindenki hasonló problémákkal kell, hogy megküzdjön, gondolta. Ezért értenek meg, ez nyilvánvaló.

A terápián ezúttal István volt az első, és bár ez kissé zavarba hozta, érezte, hogy a gátlások oldódnak benne és bátran beszélt problémáiról, szorongó érzéseiről. Hallgatta a többiek beszámolóját és meglepve tapasztalta, hogy ugyanazok a szorongó érzések másokban is megbújnak.

Teljesen a gondolataiba feledkezett, és észre sem vette, hogy nyílik az ajtó és bejön valaki. Arra lett figyelmes, hogy mindenki felugrik, és körülveszi a jövevényt. István ott maradt szinte egyedül, és nem is látta, ki az, aki miatt minden megbolydult.

A lány kibontakozott az embergyűrűből és tekintete találkozott Istvánéval. A zsongásban mindkettőjük számára megszűnt a külvilág. A két fiatal csak állt egymással szemben és érthetetlen módon egyikük sem tudott egyetlen szót sem kinyögni.

István nézte a lány zöld szemét, gesztenyebarna, vállára omló haját, karcsú alakját, és ekkor hirtelen egy gondolat hasított belé:

– Csak nem ő is...?

A doktornő jött oda és bemutatta őket egymásnak.

– Ágika, engeddd meg, hogy bemutassam neked Istvánt. Nemrég csatlakozott hozzánk és ő biztos sokat tud majd neked segíteni, hiszen az ELTE-re jár, igaz, a balesete miatt most egy évet halasztott.

– István! Ő Ági, szintén a csoport tagja. Most felvételizett az ELTE-re, ugyanarra a szakra, ahova te is jársz. Azt hiszem, más közös témátok is lesz – mosolygott a doktornő.

– Szervusz! – dadogta István és hiába akart valami értelmeset mondani, semmi nem jutott az eszébe.

– Szervusz! – válaszolta Ágnes és szemmel láthatólag ő is zavarban volt.

A csoport lassan visszazökkent az Ági érkezését megelőző állapotba, és a lány pont Istvánnal szemben talált helyet magának. A fiú csak bámulta a lányt és azt gondolta, hogy muszáj megismernie. Annyira szép és kedves arca van, szinte sugárzik belőle a jószág.

A lány részletesen elmesélte a felvételit, meg hogy mi történt vele, amióta nem volt itt – és István csak itta a szavait. A foglalkozás végén István úgy intézte, hogy egyszerre induljon a lánnyal, és ahogy a lépcsőn lefelé lépkedtek, mindenféle zagyvaságot összehordott, de látszott, a lányt nem zavarja, végig nagyon kedvesen mosolygott, néha még válaszolt is. A kapun kiérve a fiú elövette minden bátorságát és szembefordult a lánnyal.

– Ági! Volna kedved találkozni velem holnap, vagy amikor neked jó?

– Sajnos holnap már dolgom van, de pénteken nagyon szívesen – felelte a lány.

Megbeszélték a részleteket és telefonszámot is cseréltek. Istvánt boldoggá tette a gondolat, hogy a lány szívesen veszi a közeledését, és örömmel randevúzik vele.

– Ki volt ez a lány? – kérdezte anya, amikor a fia beült mellé a kocsiba.

– Egy tündér! – felelte István, és anya csak nézte a fia csillogó szemeit és nem akart hinni a szemének. Ez a fiú szerelmes, amit persze meg is tudott érteni – látva a lányt, akivel imént a fia beszélt.

István a padon ülve élvezte a tavaszi napsütést és Ágit várta. Lassan két éve ismerték egymást, és ez a két év maga volt a mennyország.

Észrevette Ágit, ahogy közeledik. A lány mosolyogva jött és István csak bámulta ez a földre szállt angyalt. Nézte lágy, harmonikusan egyenletes lépteit, amely semmit sem árult el abból az apró hibából, melynek köszönheti, hogy ez a csodálatos lány az övé lehet.

Amikor odaért a lány, István fölállt, átölelte és megcsókolta.

Ilyenkor egy furcsa, megfoghatatlan tér vette őket körül, amely kizárt minden külső hatást és csak ketten léteztek ebben a térben.

– Kitaláltam egy jó programot – mosolygott István, de Ági parancsolóan a fiú szájára tette a kezét.

– Ma én szerveztem programot, ami ugyan nem túl vidám, de kérlek, ne utasítsd el. Egy velünk egykorú lány nemrég balesetet szenvedett, és megsérült a gerince. Azóta csak kerekesszékkal tud közlekedni. Segítenünk kell neki, hiszen barátokra van szüksége. Olyanokra, akik megértik a problémáját.

– Igenis főnökasszony – felelte István nevetve.

– Már jönnek is – monda Ági, és István, követve a tekintetét, szinte kővé dermedt.

A kerekesszékekben Reni ült, István korábbi barátnője. Amikor Renáta megpillantotta Istvánt, minden átmenet nélkül sírva fakadt.

– Ti ismeritek egymást? – kérdezte Ági, látva a kínos közjátékot, de ekkor már ő maga is rájött, hogy ez a lány az a Renáta, akiről István, régebben, olyan sokat mesélt neki.

– Igen! – felelte István – De ennek már nincs jelentősége. Természetes, hogy segítünk neki. Fog ő még velünk menni a saját lábán!

A meg nem írt házi feladat

Be kell vallanom, égetnivaló rossz gyerek voltam. Ezt bizonyítja az ellenőrzőben sorakozó intők és figyelmeztetések garmada. Emellett rendszeresen magamon viseltem csínytevéseimnek nyomát. Itt nem csak egy lehorzsolts térdre vagy elszakadt ruhára gondolok, bár az is volt rengeteg.

A "jószág" egyik rendszeres visszatérő jele volt, hogy évente valamelyik testrészemet be kellett gipszelni. Nyolcadikos voltam, amikor ezt a nem mindennapi teljesítményt is sikerült felülmúlnom.

Egyszerre törtem el mindkét csuklómat, így aztán mindkét kezemet könyékig begipszelték. Ez igen komoly hátrányt jelentett a tisztálkodásban, viszont számos előnye volt.

Remekül lehetett verekedni vele, és igen sok feladat alól adott kibúvót. Például, azt mondtam, hogy nem tudom megírni a leckémet, mert megerőltetem a csuklómat. Ez persze nem volt igaz, ragyogóan írtam, de erre való hivatkozással nem kellett a házi feladatok írásos részét megcsinálni.

Történt, hogy irodalomból házi feladatként azt kapta az osztály, hogy írjon fogalmazást, milyennek képzeled el egy napját, amikor felnőtt lesz.

Én ugyan kényelmesen hátradőlve eljátszottam a gondolattal, hogy miről írnék, de mivel felmentésem volt, bolond lettem volna megírni.

Pedig egész jó kis történet fogalmazódott meg a fejemben, mégpedig az, hogy felnőttként izgatottan ébredek és sietek munkába, lévén a nagy nap, ma lövik fel az első magyar úrhajót. Én, mint földi irányító segítem a nem mindennapi eseményt.

De mint fentebb írtam, ez csakis a fejemben fogalmazódott meg.

A következő irodalom óra azzal kezdődött, hogy a tanárnő felszólított egy gyereket, olvassa fel a házi dolgozatát.

Én igen elcsodálkoztam, mert a dolgozat arról szólt, hogy ő fodrász akar lenni és szép frizurákat készíteni. De nem csak én csodálkoztam, hanem a tanárnő is.

– Gyerekek! Nem erről kellett volna írni, hanem egy elképzelt, lehetséges napról – magyarázta.

A következő diák szintén hasonló fogalmazással rukkolt elő, majd az azt követő is. Hallhattuk tehát, hogy mérnök szeretne lenni, doktor, vagy autószerelő. Csak éppen azt nem, hogy ha valóban az lesz majd, akkor milyennek képzei el egy napját.

A vége az lett, hogy a tanárnő megkérdezte, ugyan ki írt arról, milyen lesz egy napja tíz, húsz vagy mondjuk harminc év múlva, sőt ígéretet tett arra, hogy az illető egy ötöst kap.

Senki... A közel harminc tanulóból senki nem írt erről. Csak azt, hogy mi szeretne lenni.

Jelentkeztem, és elmondtam, hogy én bizony erről írtam volna, ha lenne fogalmazásom. Szépen el is mondtam a történetet, ami mindenkinek tetszett, így aztán joggal reméltem, hogy megkapom az ötös osztályzatomat.

De a tanárnő nem az ellenőrzőmet kérte el, hanem megkérdezte:

– László, mindezt le is írtad?

– Nem, sajnos nem, csak a fejemben van meg a fogalmazás – feleltem.

– Sajnálom, de így én is csak fejben tudok ötöst adni.

– De ha kell, leírom – válaszoltam elhamarkodottan.

– Nocsak, tudsz írni törött kézzel? – kérdezte a tanárnő, és ekkor már én is tudtam, nagy hibát követtem el.

Elhamarkodott elszólásomnak köszönhetően, nemhogy ötöst nem kaptam, de ami még ennél is rosszabb, innentől kezdve megszűnt a felmentésem a házi feladat írása alól.

Budapest, 2007. március 21.

Egy nyuszi monológja

Na végre, hogy kiengedtek ebből a dobozból! Nagyon féltem benne. Rossz volt, mert sötét volt bent, és egyedül voltam. Ráadásul állandóan billegett, mozgott, folyton dülöngéltem. Egyetlen jó, hogy meleg volt benne.

Itt most jó, csak a mama hiányzik, meg a testvérek. Puha kosárkát kaptam, benne illatos fűvel, répával. Kicsit nehéz kimászni belőle, és ha sikerül, azonnal jön egy óriás és visszarak. Meg kell mondanom, hogy ezek az óriások egyáltalán nem félelmetesek, sőt kimondottan kedvesek. Főleg a kisebb termetű óriások, akik kedvesen simogatnak, játszanak, csak ne akarnák örökké belém tölni a répát, mikor nem kívánom!

Aztán itt van az a számomra ismeretlen valaki. Na őt nem szeretem. Mindig puha, alattomos léptekkel jön. Elsőre megszaglászott, de azt nem engedte, hogy én is alaposan megszagoljam. Pedig egyáltalán nem volt rossz szaga! De nekem akkor sem tetszik. Fenn hordja az orrát, és úgy csinál, mintha én nem is léteznék. Pedig nagyon is létezem. Ezt akkor éreztem a legjobban, amikor a legnagyobb óriás elkapta a bundámat és valamiért nagyon mérgesen kiabált velem. Fogalmam sincs miért, hiszen csak azt az ízét rágsáltam, amit a lábára szokott húzni. Hogy mi értelmesebb van azt felhúzni a lábára, nem tudom, ahogyan azt sem, miért baj, ha megrágom.

Az biztos, nagyon megijedtem, mert így még senki nem kiabált velem. Aztán meg visszarakott a fonott kosaramba és tovább kiabált. A másik három óriás csitítgatta, hogy nyugodjon meg, kap másik lábravalót, de csak nem nyugodott meg, annyira nem, hogy az egyik ilyen lábra valót hozzám vágta. Ezért kicsit fáj a fejem, pedig tényleg nem tudom, mit követtem el.

A következő nap meg az volt a baj, hogy megrágtam a zsinórt, aminek a végén van egy doboz, és ez a doboz beszél, meg

képek ugrálnak az elején. Na szóval, éppen ezt rágtam, amikor nagyot szikrázott a zsinór, a fogacskámban meg furcsa, bizsergető érzés támadt. A legnagyobb óriás megint kiabált és bűdös dögnek nevezett, azt is mondta, nem tudja, hogy sikerült úgy elrágni a vezetéket, hogy nem rázott meg az áram. Nem tudom mi az áram, de biztos nem lehet jó, mert a szikrázás után sötét lett.

A legnagyobb óriás valamit csinált a bejárati ajtó mellett és megint világos lett, de a doboz, nos, az nem szólalt meg. Na, ezért is mérges volt. Azt mondta, emiatt a bűdös dög miatt nem tudja megnézni a meccset. Közben egyfolytában nyúl paprikásról beszélt, amire a kisebb óriások visongani kezdtek, hogy jaj, apu ne, csak azt ne! Nem tudom miért, és azt sem, miért kellene engem paprikával beszórni. A paprika, amennyire ismerem: piros, az én bundám meg fehér. Belegondolni is rossz, hogy néznék ki.

Most meg ezzel a másik ismeretlennel, a puha, alattomos léptűvel keveredtem konfliktusba. Eddig is mindig tüntetőleg átnézett rajtam, így aztán én sem nagyon törődtem vele. Meg aztán nem is értem, amit mond.

Az történt, hogy megkóstoltam az ennivalóját. Érdekes íze volt, bár nekem nem ízlett. Semmi finom zöld íz nem volt benne. Már éppen menni akartam, amikor ott termett, vadul fűjtatni kezdett és felém kapott a mancsával. Nagyon éles karma van, mert sokáig fájt a karmolása. Persze elszaladtam, beugrottam a kosárkámba, de ott is csak fűjtatott rám. Szerencsére a kosárba nem jött be. Még csak az kellett volna...!

A legnagyobb baj azonban akkor történt, amikor egyik nap igen sok óriás jött, és ezek az óriások mind valami fertelmes, bűdös vizet öntöttek a kisebb óriások fejére. Na, ez még nem lett volna baj, meg az sem, hogy utána leültek enni és inni. Nekem persze nem adtak, amit kicsit zokon is vettem. Hanem aztán az egyik óriás kiöntötte, amit ivott, amiért is mérges lett. Nem úgy én, ott termettem és felnyaltam a kellemes ízű innivalót. Nem

tudom, mi volt, amit felnyaltam, csak azt, hogy kisvártatva minden forogni kezdett körülöttem és képtelen voltam arra menni amerre akartam. A nagy szédelgésben a lába alá kerültem a legnagyobb óriásnak. Hatalmasat esett, és megint nagyon mérges lett. Nem elég, hogy szédelegtem, hogy fáj a lábam, amire rálépett, még jól oldalba is rúgott. Átrepültem a szoba másik felébe és a másik oldalamat is jól beütöttem. Megint éktelenül kiabálni kezdett. Én ijedtemben bemenekültem egy nagy valami alá, és elkezdtem rágcsálni a lábát, amiért is még jobban kiabált, hogy megnyúz, meg tepsibe velem.

A kisebb óriások csalogathattak engem, bolond lettem volna kijönni. Végül egy nagy bottal kipiszkáltak és akkor már mindenki mérges volt, hogy izgalomban mindenhol bogyót hagytam magam után.

De hát ők az okai mindennek, visszaéltek azzal, hogy óriások és erősebbek. A kosaramat berakták egy kicsi helyiségbe és rám zárták az ajtót.

Annyit még hallottam, hogy a legnagyobb óriás azt mondta, elég ebből a nyúlból – mert az óriások engem nyúlnak hívnak – szóval elég belőlem és el kell vinni a nagyihoz, mert én nem vagyok lakásba való.

Azt nem tudom, mi az a nagy, és mi az a lakás, de ennél csak jobb lehet, mert azt is mondta a legnagyobb óriás, hogy a többi nyúl között jó dolgom lesz és a kertben is szaladgálhatok.

A vége az lett, hogy megint betettek abba a dobozba, amiben sötét van és valami furcsa morgó zajt hallottam.

Aztán azt éreztem, hogy nagyon gyorsan, és sokáig mentünk. Nagyon féltem, és azt gondoltam, ez a sötétben való robogás a nagy. Azt hittem, ezentúl ez mindig így lesz, de amikor azt éreztem, hogy nem bírom tovább, végre megálltunk. Az óriások kintről nagyon örömteli hangot hallattak és drága nagyiztak. Végre kivettek ebből a rémes dobozból és a grabancomnál fogva föl-emelt a nagyinak nevezett idős, de nagyon kedves óriás. Jól megnézett, majd azt mondta nekem:

– Na jól van, te vagy a hatodik, pont amennyi volt. Gyere, be-reklak a többi közé.

Nem tudom mi az a hatodik, de jó hatodiknak lenni, mert be-raktak egy finom szénaillatú ketrecbe, hozzám hasonló nyuszik közé, akik, mint később megtudtam, hasonló nehéz helyzetben voltak.

Itt most jó! Van egy csomó társam, akik velem egyidősek, és olyanok, mintha a testvérkéim lennének. Sokat szaladgálhatunk a kertben, és nem bánt senki, ha valamit megrágunk. Van egy új mamám, akit mostanra nagyon megszerettem. Majdnem annyira, mint a mamát. Azt mondta, majd ő vigyáz ránk, mert a mamát már nem fogjuk megtalálni. Azt is mondta, hogy neki is volt egy csomó kicsinye, akiket nemrég elvittek. Ezért ezentúl ő lesz a mamánk.

A nagy nevezetű óriás pedig minden nap illatos szénát, friss füvecskét hoz, és még finom répát és egyéb csemegét is kapunk. Azt hiszem a nyuszik mennyországába kerültem...

Budapest, 2007. április 10.

A szandál

Ildikó a kirakatban meglátta a szandált és egyből beleszeretett. Percekig bámulta, és tudta, hogy meg fogja venni. Fejében rögtön számolni kezdett, mert az apró lábbelit igen borsos áron adták.

„Nem érdekel, megveszem!” – gondolta, azzal határozott léptekkel megindult a bejárat felé.

Felpróbálta és elhatározása csak megerősödött. Tökéletesnek érezte a lábán, hiszen akár szoknyával, akár nadrággal hordhatja.

Na igen! Az ára az, amivel gondok vannak. Más helyen ezért kettőt kapok, de nekem akkor is kell ez a szandál. Kézpénz nincs nálam, csak kártyával tudnám megvenni. De a kártyán sincs elegendő pénz, talán a fele. Jó volna most a hitelkeret, de azt meg letiltotta a bank.

„Mit csináljak?” – töprengett magában. „Valakitől kölcsönkérek, igen ez a megoldás.”

Klári, a gyermekkori barátnője, biztosan segít. Tárcsázta a számát, és reménykedve hallotta, hogy kicseng a telefon.

Kisvártatva barátnője jól ismert hangja hallatszott.

– Szia Ildikó! Mi van veled, olyan régen hívtál.

– Szia Klárikám. Segítened kell!

– Mondjad aranyom, ne kímélj!

– Kellene sürgősen némi kézpénz.

– Nocsak, mit akarsz venni? És mennyire van szükséged? Tízezer elég?

– Valamivel több... – mondta kicsit félénken Ildikó.

– Mennyi az a valamivel? A kétszerese?

– Hááát! Egy picivel több.

– Mibe bolondultál bele aranyom? – kérdezte Klári.

– Jaj, Klárikám egy szandál, de ha látnád milyen szandál! Ezt nem lehet kihagyni. Azt hiszem akármennyibe is kerülne, megvenném.

– Meg vagy te zakkanva. Na nem bánom. Délutánra jó lesz? – kérdezte Klári.

– Nem tudnád hamarabb? – Ildikó hangja esdeklő volt.

– Megpróbálom! Visszahívlak aranyom. Lebeszélni nem is próbállak, annál jobban ismerlek, tudom, hogy ez lehetetlen vállalkozás.

Ildikó lázasan készült a randevúra. Kedvenc miniszoknyáját és blúzat vette fel. Aprólékosan készült. A szandált a végére hagyta. Több mint egy hete megvette, de eddig egyszer sem volt még a lábán. Igaz, mindennap elővette, és megcsodálta, sőt, föl is próbálta. Az utcára azonban mindezidáig nem vette fel.

Most is áhítattal nézte a lábbelit, forgatta, alaposan szemügyre vette, és nem tudott betelni vele. Végül belebújtatta a lábát, becsatolta és elkezdett fel s alá sétálni a szobában. Megállt a tükör előtt és gondosan megnézte minden oldalról. Tökéletes – gondolta.

Tőle szokatlanul, pontosan érkezett a randevúra. János, a barátja még nem volt ott, így lazán fel alá sétálva élvezte, hogy megbámulják.

Messziről észrevette a tömegben Jánost és arcára mosoly lopkodott. A fiú is észrevette Ildikót és ő is boldogan mosolygott.

– Hú, de csinos vagy – mondta János mikor odaért a lányhoz.

– Neked vagyok csinos. Csak neked akarok tetszeni – felelte mosolyogva a lány.

– Na azért nem bánod, ha megbámulnak – mondta János és nevetve pusztit nyomott a lány orrára.

– Hova megyünk, mit találtál ki?

– Jó lesz a mozi? Vagy az E-klub? De lehet egy jó dumcsi, egy csöndes presszóban? Melyiket szeretnéd? – kérdezte János a lányt.

– Táncolni, csakis táncolni.

A lány mindenképpen mutogatni akarta az új szandált. Erre legjobb hely, ahol táncolhatnak. Kicsit zokon is vette, hogy a

barátja nem vette észre az új lábbelit, ezért igyekezett mindig úgy állni, hogy a fiúnak feltűnjön az új szerzeménye.

Amikor a szórakozóhelyhez értek, Ildikóban forrt a méreg. Nem mutatta, de nagyon bántotta, hogy Jánosnak nem tűnt fel az új szandál. Ez csak fokozódott az este folyamán, mert a fiú megdicsérte szoknyáját, blúzáét, és összességében, hogy milyen csinos, de a szandált észre sem vette. Azt a szandált, ami még jobban kiemeli formás lábait, és olyan fantasztikusan mutat benne.

Hazafelé menet Ildikó még tett néhány erőtlen kísérletet, hogy János észrevegye az új lábbelit, de ezek eredménytelennek bizonyultak.

A búcsúcsók után elváltak és Ildikó belépett a kapun. Borzasztó csalódott volt, fel tudott volna robbanni a méregtől. Neki-támaszkodott a falnak, és hogy a felgyülemlett dühét levezesse, nagyot dobantott lábával.

Megdermedt, mert érezte, hogy a szandál sarka letörött. Felmelte a lábát és azt látta, hogy a lábbeli sarka furcsa szögben áll és csupán a talp vékony bőrfelülete tartotta össze magával a szandállal.

Ildikó könnyei potyogni kezdetek. Sokáig sírt, s amikor végre elapadtak a könnyei, zsebkendőt vett elő a táskájából és megtörölte a szemét. Némi gondolkodás után levette a szandált, a szeméttárolóhoz ment és beledobta.

Megfordult, és mezítláb megindult a lift felé.

Budapest, 2007. április 17.

Drégely vára

Nógrádi hegytetőn,
egykoron büszke vár,
mára ledőlt falak,
néma romhalmaz áll.

Véres történelem
egy apró részlete:
Szondi hős vitézinek
szomorú nyughelye.

Hatalmas sereggel,
midőn jött az ellen,
maréknyi a várvédő,
de nem hátrált egy sem.

Harcoltak végsőkig,
utolsó csepp vérig,
s inkább meghaltak,
de kitartottak végig.

Négy hosszú nap volt
reménytelenségben.
Százszoros túlerő,
s kegyelem nincsen.

Midőn a vár elesett,
a győztesek serege
méltón tisztelegve,
vitézinket temette.

Szondi várkapitányt
a nagy budai pasa
tenkezésével helyezte
végső nyugalomra.

Mementóul a hegytetőn,
ledőlt, romos falak:
komor nyugalommal
őrzik a titkukat.

Szondi sírhelyénél
elidőzőm csendben,
s vitéz tette előtt
főhajtással tisztelgem.

2006. november 09.

A hajléktalan álma (Megálmodott karácsony)

Régmúlt karácsonyok, mézédess illata.
Szebb életed álmai – nem volt igaz soha.
Megálmodott karácsony mesés kincsei...
S jó az ébredés, hol nem vagy már senki.

Tudod jól, hogy álmod nem válik valóra.
Sorsod a nincstelenek, megvetettek sorsa.
Koldulsz alamizsnát, koldulod álmaid.
S hallhatod benne csengettyű hangjait.

Az ébredés keserű, szinte fáj a hideg.
Elszáll a boldogság – a való mily' rideg!
Ráeszmélsz, hogy rabságban tart önnön sorsod.
Menekvés nincs már – utca az otthonod.

Váltsd valóra álmod, egy dolgot kell tenned.
Megmaradjon, s néked véle el kell menned.
Örök álmot válaszd, s nincs többé ébredés.
Vár egy szebb világban a megváltó lebegés.

Budapest, 2006. december 20.

Az idegen

*T*othisz az eget nézte. A perzselő napot, mely kicsiny földjét teljesen kiszárította. Az áradás még legalább egy holdtölte múlva jön, és Ré nem könyörül rajta. Lassan visszabalagott a kunyhójába és hozzálátott szegényes ebédjének. Az évnek ebben a szakában nem sok tennivalója akadt, csak várni a Nílus áradását, az életet adó fekete, iszapos föld termővé válását. Aztán az öntözőcsatornákat tisztán tartani, hogy amikor a Nílus vize megduzzad és eléri a földjét, a csatornát megtöltve akadálytalanul eljusson földjének legtávolabbi pontjára is. Továbbá vigyázni, hogy a vetőmagot rágcsáló meg ne találja, beosztani kevéske élelmiszerkészletét, hogy kitartsa az áradás utáni aratásig.

Egyetlen vagyonkája egy sovány ökör volt, melynek párját elvitték III. Tuthmosis adószedői, a be nem fizetett adó fejében.

Tothisz javakorabeli férfi volt, és több mint nyolcvanszor megélte már az aratást. A férfi egyedül élt. Két fiát tavaly vitték el a főníciaiak elleni harcba katonának. Felesége a hét áradást megelőző nagy aszály idején halt meg. A legyengült asszonyt egy titkos kór ragadta el. Tothisz megsiratta, és vagyonkájából tisztességgel eltemette. A halottak ünnepén elzarándokolt Thébába, átkelt a Níluson a halottak városába, és áldozati ajándékot helyezett Ozirisnak, az alvilág istenének épített templom oltárára. Tudta, hogy ezzel az istenek kedvére tesz, és asszonya a túlvilágon boldogabb életet kap cserébe.

Ebédje kenyér, hagyma és papiruszvelő volt. Fakupájával vizet mert a víztárolóhordóból. Lassan itta az állott vizet. Ebéd után rendet rakott a kunyhóban, amiben ugyan sok tennivaló nem volt, mert minden nap többször is megtette, ezért aztán katonás rend uralkodott. Kilépett a kunyhó elé és azt látta, hogy egy idegen közeledik.

Tothisznak ritkán volt látogatója és azoknak sem örült, mert vagy az adószedő jött figyelmeztetni az elmaradt befizetésére, vagy katonák, akiket el kellett látni kenyérrel és vízzel, amiből neki is igen kevés volt.

A közeledő ember magas, széles vállú férfi volt, arca értelmet sugárzott. Furcsa öltözetet viselt és a bőre világosabb volt a főníciai asszonyok bőrénél is. A férfi egyenesen a kunyhó felé tartott. Amikor odaért, üdvözlésre emelte kezét.

– Ré legyen veled – köszönt a férfi a felső egyiptomiakra jellemző hanglejtéssel.

– Ré neve legyen áldott, de én jobban örülnék Sobeknek, a Nílus-áradás istenének áldásának.

– Ahogy elnézem a kunyhódat és a földet, amit művelsz, ez rád férne háromszorosan is. Én a helyedben rég itt hagytam volna ezt a helyet, és Thébában kerestem volna munkát. Rosszabb akkor sem lenne a sorod. Hiszen egyedül élsz itt.

– Sajnos nem tudok elmenni – válaszolta Tothisz – Tartozom az adóval, és amíg azt ki nem fizetem, addig nem tehetek semmit. De valamiért az adóságom a telítődő holdhoz hasonlít, nem-hogy csökkenne, inkább növekszik. Már nagyobb, mint Hapi pocakja. De ki vagy te és mit keresel erre, ahol a vendég olyan ritka, mint ez idő tájt a hús Nílusi szellő...? – kérdezte az öregember fürkésző tekintettel.

– Küldetésem van – felelte az idegen. – A nevem Thoth.

– Ne viccelj velem idegen! Thoth a bölcsesség istene. Vigyázz, mert ha ezt máshol is hangoztatod, hamar egy sinai bányában találsz magad!

– Nem viccelek és tudd meg Tothisz, hogy én mindig igazat szólok.

Az öregembert ellepte a veríték, és a lábai remegni kezdtek. Térdre rogyott az idegen előtt, aki magát Thothnak, a bölcsesség istenének nevezte.

– Elhiszem már, hogy valóban Thoth vagy, hiszen a nevem is tudod, pedig nem is mondtam.

– Tudok én rólad mindent, Tothisz. Azt is, hogy milyen szép ajándékkal kedveskedtél Ozirisnak, asszonyod túlvilági boldogságáért. Azt is, hogy fiaid becsülettel harcolnak a föníciaiak ellen. De még azt is, ami meg sem történt. A Nílus harmadik áradását követően fiaid hazatérnek, asszonyt hoznak magukkal, és amikor a kezed már nem bírja az eke szarvát, az unokáid kezei fogják azt markolni.

– Kérlek, dicső Thoth, áruld el nekem miért e megtiszteltetés szegény fejemnek? Kérlek, mondd, miben lehetek segítségedre?

Az idegen hangosan nevetni kezdett.

– Te akarsz segíteni nekem, aki maga is segítségre szorul...?

– Nem bánom Tothisz, kissé elfáradtam utamon, hát megpihenek a házában.

Az öreg betessékelte a kunyhóba és helyet kínált az idegent. Vízet, kenyeret, papiruszvelőt kínált neki és még egy fej hagymát is.

– Sajnos egyébbel nem tudlak megvendégelni, ó dicső Thoth. Magam is ezt eszem, amíg az aratás nem hoz kicsinyke bőséget számomra.

– Nem az a fontos, hogy mit adsz, hanem hogy szíved tisztaságával adod. Ez az állott víz jobban esik számomra, mint a legnemesebb thébai bor. Most lepihenek, te addig örködj a kunyhó előtt, hogy senki ne zavarja nyugodalmamat.

Az öregember meglepődött ezen a kijelentésen, hiszen napok telnek el úgy, hogy egy teremtet lélek sem téved erre. Azért csak kiült a kunyhó elé, és kisvártatva maga is elbóbiskolt. Arra kapta fel a fejét, hogy két lovas katona közeledik. Felpattant helyéről és alázatosan a katonák elé sietett.

– Hé, öreg! Nem járt erre egy idegen? – kérdezte az egyik katona lekezelő hanghordozással.

Tothisznak kiszáradt a szája és nem tudta mit válaszoljon. Egész eddigi életében nem hagyta el ajkát igaztalan szó.

– Nem hallod, mit kérdeztem? Vagy talán a hétfarkú ostorral kérdezzem?

– Nincs itt, akit kerestek! – hallotta a háta mögül az idegen hangját.

– Igen! Valóban nincs itt, akit keresünk – válaszolta a két katona és tekintetükben megbabonázott fény világított.

– Menjetek utatokra, és ne háborgassátok ezt a békés parasztembert. Értettétek?

– Megértettük, és nem háborgatjuk – azzal a két katona megfordította a lovát és elvágtatott.

Tothisz hátrapillantott és ijedtében a földre rogyott. Az idegennek íbisz feje volt.

Tothisz kinyitotta a szemét, körbenézett. A kunyhójában feködött, de az idegen nem volt a helyiségben. Felállt és rogyadozó lábakkal kilépett az ajtón. A távolban az idegent látta, és azt, hogy valami nagyon furcsa építménnyel van elfoglalva. A szerkezet a Nílustól vezetett Tothisz földjéig és olyan volt, mint egy óriási kígyó. Az öreg megindult az idegen felé. Az megfordult és a kezével intett.

– Gyere közelebb, Tothisz. Készítettem neked egy vízátemelőt. Ennek segítségével akkor is öntözheted majd a földedet, amikor a Nílus vize sovány, mint a te hasad.

Tothisz hallott már efféle építményekről, de el sem tudta képzelni, hogyan működik, nem, hogy ilyet épített volna!

– Ki vagy te, hogy egyetlen nap alatt ilyen építményt tudsz megalkotni, és honnan vetted hozzá a fát? Itt háromnapos járásra sem találsz annyi fát, ami ennek a szerkezetnek a megépítéséhez elegendő lenne.

– Sokat kérdezel feleslegesen. Amit építetem, neked csináltam, hogy segítssek. Ezért áldást várnék, nem kérdéseket.

– Áldás szálljon Thothisz fejére, de félek, az enyémre bajt hoz ez a szerkezet. Az adószedő majd tudni akarja, hogy miként került ide és én nem tudom, mit fogok felelni neki.

– Az adószedő holnap eljön. Én fogadom és meglásd, nem lesz bajod. Most gyere, megmutatom, miképpen működik a víz-átemelő.

Tothisz leballagott az idegennel a Nílushoz és az elmagyarázta, hogy működik a furcsa szerkezet.

– Látod, ha ehhez a nagy kerékhez befogod az ökrödet és az állat reggeltől addig hajtja a kereket, amíg Ré napisten fényes korongja napi útjának harmadát meg nem teszi az égen, akkor ez a szerkezet egy napra elegendő vízzel ellátja a földedet. A maradék időben meg a földeden tudsz dolgozni – mondta az idegen, majd felemelte a kezét.

– Thotisz! Jegyezd meg: az öntözéssel nem tudsz olyan termést learatni, mint a Nílus áradásakor, de bőven elég a nyugodt megélhetéshez.

– Hnum neve legyen áldott, ha ez valóban így van – válaszolt Thothisz.

Másnap valóban megjelent az adószedő, ahogy az idegen jósolta. Két katona kísérté a hivatalnokot. A három férfi alaposan szemügyre vette a vízátemelő szerkezetet, lementek egészen a Nílusig, ahol Thothisz pont az ökröt fogta be a meghajtó kerékbe.

– Ez micsoda, és hogy került ide? – kérdezte az adószedő.

– Egy vízátemelő szerkezet és egy vándor építette, hogy akkor is tudjam öntözni a földet, amikor nincs áradás.

– Egy ilyen szerkezet megépítéséhez legalább két holdtöltő idő kell, és a legutóbbi ittlétemkor még nyomát sem láttam, pedig az alig fél holdciklussal korábban volt. Ráadásul egy ember nem is tud ilyen bonyolult gépezetet megépíteni. Azt ajánlom, az igazat mondd, Thothisz, mert van bőven hely a nubiai bányákban.

– Az igazat mondom, esküszöm neked a fényes Ámon-Ré istenre – felelte ijedten Thothisz.

– Thothisz valóban az igazat mondja – hallotta a háta mögül az idegen hangját.

– Ki vagy te? Te építetted ezt a gépezetet? – fordult felé az adószedő.

– Igen, én építettem. De hiszen mondta neked Thothisz. Miért kételkedsz a szavában?

– Thothisz szava nem sokat ér, hiszen tizenkét deben arany súlyának megfelelő mennyiségű búzával tartózik a fáraónak.

– Valóban? Kapott erről írást Tothisz? Mert ha nem, akkor ez az adósság nem is létezik!

– A pontos kimutatást itt van nálam – azzal az adószedő tartsnyájából papirusztekercset vett elő – Thothisz amúgy sem tud olvasni – toldotta meg az előzőeket mérgesen.

– De én tudok, és alkalmasint megnézném. Azt gondolom, ha figyelmesen átszámoljuk, alaposan lecsökkenne az adó.

– Sokat jár a szád, és olyan dolgokba ütöd az orrod, ami nem rád tartozik – felelte mérgesen az adószedő és fejével intett a két katonának, akik azonnal fenyegetően megindultak az idegen felé.

– Megálljatok! – emelte fel kezét az idegen. Mindketten békés egyiptomi polgárok vagyunk, ezért semmi okotok eljárni akár ellenem, akár Thothisz ellen.

– Valóban semmi okunk rá – felelte a két katona gépiesen.

– Mi ütött belétek? – ripakodott a katonákra az adószedő. Ez az ember nyíltan szembeszállt a fáraó hivatalnokával!

– Semmi okunk, hogy eljárjunk az idegen ellen – felelte ismét az egyik katona. Amit mond, azzal semmilyen törvényt nem sért.

– És a vízátemelő? Hogy készíthette el ezt a szerkezetet?

– Azt mi sem tudjuk, de törvényt ezzel sem sértett.

Az adószedőt majd szétvetette a méreg. Azzal a szándékkal jött ide, hogy ismét busás adót hajthat be Thotisztól, erre nem-hogy ezt a tervét nem tudja megvalósítani, hanem az eddigi tartozást is megkérdőjelezi egy jött-ment idegen. Ahhoz persze semmi kétség nem fért, hogy a kivetett adó egy tekintélyes része jogtalan. De ha egyszer Tothisz nem tudja ellenőrizni, miért ne

tenné. Maat, az igazság istene biztosan megbocsát neki, és amúgy is minden adószedő ezt csinálja Alsó-Egyiptomban.

Az idegen odalépett az adószedőhöz és az bár nem akarta, keze önálló életre kelt, és átnyújtotta a papiruszt, mely Tothisz adójának pontos kimutatását tartalmazta. Az idegen pár pillanat alatt átnézte az írást majd az adószedőhöz fordult.

– Hiba van a számításodban. Nézd, itt, és itt is. Ez alapján Tothisznak nincs adótarozása, sőt, a következő aratáskor a kiszabott adónak csak a harmadát köteles beszoigáltatni. A többit szabadon értékesítheti.

– Átkozott! – kiáltotta az adószedő. – Ki vagy te, hogy felül akarod bírálai a fáraó hivatalnokának munkáját?

– Thoth vagyok. Elhiheted, hogy pontosan tudom, számításodban hol a hiba.

– Istenkáromló! – üvöltötte az adószedő. Méghogy Thoth, a bölcsesség istene? Aki megalkotta az írást és számolást...? Azonnal fogjátok el – fordult üvöltve a katonákhoz. De azok nem mozdultak, ellenben szemükben különös fény gyúlt.

– Az idegen igazat mond – felelte egyszerre mindkét katona.

– Horusra esküszöm, ti megörültetek. A fáraó adójával játszótok! – rikácsolta az adószedő, de ahogy megfordult, meghűlt ereiben a vér. Az idegen alig néhány lépésre állt tőle és íbisz feje volt. Az adószedő eszelős tekintettel a lovához rohant, felpattant rá és szegény állatot ostorával hajszovalva elvágatatott. Az idegen a katonákhoz fordult.

– Visszamentek a városba és azonnal futárt küldtök a fáraó thébai hivatalába. Az ott nyilvántartott befizetéseket hasonlítsa össze az itt lévő adatokkal. Nem csak Tothisz, hanem a környék valamennyi befizetését ellenőrizni kell. Amennyiben a két nyilvántartás nem egyezik, tudjátok mi a teendő.

– Tudni fogjuk! – válaszolta a két katona, azzal lóra ült és megindult a város felé.

– És most mi lesz? – kérdezte Tothisz remegő hangon, miközben lehajtotta a fejét.

– Ezt az írást jól tedd el, és ne add oda, csak a fáraó thébai főhivatalnokának – felelte az idegen. Ez egyértelműen bizonyítani fogja, hogy a befizetett adód jóval több, mint ami Thébába eljutott. Béke legyen veled Tothisz. Nekem mennem kell, így is túl sokat időztem nálad.

Tothisz mondani akart valamit, de amikor ismét az idegenre emelte tekintetét, meglepődve látta, hogy megint emberfeje van. Az idegen felemelte a kezét – így búcsúzva Tothisztól. Sarkon fordult és megindult.

Az öreg nem tudta, mennyi ideig állt ott. Az ökör-hajtotta kerek nyikorgása, és a friss nílusi víz csörgedezése térítette vissza a valósághoz. Felnézett az égre, majd az ökröt kifogta az óriási kerekekből és felvitte a kunyhóhoz. Elindult, hogy elfogyassza szegényes ebédjét. Tudta, hogy ebéd után még sok munka vár rá a földjén, de most örömmel töltötte el ez a tudat.

Ebédje most is kenyér, hagyma és papiruszvelő volt – és a friss, nílusi víz.

* * *

Thoth – a bölcsesség istene, az írás és számolás megalkotója

Ré (Ámon-Ré) – Napisten

Hapi – a Nílus isten-neve

Ozirisz – az alvilág istene, eredetileg a növények ura

Sobek – a Nílus áradásának istene

Hnum – a termékenység istene

Maat – az igazság istene

Horus – a fáraókat az ő leszármazottainak tekintették.

1 deben = 91 gramm

Thotisz 40 éves múlt mivel az ókori Egyiptomban évente kétszer arattak.

Budapest, 2007. augusztus 30.

Nem történt semmi

A gépkocsi egyenletesen falta a kilométereket. Kellemes késő őszi idő volt, a nap ragyogott, és az éjszakai zápor után tiszta, friss volt a levegő. Csak néhol csillogott az út mélyedéseiben megmaradt szürke esővíz.

A férfi kicsit odalépett a gázpedálra, hogy behozza a lemaradást. Az autópályán elgondolkozott és mikor utolért egy kamion konvojt, lendületből megelőzte őket. Az előzésnél vette észre, hogy elvétette a kihajtott, és emiatt jó húsz kilométer kerülőt kell megtennie. Most ismeretlen úton autózott, de ez cseppet sem zavarta. Úgy számolta, ha kicsit jobban a gázra lép, simán odaér a találkozóra.

* * *

A kisfiú beszaladt a konyhába és hátulról ráncigálni kezdte anyja szoknyáját.

– Anya kérek enni!

– Mit kérsz kiscsibém? – fordult felé édesanyja.

– Csokit – vágta rá gondolkodás nélkül a három év körüli fiúcska.

– Azt nincs kiscsibém. Kenyeret tudok adni.

– Jó, akkor csokis kenyeret kérek.

– Mondom, hogy nincs itthon csoki. Vajas lekváros kenyér jó lesz?

– Jó! Lekváros csokist kérek.

A harminc év körüli nő felnevetett, és kenyeret vett elő. Jókor a szeletet szelt és megkente vajjal, majd lekvárral. Magában mosolygott, ahogy felidézte: anyja is így kent neki vajas lekváros kenyeret mikor kislány volt.

– Tessék kiscsibém, a csokit rágondoljuk. Rendben?

– Kimehetek a kertbe?

- Talán köszönöm, vagy mi a szösz?
- Köszönöm! Anya kimehetek a kertbe?
- Kimehetsz, de csak a kertben játszhatsz.

A kisfiú boldogan nyargalt ki az ajtón, miközben a kenyeret majszolta.

* * *

Milyen szép takaros falvak – gondolta férfi, ahogy átsuhant a rendezett településeken. Nem is baj, hogy elvitettem az utat, hiszen erre még soha nem jártam. Legalább láthatom, hogy élnek itt az emberek. Nézte a házakat, a rendezett kerteket, a kocsmá előtt álldogáló embereket, a plébánost, aki éppen a templomból lépett ki.

Mivel nem volt forgalom, és érezte, hogy errefelé sebességmérő radarba sem fut bele, a lakott településeken is jó hetven-nyolcvanas tempót diktált. Élvezte a motor egyenletes duruzsolását. A felesleges kerülő ellenére is jókedvű volt.

* * *

A kisfiú a kenyeret majszolva sétált a kertben, amikor egyszer csak csaholva ott termett az apró házörző és körbeugrált.

– Te is kérsz kenyeret? – azzal egy kis szeletet letört, s a kutyának dobta.

A kutya röptében elkapta a zsákmányt és azonnal befalta, majd kérő tekintettel megállt a kisfiú előtt.

– Nem kapsz! – kiáltott a kutyára a fiú. Nekem is kell.

A kutya nézte a kenyeret, majd egy hirtelen mozdulattal felugorva kikapta a fiú kezéből és elszaladt a kerítés irányába. A fiú meglepődött, először sírásra görbült a szája, majd hirtelen dac ült ki az arcára és kutya után vetette magát. A kerítésnél meglepetten látta, hogy a kistermetű állat egy jókora lyukon kibújik. A fiú

most még mérgesebb lett és gondolkodás nélkül utána mászott a kerítés alján tátongó nyíláson.

* * *

Megcsörrent a mobil. A férfi a kijelzőn leolvasta a nevet, majd kissé mérgesen konstátálta, hogy nincs becsatlakoztatva a kihangosító.

– A fenébe is, hogy nem dugtam be – morgott az orra alatt. Kivette a tartóból, megnyomta a fogadógombot és belehallózott.

– Szia! Merre vagy? – hallotta ismerőse kérdését.

– Nem tudom pontosan mi a helyiség neve, de szerintem húsz percen belül odaérek. Legfeljebb fél óra, de annál biztos nem több.

– Rendben, várunk. Igaz, nélküled nem is tudnánk kezdeni – hallotta a nevetve válaszoló hangot a készülékben.

– Sietek!

– Azért ne rohanj, nehogy valami baj legyen.

– Jó, jó. Vigyázok. Szia – azzal kinyomta a készüléket és visszatette a helyére.

* * *

A kisfiú meglepődött, hogy az utcán találta magát. Annyira, hogy elfeledkezett a kutyáról és az elcsent kenyérről. A hirtelen támadt szabadság megrészegítette. Tétován megindult a kitérült térben. Minden ismerős volt, mert anyával, nap, mint nap járt erre, de így, egyedül minden új és sokkal érdekesebb. Először az út melletti virágokat járta körbe, majd a vizes árkot. Miután ezt anyával is megnézhetette, hamar ráunt és új látnivaló után nézett. Szeme az út túloldalán lévő színes kerítésen pihent meg. Ezt már sokszor megcsodálta messziről és érezte, itt az alkalom, hogy közelebről is felfedezze, s azzal megindult keresztben az úton. Az út közepére érve megbotlott és elvágódott. Nem esett nagyot,

ezért sírni sem kezdett, ráadásul, ahogy hason feküdt, az orra előtt valami nagyon érdekes dolgot fedezett fel. Felült, kis kezébe vette azt a színes valamit, és tanulmányozni kezdte.

* * *

A férfi lendülettel érkezett a falu határához. Lakott terület lévén levette a lábát a gázpedálról, de nem fékezett. Elsuhant a helyiségjelző tábla mellett, de nem tudta elolvasna, csak azt látta, hogy rövid, talán két szótagú neve van a falunak. Az úton rajta kívül egyetlen autót sem látott. A lassítás után nyolcvanas tempóval haladt tovább. Ez is milyen rendezett település – gondolta, és nézte sorban a házakat, a szépen gondozott kerteket, az ablakokban virágzó muskátlit. Elhaladt a kocsmá előtt. Itt is néhány ember álldogált és az utcán söröztek. A vegyesbolt előtt egy nő tolt a babakocsit, benne egy alvó csöppszéggel. Könnyedén suhant a gépkocsi, ahogy lágyan nyomta gázpedált.

Éles „S” kanyarhoz ért, de érezte, hogy elég, ha lelép a pedálról, nem kell fékezni. Amikor odaért mégis úgy döntött, kicsit visszafogja a kocsit. Az ilyen hülye szituációkban nagyon gyakran valami váratlan helyzet adódik, – gondolta.

Az első forduló után látta, hogy a következőt sem lehet belátni a sarkon álló ház miatt. A nyitott ajtóban egy fiatal, csinos nő állt és tekintetén jól kivehető volt, hogy keres valakit.

A férfi a kanyar végéhez ért és ismét a gázra lépett, hogy a megnövelt sebesség kihúzza a kocsit a fordulóból. Ahogy a kocsit egyenesbe ért, meglátta az alig harminc méterre, az út közepén ülő kisfiút. Beletaposott a fékbe, de azonnal érezte, hogy nem tud megállni. Hirtelen mázsás követ érzett a gyomrában. A gyerektől talán öt méterre lehetett, amikor reflexszerűen aprót rántott a kormányon és miután a fékezés még alig csökkentette a kocsit sebességét, szinte a korábbi lendülettel elszáguldott a kisfiú mellett, keresztül egy hatalmas pocsolán. A sáros víz teljesen beterítette a földön ülő gyereket, akit a gépkocsi közelsége,

annak sebessége, és a váratlanul nyakába zúduló víztömeg megijesztett, és éktelenül sírni kezdett. A férfi a visszapillantó tükörben látta, hogy a fiúcska sértetlen és az ijedségen kívül nincs semmi baja.

* * *

A nő odakapta a fejét az éles fékcsikorgásra. Meglátta az út közepén ülő kisfiát, és egy pillanat alatt felmérte, hogy a kocsi nem tud megállni.

– Neeeee! – kiáltotta, de mire bármit is tehetett volna, a kocsi hirtelen irányváltással elszáguldott a kisfia mellett, hatalmas víz-sugárral betérítve.

A nő kirohant az utcára, felkapta síró kisfiát, és nem törődve azzal, hogy csuromvizes lesz, szorosan magához ölelte.

– Anya! Az autó... – zokogta a kisfiú elcsukló hangon.

– Ne sírj kiscsibém – felelte a nő, de az ő szeméből is hatalmas könnyecseppek gördültek le.

– De Anya, lefröcskölt...

– Nem baj kiscsibém. Nincs semmi baj. *Nem történt semmi.*

* * *

A férfiban lassan oldódott stressz. Tudta, hogy csak sok éves vezetői rutinjának köszönhető, hogy nem gázolta el a kisfiút. Kiérve a faluból kissé lejjebb engedte az ablakot, és a beáramló friss levegő megnyugtatta. Negyed óra autózás után megérkezett úti céljához. Beállt a parkolóba, táskáját kivéve megindult az épület felé. A kapuban az a férfi várta, akivel telefonon is beszélt.

– Szia – nyújtott az kezét. Pontos vagy, mint mindig. Milyen volt az út?

– Minden rendben – fűjt nagyok a férfi. *Nem történt semmi.*

Budapest, 2007. október 02.

Piroska néni

Piroska néni apró, töpörödött alakja jelent meg az ajtóban, miután az asszisztensnő a következő beteget szólította. Lassan, tétován jött be, kezében leletekkel és leült az íróasztal melletti székre.

– Szerbusz Sanyi, azaz, jó estét doktor úr. Jaj! Tudja doktor úr, nem áll rá a szám. Elöttem mindig az van, ahogy kisiúként a Talpas Jóskaival a disznókat hajtották. Meghoztam a vizsgálati leleteket. Mindent, ahogy parancsolni tetszett.

– Drága Piroska néni, én nem parancsoltam, csak elküldtem néhány vizsgálatra, mert panaszkodni tetszett, hogy folyton fáj a melle tájékán, és gyengének érzi magát. Tessék mutatni a leleteket!

Az idős asszony átadta a kötegni papírt, és a fiatal orvos elmélyedve tanulmányozta. Néha bólintott, vagy a fejét csóválta. Piroska néni riadtan nézte a körzeti orvost. Gyerekkora óta ismerte és neki csak Tóth Sanyi volt, a szomszéd kisfiú.

Amióta az öreg körzeti orvos nyugdíjba ment, mindig zavarban volt, ha el kellett jönni az orvoshoz vizsgálatra, vagy gyógyszer íratni. A szűnni nem akaró fájdalom miatt is csak nagy sokára szánta rá magát, hogy eljöjjön. De amikor az új körzeti orvos alaposan meg akarta vizsgálni, Piroska néni azt megtagadta. Nem tudta volna elképzelni, hogy levetközzön a szomszédék fia előtt, még ha az orvos is. Inkább vállalta az utazást a városba. Igaz, a körzeti orvos is belátta, hogy itt többre van szükség, mint egy átlagos kivizsgálás. A városban is igen kellemetlen helyzetbe került, hiszen a tüdőgondozóban a szűrővizsgálat során a kivizsgálást végző orvos Talpas Jóska volt, szintén falubéli, ráadásul Piroska néni tudta, hogy Jóska gyerekkori barátja Sanyinak. Szerencsére a szűrést egy fiatal nővér végezte el, és Talpas Jóska csak az elkészült felvételeket nézte meg.

Most a tengernyi lelettel visszatérve, az idős asszony nem kevés bizalmatlansággal és aggodalommal nézte az orvost.

– Piroska néni! Van magának a faluban hozzátartozója?

– Két fiam és egy lányom van. Az uram szegény, három éve hagyott itt.

– De a gyerekei nem laknak itt a faluban?

– Nem. Kettő a fővárosban él, a kisebbik fiam pedig Szolnokon. Ugye nagy a baj? – pislogott ijedten az idős asszony.

– Azt nem tudom, mekkora a baj, de további vizsgálatra lesz szükség. Talpas doktor nem mondott semmit Piroska néninek?

– Annyit mondott, hogy ha a doktor úr megnézte a leleteket, hívja fel telefonon, mert konzukolni, izé... szóval nem tudom, de beszélni akar a doktor úrral.

– Talán konzultálni akar.

– Biztosan. A lényeg, hogy beszélni akar a doktor úrral – ismételte görcsösen önmagát az idős asszony.

– Doktor úr! – szólt közbe az asszisztensnő. – Emlékszem, hogy a Piroska néninek volt már hasonló problémája, úgy jó tíz éve.

– Igen, de akkor a Juhász doktor úr felírt valami gyógyszert és attól el is múlt egy-kettőre – vágott gyorsan közbe Piroska néni.

– Marika, elő tudná keresni, mi volt akkor a baja Piroska néninek?

– Azt hiszem, igen. De csak holnapra, mert akkor még nem voltak számítógépen a betegek adatai. A kartonok meg a könyvtár raktárában vannak, sajnos nem volt máshol hely.

– Piroska néni, mikor volt ezt megelőzően utoljára tüdőszűrésen és mammográfiai vizsgálaton?

– Nem járok én ilyen vizsgálatokra. Hiszen nem volt semmi bajom. Az uram nem is engedte volna, hogy csak úgy elmenjek és levetkőzzek – mondta rákvörösen az idős asszony.

– Piroska néni! Most felírok magának egy gyógyszert, meg vitaminokat. Ezeket szedegesse szépen, és a jövő héten jöjjön vissza, addig konzultálok a Talpas doktor úrral.

Sándor tárcsázott és hallotta, hogy kicseng a telefon. Kisvárta gyerekkori barátja szolt bele a telefonba.

– Tessék Talpas doktor.

– Szerbusz Jóska. Tóth Sanyi vagyok.

– Szia! – rikkantott nagyot a telefonba Sándor barátja. – Mi van veled? Mi újság odahaza? Nem voltam otthon legalább két hónapja, pedig igazán nincs messze.

– Köszönöm megvagyok én is, a gyerekek is. És veled mi van?

– Rohanok, mint mindig. De tudod te, hogy van ez.

– Tudom. A Martos Piroska néni miatt hívlak.

A telefon másik oldalán pillanatnyi csend után zavartan kérdezett vissza:

– Láttad a leletet?

– Igen, láttam. Szerinted mennyi ideje van még?

– Azt gondolom legfeljebb fél év. De lehet annyi sem.

– Igen, én is így gondolom. Az a legnagyobb baj, hogy nincs senkije a környezetében, aki ápolná. Volt neki egy súlyos tüdőgyulladása úgy tíz éve, amit lábon hordott ki.

– Sanyi, nem akartam addig lépni, amíg te nem láttad a leletet, de azt tudod, ugye, hogy vissza kellene jönnie kezelésre? Már ha a szervezete bírja.

– Persze, hogy tudom, ahogy azt is tudom, illetve tudjuk mindketten, hogy ezzel csak a szenvedését hosszabbítjuk majd meg.

– Jaj! Ebbe most nem menjünk bele. Tisztában van vele, hogy mi vár rá? Neked valahogy tapintatosan fel kell készítened. Beszélni kellene a gyerekeivel is. Felírtál neki valamit?

– Igen, az ilyenkor szokásos gyógyszereket, semmi extra.

– OK! A jövő héten küldd el újra, már ha hajlandó eljönni, és akkor részletesen elmondom neki miről is, van szó. Nem bánám, ha te is itt lennél.

– Rendben. Örülök, hogy hallottam a hangod. Jó volna egyszer leülni, és egy jót dumálni. Úgy csinálunk, mintha több ezer kilométer választana el egymástól. Ja, és csókolom a feleségedet is.

– Köszönöm átadom, én is üdvözlöm a nejed, na meg a gyerekeket is. A kicsi még mindég olyan huncut? És valóban összejöhetnénk. Keressük egymás, de most ne csak mondjuk, jó?

– OK! Szia.

– Szia Sanyi.

– Piroska néni! El kellene menni újra kivizsgálásra. Tetszik tudni a legtöbb lelet jó, vagy legalább is elfogadható. De a tüdőszűrésen valamit találtak. Ez okozza a szünni nem akaró fájdalmat. Én megértem, hogy nehezen szánja rá magát, de mi azt szeretnénk, ha meggyógyulna.

– Sanyi, akarom mondani doktor úr. Jaj, ezt én már sose fogom megszokni... Szóval értse meg, doktor úr, én még az uram előtt se mutatkoztam pucéran, nemhogy egy idegen előtt. Ráadásul pont te, meg a Talpas Jóska! Hiszen gyerekkorotok óta ismerlek titeket. De ha más volna, akkor sem. Legutóbb is majd belehaltam a székénybe, amikor az előtt a fiatal fruska előtt kellett félmeztelenre levetkőzni.

– Drága Piroska néni. Értse meg, szükség van ezekre a vizsgálatokra!

– Mert ha nem? Akkor mi lesz? Mondja meg doktor úr, mi lesz akkor? Meghalok?

A doktor megköszöri a torkát, de nem tudta mit válaszoljon. Érezte, hogy az idős asszonyt nem riasztja meg a halál közelsége. Összeszedte magát és a kínos csöndet megtörve válaszolt.

– Drága Piroska néni. Nem kell mindjárt a legrosszabbra gondolni. Én megértem Piroska nénit, de kérem, Piroska néni is értsen meg minket. Hiszen mi csak a legjobbat akarjuk. Konzultálok újra a Talpas doktor úrral, addig tessék szedni, amit felírtam,

és ha a fájdalmakat érzi, akkor abból tessék bevenni egy szemet, amit most felírok. Piroska néni, hol váltja ki a gyógyszereket? A városi patikában?

– Igen! A Galambos Pista szokta nekem kiváltani, mert ő minden nap megy a városba.

– Rendben, beszélek velük is, mert ezt a gyógyszert nekik is külön meg kell rendelni.

Az idős asszony felállt és lassan, apró és tétova léptekkel ment ki a rendelőből. Csendben húzta be maga után az ajtót.

– Doktor úr! És most mi lesz? – kérdezte Marika, a doktor asszisztense.

– Meg fog halni. Ha elmegy a vizsgálatokra, akkor is, de így hamarabb, és ha lehet ezt mondani, kevesebb szenvedéssel. Gyanítom, hogy ezzel ő is tisztában van. Marika, szeretném, ha valahogy megszerezné Piroska néni gyerekeinek elérhetőségét. Mint kisfiú, emlékszem rájuk, a nevüket megadhatom. Feltétlenül beszélni akarok velük, minél előbb.

– Nem kell keresni – felelte az asszisztensnő. – Juhász doktor úr valamennyi a faluban élő egyedül álló idős emberről begyűjtette velem a legközelebbi hozzátartozók elérhetőségét.

Az asszisztens a szekrényből elővett egy kockás spirálfüzete fellapozta és a doktor elé tette.

A doktor nagyot sóhajtott és jelezte asszisztensének, hogy engedje be a soron következőket. Tudta, hogy Piroska néni két fia vár rá és azt is, hogy igen kellemetlen beszélgetés előtt áll.

– Szerbusz Sándor! – köszönt Piroska néni idősebb fia. Tegezödhetünk?

– Szerbusztok. Foglaljatok helyet. Azt hiszem, én vagyok a legfiatalabb, tehát én csak elfogadni tudom ezt a gesztust.

– Emlékszel ránk? – kérdezte a fiatalabb testvér.

– Persze, hogy emlékszem. Te vagy a Martos Jóska, a bátyád pedig Imre.

Sándor érezte, hogy a tegezéssel egyik aduját kiütötték a kezéből. Ha megmaradnak a magázásnál, akkor ő, mint orvos szóval meg, így viszont csak a szomszéd kisfiú. Éppen ezért úgy gondolta, jobb, ha elébe megy a dolgoknak.

– Foglalatok helyet. Sejttem, hogy miért jöttetek. Nem tudok mást mondani, az orvos kollegáim, és én is mindent megtettünk az édesanyátokért. Ő nem volt hajlandó semmilyen vizsgálatnak alávetni magát.

– Nana! – vágott a szavába Imre. – Egyszer elküldted kivizsgálásra, amikor viszont nyilvánvalóvá vált, hogy további kezelésre vissza kellene küldeni, te nem tetted meg. Hiába mentegeted magad, te vagy a felelős anyánk haláláért.

– Ez egyszerűen nevetséges. Csak megismételni tudom, hogy édesanyátok hallani sem akart semmilyen újabb vizsgálatról, vagy kezelésről. Még a pusztá feltételezést is visszautasítom, hogy én ártani akartam neki. Ezt Marika, az asszisztensem is bizonyíthatja. Egyáltalán mi érdekem lenne?

– Tudod te azt jól, Sanyi. A ti családokat soha nem szívelhette a miénket. Ennél jobb alkalom nem is kell a visszavágásra – felelte Imre.

– Egyébként mi meg az ellenkezőjét tudjuk bizonyítani – toldotta meg Jóska. – A mi szavunk is ér annyit, mint a te asszisztensnődé.

– Itt és most fejezzük be ezt a beszélgetést – válaszolt Sándor magára erőltetett nyugalommal. – Természetesen erről a beszélgetésről jelentést teszek a felettesemnek, és vizsgálatot kérek magam ellen. Nyugodtan teszem, mert a lelkiismeretem tiszta.

– Nem kell! Mi már megtettük – válaszolt Jóska.

Sándor felállt, érezte, hogy a fejében lüktet a vér.

– Köszönöm, hogy tájékoztattatok. Nincs több mondanivalóm. Itt és most nincs.

Sándor feszengve ült a széken. Minden oka megvolt az idegességre, mert elég rosszul állt az ügye.

A vizsgálat, mely a Martos testvérek feljelentése miatt indult Piroska néni halála ügyében, lassan egy éve húzódott. Első fokon Sándor nyert, de a Martos testvérek fellebbeztek és egy igen neves pesti ügyvédet fogadtak. A bizonyítási eljárás során minden lépést újra vizsgáltak és rendben találtak egészen addig, amíg az újbóli vizsgálatra való beutalást nem boncolgatták. Sándor nem tudta bizonyítani, hogy Piroska néni egész egyszerűen nem jelent meg többet a rendelésen, miután az orvos közölte vele, hogy újabb kivizsgálásra kell mennie. Az állapota napról napra romlott, és két és fél hónappal később meghalt. Az utolsó hónapban a szomszédok látták el.

Sándor csak a saját és asszisztense vallomásával tudta alátámasztani, hogy az idős asszony elzárkózott a további vizsgálatok és az esetleges kezelés elől. Ezzel szemben állt a felperes testvérpár vallomása. Az idős szomszéd házaspár vallomása szerint többször is kérték Piroska nénit, hogy menjen orvoshoz, amit az elhunyt meg is ígért, majd az ismételt kérdés elől azzal tért ki, hogy a doktor úr későbbre rendelte őt be. Végül a szomszédok kihívták az orvost, de mire az megérkezett, Piroska néni eltávozott az árnyékvilágból.

Sándor ügyvédje mindent megpróbált de a pesti ügyvéd csavaros ügymenettel minden kísérletet csirájában elfojtott. A bíróság a mostani tárgyalás utánra tűzte ki az ítélethirdetést, amitől Sándor semmi jót nem várt. Érezte, minden ellene szól. A felperes ügyvédje több évtizeddel korábbi dolgokat előrancia gálva a lehető legrosszabb színben igyekezett bemutatni Sándort.

Megkezdődött a tárgyalás és Sándor legnagyobb meglepetésére a felperes ügyvédjének kérésére tanúként Dr. Talpas Józsefet szólította.

Na, még ez is – gondolta Sándor. Józsi csak azt tudja vallani, hogy Piroska nénit azonnal kezelésre kellett volna visszarendelni. A szokásos bevezető kérdések után a felperes ügyvédje kezdte a kérdezést:

– Ismeri ön az alperest?

– Igen, ismerem, gyerekkori barátom.
– És a néhai Martos Jánosnét?
– Természetesen őt is.
– Perben, haragban állt az alperessel?
– Nem! Gyerekkori barátok vagyunk. Sándornak vaj szíve van, nem áll ő haragban senkivel.

– Ez nem tartozik a tárgyhoz. Kérem a bíróságot az utolsó mondat törlést a jegyzőkönyvből.

A bíró intett az írnoknak, hogy a mondatot törölje.

– Tudta ön, hogy a néhai Martos Jánosnénak az életbemarádásához sürgős kezelésre lett volna szüksége?

– Igen, hiszen konzultáltam erről Sándorral.

– Tehát ön konzultált Dr. Tóth Sándorral a kezelés ügyében.

– Igen! Azt is beszéltük, hogy sok remény nincs az elhunyt megmentésre.

Az ügyvéd felhúzta a szemöldökét, láthatóan nem tetszett neki a válasz.

– Kérem a tanút, csak a kérdésre válaszoljon. A tanú által felvetettekre nincs alátámasztott bizonyíték.

Sándor érezte, hogy szorul a hurok. Nem haragudott barátjára, ő csak az igazat mondja.

– Tehát ön, mint szakorvos elismeri, hogy az elhunytnak sürgős kezelésre lett volna szüksége.

– Igen!

– Köszönöm nincs több kérdésem – Azzal a felperes ügyvédje diadalittasan vonult a helyére.

– Az alperes ügyvédjének van kérdése? – kérdezte a bíró.

– Nincs kérdésünk – felelte Sándor ügyvédje.

– Köszönöm, elmehet – fordult a bíró Jóska-hoz.

– Bocsánat, bíró úr, ha szabadna még egy gondolatot elmondanom?

A bíró a két ügyvéd felé fordult és miután azok jelezték, hogy nincs ellenvetésük, bólintott.

– Martos Jánosnénak valóban azonnali kezelésre lett volna szüksége, de egy orvos nem kényszerítheti a beteget semmire, annak akarata ellenére. Márpedig Piroska néni elzárkózott a további kezeléstől.

– Tudja ezt bizonyítani? – kérdezte a bíró

– Természetesen.

A tárgyaló terem felmorajlott. A felperes ügyvédje felugrott a helyéről és azonnal kérte a bírót, hogy az alperes ügyvédjével hármásban konzultáljanak.

– Felesleges – mondta a bíró, majd Jóskához fordult. – Mivel tudja bizonyítani?

– Piroska néni nyilatkozatával. Amikor kivizsgáláson nálam volt, elmondtam neki, hogy sürgősen újabb vizsgálatra és kezelésre van szüksége. Azt mondtam, neki, hogy megbeszélem Tóth Sanyival. Erre Piroska néni kijelentette, hogy ő nem akar semmilyen vizsgálatot és kezelést. Próbáltam meggyőzni, de lehetetlen volt. Azt hiszem, Piroska néni elfogadta, hogy meg fog halni.

– Tiltakozom! Ez spekuláció – vágott közbe a felperes ügyvédje.

– Tiltakozást elutasítom, kérem a tanút, folytassa.

– Amikor láttam, minden hiába, azt mondtam, hogy csak akkor lehet eltekinteni a további vizsgálatról és a kezelése megkezdéstől, ha a beteg írásban nyilatkozik.

– És nyilatkozott? – kérdezte a bíró.

– Igen, nyilatkozott – válaszolta Jóska. Zakója belső zsebéből egy papírt vett elő és odaadta a bírónak.

A bíró átfutotta és tovább adta.

– Kérem, a nyilatkozatot csatolni a peranyaghoz. A további tanúk kihallgatásától eltekintek, a bíróság visszavonul.

A bíróság alig fél óra alatt meghozta az ítélet. Sándort felmentették, a felfüggesztett orvosi prakszist azonnali hatállyal visszaadták. A felperest kötelezték az alperes minden vagyoni és nem vagyoni kárának megtérítésére, és amit Sándor nem értett: a bíróság félrevezetése miatt eljárást indítottak ellenük.

Sándor és Jóska egymással szemben ültek. Sándor megemelte a poharát, koccintott Jóskával, és mindketten egy hajtasra kiitták a pohár tartalmát. Sándor nagyot fűjt.

– Túl vagy rajta, és ez a lényeg – mondta Jóska.

– Túl! De, hogy min mentem keresztül azt csak én tudom. Azért köszönöm. Nélküled biztos elítélnék.

– Sanyi! Nincs mit köszönnöd.

– Azért egyet árulj el nekem, mert te nyilván tudod. Miért akar a bíróság eljárást indítani a Martos testvérek ellen?

– Gondolom, azért, mert a szokásos formanyilatkozat mellett azt is leírta Piroska néni, hogy a családja minden tagját értesíteni fogja arról, hogy nem akar semmilyen kezelést sem kapni.

Nehéz csend telepedett a két orvosra. Jóska szólalt meg hamarabb:

– Tudod komám, nehéz mesterség a miénk...

Budapest, 2007. november 21.

Gergő vásárolni megy

Gergő óvatosan kidugta a lábát a takaró alól, hogy felmérje a külső hőmérsékletet. Úgy találta, hogy a szoba hőfoka jóval hidegebb, mint amit elviselne, ezért gyorsan visszahúzta.

– Gergő, ki az ágyból! – harsant az édesanyja hangja a másik szobából. – Már harmadszor szólok.

– Minek kell felkelnem mikor ma nincs is iskola? – kiabált vissza édesanyjának.

– Mert meg szeretnék kérni valamire! Uzsgyi ki az ágyból!

– Kelek már... – morgott kelletlenül Gergő, és ismét kidugta a lábát a takaró alól. Végül nagyot sóhajtott és kibújt az ágyból. Megnézte az órát a falon, de nem tudta megfejteni, mennyi az idő. A mutatók sosem azt mutatták, amit már megtanult, de azt azért sikerül leolvasni, hogy nyolc óra elmúlt. Összeszedte a szennyesét és bevonult a fürdőszobába.

A reggel a szokásos szombati menet szerint csordogált. Mosakodás, öltözés, reggeli.

Reggeli után, míg anya leszedte az asztalt, apa Gergőhöz fordult:

– Gergőkém, nekem most el kell menni, mert dolgom van. Megkérlek, segíts anyának, menj el a boltba.

– Én? – nézett értetlenül a kisfiú apjára.

– Igen, te!

– De apa, én még soha nem voltam egyedül a boltban – felelte, miközben azon törte a fejét, hogy tulajdonképpen el tudna menni, az utat ismeri, de vajon a vásárlás menne-e? És amíg vásárol, addig nem tudna játszani.

– Anya nem tud bevásárolni? Én nem félek itthon, máskor is voltam már egyedül – próbálkozott kibújni a feladat alól a kisfiú.

– Tudod, Gergőkém, anyára ezen túl jobban kell vigyázni, nem csak nekem, neked is. És többet kell majd segítened is.

– Nekem?

– Igen! – válaszolta anya. Tudod, nemsokára kistestvéred születik. Már itt van a pocakomban.

– Nekeeeem? Kistestvérem? – nyílt nagyra Gergő szeme és arcára olyan földöntúli boldogság ült ki, hogy szülei felnevettek.

– Mikor? Anya, mikor születik meg a kistestvérem? És ugye fiú lesz? Ha lány lesz, akkor is nagyon fogom szeretni, de remélem fiú lesz. Jövő héten megszületik?

Anya és apa most már hangosan nevettek.

– Nem, a jövő héten még nem. Tavasz végén, nyár elején – válaszolt anya.

– Olyan sokáááá? – kérdezte Gergő kissé csalódottan, majd elgondolkodva, határozottan jelentette ki:

– Nem baj, akkor is szeretni fogom, és megígérem, hogy nagyon vigyázok anyára.

– Ezt vártuk, kisöreg – nyomott egy barackot a fejére apa.

Gergő pillanatok alatt elkészült, gondosan eltette pénzt, a papírt, amire anya felírta, mit kell vennie. Ezt majd Erzszi néninek kell odaadni a vegyesboltban, és ő mindent oda fog adni, ami a papíron szerepel. A bevásárlószatyrot gondosan összehajtogatva nyargalt ki a kertbe. Majd hirtelen ráébredve feladata fontosságára, az utcán már fegyelmezett, peckes lépésekkel vonult végig.

Anya és apa a kertkapuból nézték mosolyogva, milyen öntudatosan megy vásárolni az ő nagyfiúk. Alig ment azonban pár métert, mikor a túloldalon legjobb barátja tűnt fel.

– Gergő nem jössz játszani? – kiabált át Balázs.

– Nem lehet! – válaszolta a kisfiú. Vásárolnom kell, mert anyára vigyázok. Tudod, kistestvérem lesz, és ezért kell vigyáznom anyára.

– Nekem kettő is van, mégse kell vigyázni anyukámra.

Gergő megállt a barátjával szemben, és némi gondolkodás után válaszolt csak.

– Az te vagy! Én akkor is nagyon vigyázok rá, és tudd meg, hogy nagyon boldog vagyok, hogy kistestvérem lesz! De azért

majd délután megkérem apát, hogy vigyázzon kicsit anyára, és átmegyek hozzád játszani. Most megyek, szia – köszönt el barátjától és sebes léptekkel megindult a bolt felé vezető úton.

Budapest, 2007. december 19.

Lepke a hó alatt

Lepke dideregve fel s alá járkált a szokásos helyén. Rosszkedvű volt, mert elmúlt két óra és eddig csak egy kuncsaftja volt. Ha ez így marad, Zoltán nem lesz kegyes hozzá. Tegnap sem tudta leadni az elvárt összeget és ma egészen biztosan ugyanígy jár. Ez ebben a hónapban már a hatodik alkalom lesz, pedig éppen csak túl vannak a hónap felén. Valamit ki kellene találni, valami nagy dobást. Persze legjobb lenne kiszállni az egészsből, de hogyan? Láta, hogy járt Erika. Egy életre elcsúfították a gyönyörű pofikáját.

Lepke lassan egy éve dolgozott a szervezetnek. A többi lány aggatta rá a Lepke gúnynevet. Nem szerette, de mostanra megszokta, hogy így hívják. Sokan nem is tudták a valódi nevét. Amikor megismerte Zoltánt, az udvarias és figyelmes volt. Mire észbe kapott, már nem volt menekvés. Megpróbált ellenkezni, de többször is durván megverték, és büntetésből végigment rajta a szervezet összes férfi tagja. Utálta magát, megpróbált megszökni de mindig elkapták. A "jutalma" újabb verés volt és a megaláztatás, hogy partiba dobták minden ilyen kísérlet után. Többször megfordult a fejében az öngyilkosság gondolata.

Lassan besötétedett. Nem sokkal öt után egy kocsi állt meg mellette. A lány ideges volt, mert délután is csak egy kamion állt meg, azaz az elvárt forgalomnak a fele sem jött össze. Ahogy beszállt a nagy fekete limuzinba, az azonnal elindult. A kocsiban három férfi ült, egyikük kérdő pillantására átadta aznapi keresetét.

– Mi a szar ez? Ugye nem azt akarod elhitetni velem, hogy ez az összes? – üvöltötte Zoltán.

– Értsd meg nincs forgalom! – válaszolta kétségbeesetten a lány. – Karácsony előtt nem állnak meg. Mindenki rohan haza.

– Lepke, te hülyének nézel minket? Hol van a többi pénz?

– Nincs több! Csak két fuvarom volt. Hidd el nincs forgalom!

– Na ebből elég! Állj meg! – szólt előre Zoltán a sofőrnek. Az elől ülő férfi fêkezett, és az útszéli árok mellett megállt.

– Nézd át a kis kurvát – mondta Zoltán a másik férfinak. A kigyúrt alak kirángatta kocsiból a lányt, és módszeresen átkutat-ta. Levetette a lány csizmáját, és amikor az ellenkezni próbált, visszakézből szájon vágta. A férfi még a lány bugyijába is be-nyúlt, de nem talált semmit. Visszalökte a kocsiba.

– Főnök! Ennél tényleg nincs több pénz.

Zoltánban forrt a méreg, hirtelen egy kést kapott elő a kocsi ajtórekeszéből és a lány nyakára szorította.

– Utoljára kérдем, te kis lotyó, hol a többi pénz?

– Nincs több, mondtam már te rohadt szemétláda. Gyerünk, húzd végig ezt a kurva kést a nyakamon. Úgyse mered, pedig de jó lenne.

– Nem teszem meg neked ezt a szívességet.

– Nem? – kérdezte a lány, azzal elkapta a férfi csuklóját, és hirtelen mozdulattal megrántotta. A kés hatalmas sebet vágott a lány nyakán és a kocsiban mindenfelé fröcskölt a vér.

– A kurva életbe! Mit csinált ez a hülye ribanc? Segítsetek, el kell állítani a vérzést!

A lány mellett ülő férfi kapkodva próbálta elállítani a vérzést, de hasztalan. A lány fuldokolva vette a levegőt. Száját mosolyra húzta, tudta, hogy számára eljött a szabadság. Nehézkesen fel-emelte a fejét, Zoltán felé fordult és arcon köpte a férfit, majd végsőt vonaglott és hátrahanyatlott.

– Bassza meg, ez meghalt! A hülye ribanc! Senki nem fogja elhinni, hogy öngyilkosság volt!

– Főnök, mi a francot csináljunk? – kérdezte a kigyúrt gorilla.

– Nem tudom – válaszolt idegesen Zoltán. Lökde ki a kocsiból!

A másik férfi kiszállt és kiráncigálta a lányt, majd az árokba lökte. A sűrű avar szinte teljesen elnyelte az élettelen testet.

– Gyerünk, húzzunk innen a francba! Elmegyünk hozzánk, ruhát váltunk, ezt pedig elégetitek! Utána lebontjátok a kocsi teljes kárpitját és az üléshezutatót is! Mindent elégettek, értve va-

gyok? Holnapra új kárpitot akarok látni a kocsiban! Az üléseket világos bőrrel húzassátok be, ezt már úgy is untam. Nyomás indulj már! – mordult a sofőrre.

A gépkocsi motorja felbőgött és visító kerekekkel elszáguldott az autó.

Az égből sűrűn szállingózni kezdett a hó, eltakarva mindent. Reggelre harminc centis hó lepte a tájat.

Budapest, 2007. december 30.

Út a jövőbe

Zsuzsa egy ideje bármibe kezdett, semmi nem sikerült. Érezte, hogy a feje fölött összecsapnak a hullámok. Úgy a magánéletében, mint a munkahelyén sorban érték a kudarcok. Otthon napirenden voltak a veszekedések, a munkahelyén pedig nagy elbocsátási hullám volt kilátásba és érezte, ő is az elküldöttek között lesz. A sorsdöntő héten, hétfőn elaludt. Ritkán fordult vele elő. Kapkodva készült el, de így is lekészte a buszt. Felhívta a férjét a megállóból, hogy vigye el a munkahelyére. Zoltán, a férje morgott de végül befutott a megállóba és Zsuzsa nem késett el. Ez a kis közjáték azonban kihatással volt egész napjára, majd az azt követő napokra is. Másnap hazaérve bosszúsan konstataulta, hogy a boltban becsapták. Nem csoda, hogy olyan nagyfokú elkeseredés vett rajta erőt, hogy ha nem úgy szóltak hozzá, ahogy szeretne volna, azonnal a plafonon volt. Összekapott a férjével, letorkolta a gyereket, összerúgta a port a kolleganőjével.

Csütörtökön pedig, ahogy számított rá, megkapta a felmondását. Eltekintettek a felmondási idő letöltésétől, és másnap már le is kellett számolnia.

Pénteken délután, mikor kilépett a munkahelyéről, szép, tavaszi napsütés fogadta. Ez ugyan kissé feldobta, de nem tartott soká a jókedv, mert a sarokhoz érve azt látta, hogy a busz a megállóban áll. Uzsgyi futás, mert ha elmegy, fél óra várakozás lesz – azzal szaladni kezdett a busz felé. Félúton járt, amikor megbotlott, és mint egy béka, elterült az úttesten. A hab az volt a tortán, hogy a busz motorja felbőgött, és a jármű elindult.

Zsuzsa csak feküdt a földön, borzasztóan fájta a térd, a bal csípője és a válla, és egy olyan tehetetlen düh és keserűség kerítette hatalmába, hogy elkezdett sírni. Jó sokára megmozdult és

akkor hirtelen azt érezte, hogy egy erős kéz a hónalja alá nyúl és felhúzza.

– Kár szaladni – mondta egy határozott, de kellemes hangú férfi.

– Köszönöm – dadogta Zsuzsa és érezte, nagyon zavarban van, és ahogy a férfire nézett, majd utána a mellette álló idősebbre siklott a tekintete, zavarodottsága csak tovább nőtt. A két férfi nagyon hasonlított egymásra. Első látásra látszott, hogy apa és fia. Mindkettőnek hosszú haja volt, a fiatalabbnak kis szakállja és bajusza, az idősebb hosszú ősz szakállat és bajuszt viselt. Öltö-zékük is meglehetősen szokatlan volt. Zsuzsának úgy tűnt, mint-ha mindkettőt sokszor látta volna már. Leporolta a szoknyáját és indulni akart, amikor az öregember megfogta a karját.

– Nyugodj meg, gyermekem. Érzem, hogy háborog a lelked, de hidd el nekem, a harag rossz tanácsadó – mondta az öregember és neki is olyan megnyugtató hanga volt, hogy Zsuzsa önkéntelenül egyfajta megkönnyebbülést érzett belülről.

– Atyám! Segíteni kellene ezen a gyermekem. Látod, hogy bátorításra szorul – fordult a fiú atyjához.

– Én a lehetőséget tudom megadni számára, de neki kell használni azt, fiam – válaszolt az ősz szakállú öregember.

A fiú Zsuzsához fordult.

– Te most el vagy keseredve, de hallhattad, bízni kell az Úrban, és meglátod segíteni fog.

Zsuzsa csak állt és érezte, hogy belsőjét megmagyarázhatatlan nyugalom árasztja el.

– Menj haza, gyermekem – válaszolt az idős ember. – Kérlek, ne engedd, hogy lelkedet a harag elragadja. Lelki békéd segíteni fog, és meglátod hamarosan minden jóra fordul.

Zsuzsa csak állt és nézte a két embert. A felhőn átszűrődő nap fénye furcsa dicsfényt vont köréjük.

– Eredj békével, asszony – mondta a fiatalabb. – Már tudod, mit kell tenned és meglásd, mindig melletted leszünk utadon.

Zsuzsa zavarodottan megindult a buszmegálló felé. Néhány lépés után megfordult, de a két férfit eltűnt.

Újra megfordult és határozott, magabiztos léptekkel, mosolyogva indult a jövő felé.

Budapest, 2008. január 17.

Telefonhírmondó

Tivadar komótosan sétált a belvárosban. A későnyári délután melengető napsütése jóleső érzést keltett benne. Gondolataiban elmélyülve lépett be a Magyar utca 6-os számú kis házba. Felérve az első emeleten bérelt lakásába, belépett és levette a kabátját. A szobában az íróasztalhoz ült és lázasan rajzolni kezdett. Negyed órával később megérkezett Szvetics Emil, Tivadar közvetlen munkatársa és barátja. A férfi izgatottan várta a jövevényt, mert amit mutatni akart neki, gyakorlatilag megoldani látszott azt a problémát, amin közel öt éve dolgoztak.

– Na, végre, gyere, mutatok valamit!

– Mi olyan sürgős? – nézett Tivadarra kérdően Emil.

– Azt hiszem, megtaláltam a megoldást – azzal az asztalon heverő füzetet Emil elé húzta és magyarázni kezdett. A bonyolult rajzok, amiket Tivadar hosszasan magyarázott – Emilt nem igazán győzték meg.

–...és gondolod, hogy ez működni fog? – kérdezte a másik férfi.

– Meggyőződésem, hogy ennek működni kell! – vágott a szavába Tivadar.

– Istvánnak mutattad már?

– Nem! De üzentem neki, és remélem hamarosan ő is itt lesz.

– Nézd, Titi! Megmondom őszintén, nem tudom, hogy amit elmondtál, az működőképes-e. Én ilyen megoldással még nem találkoztam. Nagyon tetszik, és ha valóban úgy van, ahogy mondd, az új korszakot jelenthet. Ha Istvánt meggyőződ én se mondok nemet, mert azt azért lásd be, nem kevés pénzről van szó.

Váratlanul megcsörrent a bejárati ajtó csengője. Emil sietett ki és engedte be a jövevényt, miközben izgatottan számolt be az újonnan érkezőnek.

– Gyere István, Titi azt állítja, hogy megtalálta a megoldást!

– Nem csak állítom, hanem ha beszerezzük a szükséges anyagokat, összeállíthatunk egy kísérleti darabot – felelte Tivadar a két belépőnek. István leült és figyelmesen tanulmányozta a rajzokat, miközben hallgatta társa magyarázatát.

– Valóban nagyon újszerű és meghökkentő Tivadar megoldása – állt fel István. – Azt kell mondanom, hogy minden jel arra utal, hogy a rendszer működni fog. Elképzelhető, hogy karácsony előtt beinduljon a hálózat?

– Na, azt azért nem – válaszolt Tivadar. – Talán december vége, január eleje táján, ha minden jól megy. Azt hiszem legjobb, ha nekilátunk és felosztjuk a feladatokat.

A három férfi késő estig dolgozott. Kigyűjtötték, hogy milyen anyagokra lesz szükség, majd felosztották, ki mit szerezzen be.

A rákövetkező hetek lázas munkával teltek. Miután sikerült beszerezni minden szükséges anyagot, szinte reggeltől estig dolgoztak. Különösen Tivadar üzte, hajtotta magát, mint egy megszállott. A megfeszített munkának meg is lett az eredménye. Ahogy Tivadar jósolta, január első hetében elkészült a berendezés. Áhítattal állták körbe, nézték, ahogy a napfény játszadozik a sima acélvázon.

– Tudjátok, most már bátran ki merem jelenteni, hogy korszakalkotó dolgot hoztunk létre.

– Titikém, most már én is így gondolom – mondta Emil. Majd kérdőleg fordult barátjához.

– Főnök, mikor kezdjük a próbaüzemet?

– Emilkém, ne főnöközz, tudod, hogy mennyire utálok. De ha már rám aggattad ezt a címet, akkor azt mondom, a héten fűjük ki magunkat, és hétfőn kezdjük élesíteni a rendszert. Tivadar ugyan remélte, hogy társai elutasítják a pihenőt, de a két férfi örömmel bólogatott.

A következő hét hétfőjén megkezdték a berendezés üzembe helyezését. A próbák során Tivadar feleségét kérték meg, hogy segítsen. Az asszony először megijedt a feladattól, de hamar be-

lelendült és a végén már ő adott tanácsokat néhány beállításnál. Eközben városszerte reklámozták, és előfizetőket toboroztak, ahogy elnevezték a „telefonhírmondóra”. Február elejére össze is jött közel száz előfizető. István és Tivadar szerződést kötött a postával, így február elején minden készen állt a kezdéshez. Végül a három férfi február 15-re tűzte ki a kezdést.

Tivadar és felesége már nyolc órakor megérkeztek, de nem sokkal később István és Emil is befutott, továbbá néhány meghívott vendég, a műszaki és gazdasági élet jeles személyiségei. Ezután Emil és egy technikus elviharzott, hiszen nekik még időben oda kellett érni a Vigadóba. Még egy utolsó próba, hogy minden rendbe legyen. Tivadar telefonon ellenőrizte, hogy a két jeles férfiú megérkezett-e. Fél órával a kezdés előtt, minden készen állt. A hátralévő idő egyre növekvő idegességben telt. Tivadar felesége feszülten fel alá járkált. Az óra olyan lassan vándorolt előre, hogy Tivadar a körmét rágta. Tíz óra előtt két perccel Tivadar mindenkit kitessékelt a stúdiósobából, át szomszédos technikai helységbe, még utoljára néhány nyugtató szót suttogott felesége fülébe, majd ő is követte a többieket. Magában visszaszámolt, majd az üvegfalon keresztül megadta a jelet feleségének.

– Köszöntöm kedves hallgatóinkat. 1893. február 15-e van. Önök a Budapest székesfővárosi Telefonhírmondó első adását hallják – hallatszott a vezérlőpult hangszóróiban. – Kedves hallgatóink, kapcsoljuk a Vigadót ahonnan közvetítést sugárzunk.

A férfi hallgatja az éteren keresztül felesége hangját, és magában ujjong. Sikerült, megcsináltuk! A jelenlévők nem győztek ámuldozni. Folyamatosan csörög a telefon és jönnek a gratulációk az előfizetőktől.

A közvetítés végeztével Tivadar felesége elbúcsúzik a hallgatóktól, még bemondja, hogy holnap ugyanebben az időben jelentkeznek. Tivadar kikapcsolja a berendezést, de ekkor már mindenki körülötte tolong, hogy elsőnek gratuláljon. Kisvártatva

befut Emil és a technikus. A két barát egymás nyakába borult. Emil nagyot sóhajtva mondja:

– Tivikém történelmet csináltunk, és ez a főleg a te érdemed.

– Gyerekek, itt nincs én érdemem, meg te érdemed, ez csapatmunka volt.

– Na, azért én érzem, hogy százegynéhány év múlva is a te nevedre fognak emlékezni. En pedig nagyon büszke vagyok, hogy részese lehetem ennek a sikernek. Persze, addigra biztos sokkal fejlettebbek lesznek ezek a berendezések, de mégiscsak ez az első...

– Hol leszünk mi már százegynéhány év múlva drága Emil-kém? – nevette el magát Tivadar felesége, majd férjére kacsinzott, és a jelenlévők felé fordulva, félíg nevetve mondta:

– Köszöntöm kedves hallgatóinkat. 2009. február 15-e van. Önök a Budapest székesfővárosi Telefonhírmondó jubileumi adását hallják. 1893-ban ezen a napon sugároztuk az első adásunkat a pesti Vigadóból. A jelenlévők nevetve tapsolják meg az asszonyt.

Puskás Tivadar a feleségéhez lép, átöleli és nem törődve a jelenlévőkkel, hosszan, melegen megcsókolja az asszonyt.

Budapest, 2009. február 15.

Üzenet

A bennszülött nő belépett a kunyhóba és meghajolt Stella Viator előtt. A kunyhó teljesen különbözött a falu többi építményétől. A bennszülöttek soha nem láttak még olyan anyagot, amiből ez készült. A belseje is olyan dolgokat rejtett, mely az itt élők számára ismeretlen volt és fényűzőnek tűnt. A férfi felnézett munkájából és fogadta az üdvözlést.

– Bocsáss meg uram, hogy zavarlak, de megjött a hírnök.

– Na végre! Kérlek Gantu, küldd be – mondta a bennszülött nőnek, aki büszkén kihúzta magát. Nagy megtiszteltetésnek vette, hogy az idegen tudja a nevét. Gantu fiatal nő volt, és a faluban a legszebb. A vele egykorú lányok már mind találtak férjet maguknak, de ő úgy érezte, hogy a faluban egy fiú sem méltó hozzá.

Az idegen két társával érkezett, és azóta legalább annyiszor telt meg a hold és fogyott el, mint ahány ujj van Gantu kezén és lábán. A faluban először félelemmel fogadták őket, de miután látták, hogy semmi ártó szándék nem vezérli az idegeneket, sőt, segíteni akarnak, megnyugodtak. Azt követően pedig, hogy a három idegen arra kérte a falu népét, hogy segítsenek nekik, cserébe pedig ajándékkal halmozták el az itt élőket, végképp minden félelem elmúlt a kis falu lakói között. Olyan dolgokat adtak, amit azelőtt soha nem láttak. A férfiakat segítették a vadászatban, a nőket a föld megművelésben, és sok egyéb munkára volt hasznos tanácsuk, ismeretlen eszközeik.

A hírnök belépett és meghajolt. Mellette Gantu állt, fontosságának teljes tudatában. Az idegen felállt és a hírnök elé sietett, majd jobb kezét előrenyújtotta, hogy a hírnök fogja meg. Az idegenek furcsa szokását a falubeliek is kezdték elsajátítani, így köszöntve egymást találkozáskor.

– Mi hírt hoztál?

– Stella Viator nagy jóuram, Loginquitas nevű társad üzeni, hogy elkészültek.

– Nem küldött semmit? – kérdezte a hírnököt Stella Viator.

– De, küldött uram – azzal a hírnök egy lapos, szögletes tárgyat adott át.

– Köszönöm, elmehetsz. A hírnök meghajolt és távozott a kunyhóból. Gantu – miután neki nem mondta az idegen, hogy távozzon –, továbbra is a kunyhóban maradt.

Stella Viator a kunyhó hátsó részébe ment és felnyitotta a kis tárgy tetejét, majd egy kerek, aranyszínű korongot vett ki belőle. Gantunak az volt az érzése, hogy Stella Viator a napkorongot tartja a kezében. A teljesen sima, csillogó korongot belehelyezte egy Gantu számára ismeretlen dobozba. A bennszülött nő ijedtében nagyot ugrott, hiszen hirtelen megjelent Loginquitas és beszélni kezdett. Gantu nem értette, hogy mit mond, azt meg végképp nem, hogy került hirtelen a kunyhóba. A férfi újra megnyomott valamit a dobozon és Loginquitas – amilyen hirtelen megjelent, olyan váratlanul – el is tűnt. Stella Viator látható elégedettséggel állt fel és csak most vette észre, hogy a nő a kunyhóban van.

– Mit csinálsz még itt?

– Bocsáss meg uram. Azt hittem, hogy szükséged van még a szolgálataimra.

– Rendben! Nekem most el kell mennem, gyere velem, de kérlek, ne ijedj majd meg – azzal egy zsákba mindenféle furcsa dolgot rakott és két szíjjal a hátára csatolta.

Gantu meg volt győződve, hogy a halála felé repülnek. Az idegent követve egy hatalmas tisztásra értek, ahol egy óriási valami állt. A férfi felmászott és beleült ebbe a valamibe, majd utasította a nőt, hogy kövesse. A furcsa valami veszedelmes hangot adott ki magából, és Gantu rémületére a levegőbe emelkedett. A furcsa óriásmadár legalább háromszor olyan gyorsan repült, mind a leggyorsabb röptű madár. A nő tudta, hogy az idegen két társa és a falu férfijai hol dolgoznak, azt is tudta, hogy

három napig tart oda eljutni, és most rémülten látta, ahogy a szörnymadár, amiben ülnek annyi idő alatt odarepül, amennyi időbe neki telik eljutni a nagyfolyóhoz vízért. Fentről látta a falubeli férfiakat, mint apró, szorgos hangyákat, és az idegen két társát is felismerte. Tágra nyitott szemmel nézte, hogy min dolgoznak. Stella Viator szólt neki, hogy mindent jól nézzen meg és jegyezze meg, amit látott, majd a szörnymadár megfordult és megindult visszafelé.

Mikor visszatértek a faluba, Gantu remegett az átélt borzalmaktól és arra gondolt, de jó, hogy nem madárnak született. Visszamentek az idegen kunyhójába, és a nőnek pontosan el kellett mondania, mit látott. Az idegen láthatóan elégedetten bólogatott, majd a nőhöz fordult.

– Gantu! Szeretném, ha meghallgatnál. Mi nagyon messziről jöttünk. Sajnos, balesetet szenvedtünk, és soha nem tudunk már hazamenni. Ráadásul a két társam meg is betegedett, ami nem látszik rajtuk, de hamarosan nagy fájdalmak között meg fognak halni, mert nincsen gyógyszerünk. Amit ma láttál azt soha, senkinek nem szabad elmondanod.

Az idegen a bennszülött nőhöz lépett és megsimogatta az arcát.

– Te vagy a legszebb lány a faluban, és én szeretném, ha velem maradnál, és az asszonyom lennél. Sok gyerekünk születik majd, akik tudásuk alapján majd kiváltságosok lesznek. Ők lehetnek majd a néped vezetői, vagy ahogy minálunk hívják őket: az Inkák.

* * *

Élesen megcsörrent a telefon. A professzor mérgesen vette fel a kagylót és álmosan belehallózott.

– Professzor úr? – hallotta az asszisztense izgatott hangját.

–Most azonnal ide kell repülnie!

– Megörült? Egy hete sincs, hogy hazajöttem és akkor még semmi eredményre nem jutottunk, most meg azt akarja, menjek vissza?

– Igen! Úgy tűnik, megvan a megoldás a rejtélyre – majd az asszisztens hosszas magyarázkodásba kezdett. A professzor hallgatta és tudta, hogy már holnap úton lesz. Egész eddigi életét a rejtély megfejtésére tette fel, és lehet, hogy most sikerül megtalálni a megoldást?

A kis kétmotoros repülő megkerülte a hegyet és az utasok elé tárult a fennsík. Ahogy átrepültek a fennsík felett, a professzor nem győzött betelni a látvánnyal.

– Megvan! – ujjongott.

– Jó, de mi van meg? – kérdezte az asszisztens. – Mert én is látom, amit eddig nem láthattunk a földről, de most se tudom, mi ez.

– Menjünk haza, és ott elmondom.

* * *

A sajtóértekezleten tolongtak a tudósok és az újságírók. A professzor az emelvényre lépett és megköszönte torkát.

– Hölgyeim és uraim! Úgy tűnik sikerült rájönni a Nasca fennsík rejtélyére. Nem kellett más hozzá – csak repülőre ülni.

– Professzor úr, árulja el, mit tudtak meg a rejtély megfejtésével? – kiabált közbe egy újságíró.

– Szándékosan nem azt mondtam, hogy megfejtettük a titkot. Csupán rájöttünk, hogy mi van a fennsíkon. Valaki, vagy valakik a múltból üzentek. Akik az üzenetet küldték, igen fejlett műszaki tudással rendelkeztek. Feltételezhetően, fejlettebbel, mint mi – a teremben hangos morajlás futott végig.

– Mire alapozza a kijelentést? – kérdezte egy másik zsrnaliszta.

– A fennsíkon lévő eddig értelmezhetetlen jelek valójában ábrák, amik óriás képekké álltak össze, amikor repülőgéppel átrepültünk a fennsík felett. Az, hogy mit tartalmaznak, még lehet, nagyon sokáig nem tudjuk megfejteni. Akik a fennsíkon hagyták a jeleket, azoknak ismerniük kellett a repülés tudományát – a terem ismét felmorajlott. A professzor felemelte a kezét, csendet kérve.

– Feltételezhető, hogy aki az üzenetet küldte, azt akarta, hogy csakis vele közel azonos műszaki fejlettségen álló kultúra tudja megfejteni.

Budapest, 2009. február 15.

A koldús szerencséje

Sándor befordult a sarkon és lassú léptekkel vágott keresztül a téren. Lába alatt ropogott a frissen hullott hó, de a hideg ellenére sem fázott. Magasszárú cipő és három zokni volt rajta, két melegítónadrág és fölötte egy szürke, több helyen is lyukas vászonnadrágot viselt. Felül is több réteg kalandos úton hozzákerült ruhaneműt hordott és legfelül egy szemmel láthatólag két számmal nagyobb ütött-kopott kabátot, a fején ódivatú fülessapkát.

Sándor negyvenes éveiben járó férfi volt. Sovány, szívós felépítésű. Feje tetején kopasz volt és csupán körben, egy keskeny csík maradt hajdani sűrű hajkoronából. A hiányzó szőrzetet kényelmi és lustasági okokból szakáll pótolta. A férfi majdnem egy évtizede élt az utcán, és bármilyen meglepő, a hosszú idő ellenére is – makkegészséges volt.

Mikor nekivágott a nagybetűs életnek nem szövögetett nagy terveket. Család, gyerekek, egy normális lakás, ez volt az életcélja. Tanulni nem szeretett és nem is igazán volt jó tanuló soha. Szakmát sem szerzett. Megfordult néhány helyen, mint segédmunkás, majd legvégül a MÁV-nál helyezkedett el. Itt ismerte meg a későbbi feleségét, családot alapított, és a vasúttársaság segítségével egy takaros kis lakást is sikerült venniük. Szépen éltek a feleségével, sorba jöttek a gyerekek, két fiú és egy lány. A férfi nem is kívánt többet. Mondhatni, elégedett volt a sorsával.

Aztán egy leépítési hullám során neki is felmondtak, új munkahelyet pedig nem talált. Inni kezdett, megromlott a házassága, amely végül váláshoz vezetett. A bíróság a feleségének ítélte a lakást. Sándor albérletbe költözött, de a pénz hamar elfogyott. Ekkor került az utcára.

Azon gondolkodott, hogyan tünteti el lábnyomait a friss hóban a feljárónál? Szokásos napi útjáról tartott „hazafelé”, kezében minden vagyonával, ami egy reklám szatyorba volt belegyömöszölve. Soha nem hagyta el a szatyrot, bár biztos volt abban, hogy éjszakai szállásán sem tűnne el. Egy sorstársával osztozott a padlástéren, melyre véletlenül talált rá. A házban jómódú emberek laktak, és ami fontos, igen ritkán jöttek fel a padlásra. A feljárást rajta kívül csak István ismerte, így nem kellett attól félni, hogy mások is befészkelik magukat. Mikor meglegelte a padlásfeljárót, István már ott élt. Első alkalommal heves szóváltás alakult ki közöttük, mert István féltette a birodalmát. Ennek ellenére kénytelen volt beletörödni Sándor érkezésébe, mivel ha nagyobb cirkuszt csap, és a semmit sem sejtő lakók megneszelnék ottlétüket, mindkettőjük szűrét kiteszik. Ezt követően István és Sándor megosztozott a padláson, ami nem volt nehéz feladat, hiszen ez egy viszonylag nagy terület volt.

Az idők folyamán egy tartózkodó barátság alakult ki a két férfi között, de egy láthatatlan vonal mindig maradt, melyet nem léptek át soha. Ennek lassan másfél éve.

* * *

István pár nap óta feltűnően idegesen viselkedett, majd három napja eltűnt, pedig azelőtt soha nem fordult elő, hogy estére ne jött volna haza. Reggel Sándor úgy döntött, hogy megpróbálja felderíteni, mi történt a másikkal, és délben egyik hajléktalantársától meg is kapta a választ. István két napja meghalt, több készítés végzett vele. A férfit megrázta a hír, de hamar túltette magát a dolgon. István gyakran mondogatta, hogy a hajléktalannoknál a halál a büntetésük befejezését jelenti. Ilyenkor télen szinte hetente volt egy-két ember, aki megfagyott. Az se volt ritka, hogy nem természetes halállal fejezi be egyik-másik szerencsétlen a földi pályafutását.

– A te büntetésed véget ért barátocskám – mormogta magában Sándor. Vajon miért találtak meg a pengével? Nem hiszem, hogy bárkivel is összeakaszkodtál volna. Nem az a fajta voltál. Akkor meg miért?

A tér végén letört egy jó nagy gallyat egy ágas-bogas bokorról, hogy majd azzal tüntesse el a friss hóban a nyomait.

– Még csak az kellene, hogy valaki felfedezze a feljárót – mondta miközben önkéntelenül nyelvét is kinnfelejtve gondosan felsöpörte a friss havat maga mögött, egészen a feljáróig.

– Pont most, mikor egyedül birtokolhatom! Talán még István holmijában is találok valami használható dolgot. Körbenézett, hogy nem jár-e arra valaki és mivel senkit nem látott, felmászott a vaslétrán, mely látszólag a szomszéd ház lapos tetejére vezetett. Félúton egy keskeny párkány volt, Sándor átlépett oda és mivel azt is vastag hó takarta, óvatosan, hogy meg ne csússzon, valamint a kapaszkodókat használva – melyet István és ő helyeztek el a nagyobb biztosság kedvéért –, végigment a párkányon. Bekanyarodott és bemászott a ház padláselőterébe vezető ablakon. Elővette a kulcsát, kinyitotta a padlásajtót majd gondosan bezárta maga mögött. Sándor még Istvántól kapta a kulcsot. Azt megelőzően a belső udvaron lévő, jóval keskenyebb és veszélyesebb párkányon kellett tovább mászni, és egy tetőkibúvón jutott be a padlásra. Azt, hogy István honnan szerezte a kulcsot, nem tudta, de nem is nagyon érdekelte.

A férfi ledobta a reklám szatyrot, és kirámolta belőle a vacsoráját: kenyeret, párizsit és egy kis üveg pálinkát. Villanyt nem gyűjtött, bár Istvánnal mindkettőjük vacsa felett lámpát szereltek fel, és dugaljat is csináltak, azaz István csinálta, Sándor csak asszisztált hozzá. Nem értett az elektromossághoz és félt is az áramtól. Arra viszont vigyáztak, hogy ne sokat használják. István mindig hajtogatta, hogy nem szabad, hogy a házbelieknek feltűnjön a fogyasztás, mert csak baj lehet belőle.

Nekilátott a vacsorájának, de fejében ott motoszkált a gondolat, hogy István minden holmija az övé lett.

– Meg kellene nézni – mormogta magában, de valami visszatartotta. Megeszem a vacsorámat, aztán átnézem, mit hagyott itt a vén csavargó... De tudta, hogy ez csak ürügy, amivel elodázza azt, amire pedig azóta vágyott, hogy megtudta társa sorsát. A tény azonban, hogy valaki leszúrta Istvánt, kimondatlanul is megrémítette.

Végül csak nem tudott ellenállni kíváncsiságának és miután lenyelte az utolsó falatot, kezében a pálinkás üveggel lassan, óvatosan közelített István vackához. Felkapcsolta a kis sarkot bevilágító villanyt. Sándor – amióta a padláson lakott – egyszer sem volt még ilyen közel a másik férfi holmijához. Visszafojtott izgalommal nézte át a másik férfi által hátrahagyott holmit. Egy vastag dunyha és egy lószőr matrac szolgált ágynak. Mögötte egy ócska éjjeliszekrény, benne apróságok. Egy ládában viseltes, idejétmúlt ruhaneműk heverték. Egy apró dobozban néhányezer forint. Ennek igen megörült Sándor, ahogy az elemes rádiónak is. Egy szatyorba pornóújságokat talált. Nézegette a képeket és érezte, ahogy férfiassága megkeményedik. Tovább kutatott, de egyéb értéket nem talált.

Amikor azonban a huzat nélküli párnát felemelte, azonnal érezte, hogy valami van a párnában. Kitapogatta, és érezte, hogy egy szatyor van elrejtve benne. Ahogy jobban megvizsgálta, akkor látta, hogy a párna oldalán a varrás friss. Könnyedén felbontotta a varrást és bekukucskált a huzat alá. Jól sejtette. Egy nylon szatyor lapult két szivacs között. Kivetette a szatyrot, szétnyitotta – és azon nyomban felkiáltott meglepetésében. A szatyorban egy halom húszeszes pénzköteg sorakozott katonás rendben.

Sándor első pillantásra megállapította, hogy több tízmillió forint van a szatyorban.

– Ūristen mit csináljak? Azoknak a késszúrásoknak biztos köze van ehhez a pénzhez. De vajon a szurkáló megtudta-e amit akart? Jaj de jó, hogy eltüntetem a lábnyomokat! Holnapra biztos elolvad a hó. Jaj mit csináljak? – fogta a fejét Sándor és az üvegben lévő jó egy deci pálinkát egy húzásra kiitta.

Lekapcsolta a villanyt és visszament a saját vackára, lefeküdt a matracról és a mellére tette a szatyrot.

– Ezzel a pénzzel helyre tehetem az életem. Lakást vehetek, talán még egy kisebb vállalkozást is el tudnék indítani. De ez a pénz biztosan sáros valamiért. De miért? És egyáltalán, hogy jutott ennyi pénzhez?

Érezte, hogy nagyon ideges és fejében kusza gondolatok keringtek. Megpróbált elaludni, de túlságosan zaklatott volt. Mikor pirkadni kezdett felkelt és összeszedte holmiját. A szatyrot egy zsinaggal a nyakába kötötte a pulóvere alatt és a mellénél is átkötötte. A kabátot begombolva fel sem tűnt, csak annak, aki ismerte, hogy hirtelen milyen testes lett.

Miután végzett, gondosan mindent úgy helyezett el István vackánál, ahogy előző nap találta. A sajátjából minden személyre utaló dolgot a reklám szatyorba rakott, majd nagy körültekintéssel hagyta el a padlást és ügyelt arra is, hogy ne hagyjon maga után semmi nyomot.

Egész nap a városban kószált, lehetőleg olyan helyen, ahol nem akad össze valamelyik cimborájával. Késő délután indult hazafelé. A térhez érve, a szürkületben látta, hogy a tér közepén két alak álldogál. Megdermedt. Mi van, ha az István szállása után kutatnak? Akkor rólam is tudnak. Nem mehetek haza, mert biztos figyelik a helyet. Ezek előtt nincs titok, mindent kiszimatolnak.

Elgémberedet tagokkal, átfagyottan ébredt. Éppen csak pirkadt és nagyon hideg volt. A hó újra hullani kezdett. Összekapart egy kis havat és azzal mosta le az arcát. Gondolkodni próbált.

A pénzt biztonságba kell helyezni! – gondolta magában. – De amíg nem tudok egy megbízható dugi helyet, addig magamnál tartom. Valahol meg kellene melegedni, ahol nem ismer senki.

Sándor egész nap a városban kószált, csak néha-néha ült le egy padra, de pár percnél tovább nem időzött sehol. Fejében

egész nap zakatoltak a gondolatok. Minden rászzegeződő tekintetben azt kutatta, vajon nem István nyomait kutató emberek találtak-e rá? Estére teljesen kimerült volt. Azt tudta, hogy a menhelyre nem megy aludni, de akkor hol aludjon? Végül jobb híján úgy döntött, visszamerészkedik a padláson lévő vackához. A térhez érve a saroknál megállt és kikukucskált. A téren, ahogy tegnap, most is ott álldogált a két alak. Sándor megdermedt. Nem tudta eldönteni, hogy a kutyájukat sétáltató környékbeliek, vagy valóban István nyomait követve jutott el ide a két idegen, akik akár rá is várhatnak? Nem mert átvágni a téren, helyette megkerült két háztömböt, hogy így jusson el a biztonságot adó padlásához. Mikor a második háztömbnél befordult a sarkon, szinte egy vonalba azzal a hellyel, ahol feljuthatna a padlásra, a téren látott két alak sétálva beszélgetett. Mivel igencsak szürkült és a két ember meglehetősen messze volt, nem látta az arcukat, de azt tudta, ma sem a padláson fog aludni.

Megfordult és elindult, hogy biztonságos éjszakai szállást keressen. Végül csak ott kötött ki, ahol az előző éjszakát is töltötte. Behúzódott a sarokba és leült a földre.

Nem szabad elaludnom, mert megfagyok – gondolta, de mivel egész nap megállás nélkül talpon volt, nem tudta a szemét nyitva tartani. Tett ugyan néhány erőtlen kísérletet, de a feje mindannyiszor bakkant és az álom jött, csak egyre jött.

Rettenetesen fázott, de a kimerültségtől hamar álomba merült. Álmában a pénzből vásárolt lakásba költözött éppen, elegáns ruhát viselt, és azt tervezte új barátnőjével, hogy miképpen fogja beindítani a vállalkozását.

* * *

A mentőautó lefékezett a rendőrségi kocsi mögött, az orvos kiszállt és a földön fekvő férfihoz ment. A mentős rövid vizsgálat után az ügyeletes rendőrhöz fordult.

– Meghalt. Teljesen kihűlt. Nem értem miért nem ment a menhelyre? – mondta, miközben kigombolta a férfi kabátját, hogy alaposabban megvizsgálja és ekkor meglepetten látta a férfi nyakába kötött nylon szatyrot. Leoldotta, és az ügyeletes rendőrrel szinte egyszerre pillantottak bele. Sokáig, meredten nézték a koldus szatyrában sorakozó bankjegyekötegeket...

Budapest, 2008. február 19.

A sziget foglya

Egy ideje úgy érezte, hogy fogoly. Nem gondolta ezt soha végig, nem is tudatosult benne. Megszokta életének ilyenén mederben folyását, nem háborgott a sorsa ellen.

Az alig ötszáz fős kis faluba a főútról csak egy keskeny bekötőt vezetett. Az apró településről lassan minden fiatal elvándorolt.

Az esküvője előtt ő is sokszor nekikészült, megtervezte, hogy beköltözik a városba, vagy felmegy a fővárosba.

Aztán mindig maradt. Nem volt elég bátorsága a váltáshoz.

Itt született a faluban. Hét testvére közül ő volt a legfiatalabb. Az idősebbek mind elmentek, ki a városba, ki távolabb. Ő pedig itt maradt koloncnak a szülei nyakán. Édesanyja azonban mindig azt mondta, támaszuk lesz öregkorukra.

Az általános iskola után nem tanult tovább, nem is gondolta végig, miért. Azt mondták nem, és ő tudomásul vette. Dolgozni kezdett a termelészövetkezetben. Tizennyolc éves volt, mikor férjhez adták. A férje közel húsz évvel volt idősebb nála, de a szülei szerint jó parti. Az pedig eszébe sem jutott, hogy ne az történjen, amit a szülei mondanak.

A házuk a falu végén az utolsó volt, egy régi vályogház. Ide nem lehetet véletlenül jönni, aki erre tévedt – az csak hozzájuk térhetett be. De nemigen jött senki. A férje durva, faragatlan ember volt, nem voltak barátai. Gyakran megverte, és ez akkor is így volt, amikor az összekerülésük után egy évre teherbe esett. Kapatosan jött haza és mivel úgy találta, hogy az étel túl meleg, megverte, összerugdalta. Nem tudni, hogy a verés miatt, vagy más miatt, de elvetélt. Ezt még két másik terhesség követte, de egyiknél sem tudta kihordani a babát. Amikor aztán kiderült, hogy soha nem lesz képes gyereket szülni, a férfi már szinte naponta megverte. Ebben az évben édesapja elköltözött az árnyékvilágból, majd rá egy évre édesanyja is követte.

Egyedül maradt... Ekkor érezte először, hogy fogoly. Ellátta a kertet, az állatokat. Ez töltötte ki a napjait. Rengeteget dolgozott, lévén a kettejük által örökölt föld arra, hogy egy ember művelje, hatalmas volt. A férfi pedig semmit nem segített neki a ház körül. A rengeteg munkának azonban alig volt látszatja. A föld annyit adott, ami kettőjüknek éppen elég volt, és az állatoknak soványka takarmányt. Eladásra alig-alig maradt.

A férjének lassan két éve nem volt állása, ennek ellenére minden nap felkelt és bement a városba. Ő meg örült, hogy nincs otthon. Várta, hogy reggel elmenjen és retteget, amikor hazajött. Na meg a hétvégéktől. A férfi ivott, és verte. A faluban arról suttogtak, hogy a városban szeretője van. De már ez se nagyon érdekelte.

Észre sem vette, de lassan a faluba sem ment be. Elmaradt a templomból, és a szomszédokkal is egyre kevesebbet beszélt. A vegyesbolt volt az egyetlen, ahová még hetente két-háromszor elment. Oda is csak muszájból. Aztán már oda sem. Összeírta egy papírra mi kell, és a férje a városból meghozta.

Kerülte az embereket, mert azok is kerülték a vele való érintkezést. Egyetlen kapcsolata a külvilággal egy kis rádió volt. Azonban egyik alkalommal – mikor férje szerint túl hangosan szólt és zavarta a pihenésben – a férfi felkapta és földhöz vágta. Azóta csak ült a konyhában, ha éppen nem volt semmi dolga. Ettől kezdve az urával is alig váltott pár mondatot.

Reggel felkelt, ellátta az állatokat, elszöszmötölt a kertben, megfőzött, és retteget várta haza emberét. Amikor a férfi hazajött, mindig italos volt, és szinte naponta eljárt a keze. Este óvatosan feküdt be mellé az ágyba, hogy fel ne riassza. Amaz évek óta nem nyúlt hozzá, igaz, ő sem kívánta a közeledését.

Beköszöntött a tél, amit nem szeretett, mert alig volt tennivalója. Naphosszat ült a konyhában, és egésznap tevékenysége kimerült abban, hogy megetette az állatokat, megfőzött és a kis helyiséget befűtötte.

A közeledő tavasznak nagyon örült, de ez az öröm is viszonylagos volt. Bármennyire titkolta – még maga előtt is –, egyre gyakrabban tört rá a szédülés és fejfájás. A férjének nem merte mondani, mert tudta, segítséget nem remélhet tőle, inkább megkapja, hogy ne kényeskedjen.

Aztán megjött a tavasz és ő végre újra mehetett a kertbe, ahol némi megnyugvást talált. Felásta a kertet, bevetette, elültette a zöldségnek valót, megmetszette a fákat, nézte, miként fejlődik a termés, de mind gyakrabban rátört a szédülés és a rosszullét. Egyik este aztán közölte az urával, hogy orvoshoz kellene mennie. A férfi előbb kinevette, majd amikor ő tovább kérlette, hogy vigye le a faluba, vagy ha nem, akkor majd elmegy egyedül, az erősen ittas ember dühbe gurult és visszakézből szájon vágta. Többet nem merte szóba hozni az orvost.

Túrte a szédülést és a rosszullétet. Majd megszokta azt is, és megtanult együtt élni vele, bár egyre nehezebben viselte.

Közeledett az ősz, és egy szeptemberi napon, váratlan gyengeség és rosszullét tört rá. Kiverte a veríték és egész testében remegett. Betámolygott a kertből a házba, az ajtófélfának támaszkodva levegő után kapkodott. Bevánszorgott a szobába, és amit soha nem tett korábban, ruhástól lefeküdt az ágyra.

A temetőbe egyedül a férje kísérte ki. Amikor a sírások végeztek, egy apró csokrot tett a sírjára, majd a kaptos férfi megfordult, és dülöngélő léptekkel indult a falu kocsmája felé.

Az apró, fából készült kereszten csak a neve szerepelt.

Alatta pedig ennyi: Élt 32 évet.

Budapest, 2008. február 26.

Döme bácsi létrája

(avagy ostromállapot az Egri utcában)

Kisrádiójáték

Narrátor:

Szereplők: Döme bácsi, nyugdíjas rendőr

Aranka, a felesége

Gizi, a lányuk

Pinyő, Gizi barátja

Béla bácsi, a házmester

Bözszi néni, Béla bácsi felesége

Karántai úr, a szomszéd

*Valkainé, házi pletykafészek, önkéntes szépasz-
szony*

Helyszín Döme bácsiék konyhája.

*Nyílik az egyik ajtó, és Döme bácsi jön be, nyomában felesé-
ge, Aranka. Döme bácsi a hűtőhöz megy és kitarja az ajtaját,
hosszan vizsgálja a tartalmát.*

Döme bácsi: Mama, hol van a mai napra rendelt söröm?

Aranka: Mi az, hogy hol van? Nem megittad tegnap a része-
ges Bélával? Itt piált éjfélig, ahelyett, hogy a házat takarítaná.
Olyan koszos, hogy a KÖJÁL be akarja záratni.

Döme bácsi: A Bélát?

Aranka: Nem a Bélát, a lépcsőházat! Itt voltak és azt vizsgál-
ják, hogy miért ilyen mocskos a lépcsőház.

Döme bácsi: Ja! Aztat én nem látom, mert én lifttel járok.

Narrátor: *Gizi és a barátja jön be. Gizi pongyolát visel, álmosan nyújtózkodik, jól látni, hogy nincs a pongyola alatt semmi. Pinyőn egy szál boxeralsó van.*

Gizi: Szia anya, csók apus.

Pinyő: Csókolom anyuka. Szia fater, tényleg nincs söröd?

Aranka: Maga nekem ne anyukázzon, és mit lófrál itt egy szál gatyában?

Pinyő: Mibe legyenek? Nem aludhatok frakkba.

Aranka: Nem, de gatyába sem aludt, mert egész éjjel a Gizit vinnyogtatta.

Pinyő: Há, mer fiatalok vagyunk, és még bírjuk az iramot.

Narrátor: *Béla bácsi, a házmester jön be kopogás nélkül a folyosóra nyíló ajtón.*

Béla bácsi: Kezeit csókolom nagyságos asszonyom. Szia Döme, nincs egy kis reggeli snapszod? Nini, csak nem a fiatalúr is itt töltötte az éjszakát?

Pinyő: Nekem vakersz? Nem tudtam hazamenni, mert beletrött a kulcs a kapuzárba. A nyomógombot meg egy hónapja leloptam, és azóta nem voltál képes felrakni egy újat.

Béla bácsi: Miért nem csöngetett be a fiatalúr?

Pinyő: Hülye vagy? Még kiengedsz. Így vissza tudtam jönni a Gizushoz.

Gizi: Az ám! Jobb is, hogy nem ment haza az én oroszlán-mackóm. Igaz, így csak hajnalban aludtunk el.

Aranka: Mi is kislányom.

Gizi: Mama, csak nem a papa is?

Aranka: Apááád, na hiszen! Tőle nyugodtan alszom évek óta.

Döme bácsi: Há persze! Mert amikor közeledek, mindig az-zal jössz, hogy fáj a fejed.

Béla bácsi: A nagyságos asszonynak is migrénje van? A feleségem is mindig ezzel védekezik.

Aranka: Mi van nekem? Csak a fejem szokott fájni.

Gizi: Migrénnel védekezik? Az valami újfajta óvszer? Orosz-lán-mackóm, ezt mi is kipróbáljuk. Na persze, csak ha síkosított.

Narrátor: *Döme bácsi félig tölt két vizespoharat pálinkával, majd a házmesterrel koccint és isznak. Kopogtatnak. Karántai úr és Valkainé jönnek be a Pinyő által sarkig tárt ajtón. Karántai indulatosan köszön.*

Karántai úr: Jó reggelt! Béla, a felesége mondta, hogy itt van, mi meg nem tudunk kimenni a házból.

Valkainé: Így van. Azonnal intézkedjen, Béla bácsi. Nekem nagyon sürgős dolgom van.

Pinyő: Mi olyan sürgős szépasszony?

Valkainé: Maga engem ne szépasszonyozzon. A múltkor is a lépcsőházban molesztált.

Pinyó: Én-e? Csak a fenekibe csíptem bele.

Gizi: Oroszlán-mackóm, te kikezdtél ezzel a nővel?

Valkainé: Mi az, hogy ezzel a nővel? Ha tudni akarják én helyezett voltam az „Alföld Szépe” versenyen.

Aranka: Tudjuk. Én legalább ezerszer hallottam már. Biztos a lapos idomokat díjazták.

Béla bácsi: És melyik évben volt ez a verseny nagysága, mert én elég idős vagyok, de még nem hallottam róla.

Karántai úr: Hölgyeim, fejezzék ezt be, Béla, maga meg azonnal intézkedjen. Nem lehet kimenni a házból és nekem fontos tárgyalásom van egy óra múlva. Micsoda vircsaft, hogy a kapunyitó nyomógombot két hónapja ellopták, most meg a kulcsot is beletörte valami gazember. Nem is talállok szavakat.

Pinyó: Jobb is, Karaokikám, mert lehet, magába is beletörne valami. Amúgy csak egy hónapja lopták el azt a kapunyitó nyomót. Én csak tudom.

Narrátor: *Eközben Döme bácsi újra tölt, és Béla bácsival koccintanak, majd kedélyesen iszogatnak, közben nyílik az ajtó és Bözsi néni, Béla bácsi felesége jön be.*

Bözsi néni: Béla! Te itt iddógálsz? A fél ház a kapu előtt toporog. A Schluczenbergerné és az Oltványosi úr már fenyegetőzik, ha nem intézkedsz, lépéseket fognak tenni.

Béla bácsi: Pont ők? Előbb a közös költséget fizessék be, aztán hóbörögjenek.

Bözszi néni: Igen, pont ők, meg a Balogh Lali. Ő kintről veri az ajtót, és azt üvölti, hogy fáradtan haza jön az éjszakai műszakból, és nem tud bejönni a saját lakásába. Azt is üvölti, hogy betöri a kaput.

Pinyó: Na, azt kell, és akkor lehet ki-be mászkálni.

Béla bácsi: Aztán miből csináltatnánk meg? A háznak annyi pénze nincs, hogy a lépcsőházban izzót cseréljek.

Aranka: Jobb is, legalább nem látja a KÖJÁL milyen kosz van.

Bözszi néni: Hol van kosz? Ne mondja már! Hetente felmosok.

Aranka: Talán minden szökőévben.

Karántai úr: Hölgyeim, hölgyeim! Fejezzék már be. Béla, maga meg mozduljon már meg. Mire vár?

Gizi: Lehet arra, hogy a törökök elfoglalják a házat, mint az egri várat.

Karántai úr: Csak halkan jegyzem meg, az egri vár azon kevesek egyike, amit nem foglaltak el a törökök. Igaz, abba mindenki ki-be járkálhatott. Nem úgy, mint a mi házunkba. A törökök speciel létrán másztak be.

Pinyó: Na, látják milyen művelt az én Gizusom...? Aztat is tudja, hogy a törökök ott voltak az egri várnál.

Döme bácsi: Azért csak nem voltak hülyék ezek a törökök. Ilyen ötlet, létrával ki-bejárni. Béla, vidd le a létránkat, odatámasztod az utcai szobátok ablakhoz kívülről, és ott lemászhatnak, ha olyan sürgős nekik.

Béla bácsi: Dömém, te egy lángész vagy. De az is szerencse, hogy én meg a földszinten lakom.

Döme bácsi: Bélám! Szolgálunk és védünk. De az valóban szerencse, hogy a földszinten laksz, mert a másodikra tűzoltólétrára kellene, tűzoltó meg nem lakik a házban.

Aranka: Miért nem a ház létráját használják?

Béla bácsi: Azért, mert az egyiket ellopták, a másikkra meg élő embert fel nem engednék.

Narrátor: *Béla bácsi, kitárja a WC ajtót, kiráncigálja a létrát és vállára vetve, bal kezében egy fél deci pálinkával, elvonul. Karántai úr a nyomában. Aranka mérgesen néz körül, látszik rajta, hogy keres valakit, akibe beleköthet.*

Aranka: Valkainé, maga nem megy?

Valkainé: Nem vagyok én akrobata. Majd felhívom az uramat, hogy vásároljon be.

Pinyő: Na, ezt megnézem.

Narrátor: *Pinyő bevonul a nagyszobába, és az ablakból nézi a fejleményeket, kisvártatva innen kiabál a konyhába.*

Pinyő: A fél ház a létrán mászik le. A Sárközy az elsőről, és a Mekcsei úr a negyedikről. Tisztára, mint az egri vár ostroma.

Gizi: Oroszlán-mackóm hallhattad, ott a törökök másztak, és nem ki, hanem be.

Pinyő: Igen, a Törökné is mászik meg a Török úr. Ja, meg a Balogh Lali, és az a török vendégmunkás, de ők befelé.

Valkaié: Igen? A Törökné is? Akkor viszont én is kimászok a közértbe. Tejföl nélkül nem maradhat az én drága uram.

Narrátor: *Valkainé elviharzik, nyomában Bözsi nénivel.*

Döme bácsi: Arankám, te nem akarsz lemászni néhány üveg sörért?

Aranka: Éééén? Menjen le a Gizi, mégiscsak ő a fiatalabb!

Pinyő: Azért csak jó volna, ha anyuka menne le, addig mi kicsit visszavonulnánk.

Aranka: Ne anyukázzon engem, mondtam már.

Narrátor: *Aranka lassan összekészülődik és megindul az ajtó felé, közben hangosan morog.*

Aranka: Csak muszáj lemenni, nincs itthon se tej, se kenyér. Döme, te addig csinálj valami értelmeset.

Döme bácsi: Lefekszem egy kicsit. Festeni akartam a budit, de nincs létra.

Aranka: Na, gondolhattam volna, hogy ezért voltál ilyen nagylelkű.

Narrátor: *Aranka – magában tovább morogva – megy ki a lakásból.*

Pinyő: Hárman maradtunk. Apuka akkor most visszafekszik?

Döme bácsi: Vissza én. Mi a fészkes fenét csináljak? Sámli-ról fessek a budit?

Gizi: Apus, ha te visszafekszel, akkor azt hiszem, mi is elvonnulunk az oroszlán-mackómmal.

Narrátor: *Döme bácsi bevonul a szobába. Gizi elindul a másik szoba felé, az ajtóban sejtelmesen földre hullajtja a pongyoláját, és úgy megy be a szobába. Pinyő vigyorogva követi, majd széles mozdulattal húzza be maga mögött az ajtót.*

Budapest, 2007. november 09.

– 4711 –

Krisztus 1704-dik esztendejében, július havának 11-dik napján, Stefan Schlich hazafelé baktatott a városból. A férfi alkimista volt, és főleg parfümkészítéssel foglalkozott. Az utóbbi időben azonban nem sok sikerrel, mert legyőzte a konkurencia. Stefan tudta, hogy az ő terméke sokkal jobb a versenytársainál, de nincs pártfogója, senki nem támogatja az általa előállított illatszer gyártását. A tartományi céhbizottság már többször elutasította, hogy bemutassa termékét. Igaz, ebben semmi meglepő nem volt, hiszen több tucat ilyen elutasítás volt évente. A városi tanácsnál is próbált támogatót szerezni, de a Farina család befolyása nagyon erős volt, így itt is elutasításra talált. A Fanina család a tartomány, de talán az ország egyik legismertebb illatszergyártó dinasztiája. Ezen kívül kiterjedt és messze földön híres luxuscikkekkel, kereskedői bolthálózattal rendelkezik. Velük konkurálni lehetetlen feladat volt.

Stefan lassan egy éve egyedül élt. A felesége a harmadik gyermek születésébe belehalt. A gyerekei – anyjuk halálát követően – a sógornőjéhez kerültek, aki férjével és népes családjával a szomszéd városban lakott.

Stefan Schlichtnek egyszerű polgári háza volt, mely a város szélén állt. Ő maga is egyszerű ember volt, nem vágyott hírnévre, pénzre. Egyet szeretett volna, hogy az ő receptje szerint előállított parfüm fennmaradjon az utókor számára, de erre sajnos nem sok reménye volt. A városban rebesgették, hogy a Farina család egy új termékkel akar kirukkolni. Azt is tudni vélték a jól értesültek, hogy ehhez külfonból várják a titkos receptet.

A férfi hazafelé ballagott a városból, és a házához vezető úthoz érve egy mozdulatlan alakot pillantott meg a földön. Közelebb ment és egyből látta, hogy rablótámadás áldozata az eszmé-

letlenül fekvő férfi. Az áldozatban meglepetten ismerte fel a Farina család legidősebb fiútestvérét.

Megvizsgálta a földön fekvő férfit, de az már nem élt. Ahogy jobban szemügyre vette, nyilvánvalóvá vált, hogy minden értéket elvették. Egy apró üvegcsé és egy levél volt csak a tarisznyájában.

A levél pecsétjét feltépték, majd miután a rablók látták, hogy értéktelen zagyvaságot tartalmaz, otthagyták.

Stefan csak állt és nem akart hinni a szemének. A levél tanúsága szerint a szerencsétlenül járt férfi Leopold Hans Farina, a futár volt, aki a családjának hozta a titkos receptet. Miután elolvasta a leírást és megvizsgálta a kis üveg tartalmát, szája mosolyra húzódott.

– Pacsuli – mormogta maga elé. – Egyszerű rózsavíz, citrom és narancssal keverve. Ez lenne a nagy titok? – hangosan felnevetett.

Tudta, hogy itt van élete nagy lehetősége, és az ő nagyszerű alkotása megmarad az utókornak. A városi előljáróságot ma már nem tudja értesíteni a szerencsétlenül járt férfi esetéről.

– Az én parfümöm százszor jobb és megkapja a világ! – gondolta elégedett mosollyal. Azonnal bevonult a laboratóriumába és munkához látott.

Beáztatta alkoholba a laborban mindig található bergamottot, a citrom, a narancs, és a mandarin héját. A gyümölcsök levét külön keverte alkoholba, majd a két elegyeket összeöntötte. Adott hozzá kevés cédrus-, és grapefruitolajat. Különféle fűszerekből és füvekből illatos alkoholos oldatot készített és hozzáöntötte a már elkészített folyadékhoz. Éjfél után végzett a munkával. Utána a dolgozószobájába ment és nekiállt lemásolni a levelet. Szóról-szóra újra írta, azonban a recept helyére a saját leírását másolta be, majd a végén meghagyta, hogy a kész elegyet tölgyfahordóban kell érlelni. Végül kitepte az eredeti levélből a feltört pecsétet és az új levélhez fűzte. Amikor elkészült, elolvasta és nagyon elégedett volt.

Másnap reggel összekészülődött, hogy a városba menjen és jelentse a megtalált férfit. Már majdnem indult, amikor meggondolta magát.

– Csak valahogy tudatni kellene a világgal, hogy az én művem – mormogta magának. – Hogy századokkal később is tudják ez a parfüm, más, mint a többi. Valami jel kellene! De mi legyen az?

Elmosolyodott, a dolgozószobába ment és egy mondattal kiegészítette a levelet.

A kivonuló csendőrség félnapi hajtóvadászat után elfogta a rablókat. A Farina család hálás volt Stefannak, amiért a levelet átadta, és mivel tudták, hogy jó érzéke van a parfümök készítéséhez, felfogadták busás fizetésért, hogy vezesse ő az új üzemben a gyártását. Igaz, ebbe közrejátszott az is, hogy a Farina család félt attól, hogy Stefan, miután megismerte az új szer összetételét esetleg máshol hasznosítja az információt.

* * *

Stefan Schlicht és Maria Farina nézték az új gyártóüzemben a szépen sorakozó üvegeket, melyen ott pompázott a felirat: Kölnisch Wasser és egy szám: 4711, mely a levél végén szerepelt azzal a megkötéssel, hogy az új szer csak ezen a néven, továbbá a megadott kóddal hozható forgalomba. A nő hirtelen a férfihez fordult.

– Tudod Stefan, egy dolgot nem értek. Szegény férjem, Isten nyugosztalja, igen alapos ember volt. Mielőtt elindult haza az új parfümmel, két levelet írt, egyet magával hozott, egyet pedig Amsterdamban postára adott. Nemrég megérkezett az, amelyiket postai úton küldött el. Elolvastam a tartalmát, és azt gondolom, hogy abban nem volt semmi csodaszer. A néhai férjem nagyon jó üzletember volt, de a parfümökhöz nem értett olyan fokon,

ahogy azt ő magáról gondolta. Megnéztem az a levelet, amelyiket nála találtak, és a kézírás kísértetiesen hasonlít a mostani laborvezető kézírására.

– Ezzel mit akarsz mondani ? – kérdezte ijedten Stefan.

– Csak szeretném megköszönni ezt a csodálatos ajándékot neked – mosolygott a férfire a nő.

Stefan lágyan megfogta Maria kezét és a két ember sokat sejtetően egymásra mosolygott.

Budapest, 2008. március 27.

Lépteim súlya

Lépteim kopognak az utca kövezetén,
utam végcélja te vagy, s néked meg én.
Mikor hozzád megyek, a boldogság vár,
kint vihar tombol, de a szívemben nyár.

Szavak sem kellene, csupán egy pillantás,
elég egy mozdulat, egy szemvillanás.
Köszönöm a sorsnak, hogy nékem adott,
köszönöm néked, hogy boldog vagyok.

Nem kérek egyebet én már többé soha,
legyél eztán is a szívem gondnoka.
S kezemben egy bottal majd sok év múlva,
megfáradt lépteimnek nem lesz súlya.

Budapest, 2007. december 13.

Nagy kérdés?

Nem látjátok, hogy a kedvem
– szomorú?

A lelkembe beköltözött
– a ború.

Nem kérditek mi az, mi bánt?
– Istenem!

Bánat marja napok óta
– a lelkem.

Kérdőn nézek, ki szól hozzám
– kedvesen.

De mindenki némán megy el
– mellettem.

Könyörgök már, figyeljete
– emberek!

Ördög viszi magával a
– lelkemet.

Elmondom most mi bánt, talán
– megnyugszom.

Egész biztos, hogy így lesz majd,
– jól tudom.

Nem kell nékem más csupán a
– megértés.

Ne mondjátok nékem, hogy ez
– nagy kérdés.

Budapest, 2008. március 3.

Illatemlék

Tamás rezignáltan vette tudomásul, hogy kisebbsajta tömeg szállt fel a buszra és ezzel túllépte az elviselhetőségi küszöböt. A busz lassan megindult és elmerült a délutáni forgalom tengerében. Az utasok vérmérsékletük szerint túrték, avagy átkozták a tömeget. Tamás megpróbált a lehető legkényelmesebben elhelyezkedni, már amennyire a körülményei engedték. Mellette két tini lány viháncolt. A következő megállónál, ha lehet még többen szálltak fel, mint ahányan le. A férfi érezte, hogy zsibbadni kezd a bal lába, ezért megpróbált kissé megfordulni és súlypontját a másik lábára helyezte. Hirtelen kellemes és ismerős illat csapta meg az orrát.

Honnan ismerem ezt az illatot? Morfondírozott magában, de nem tudott rájönni. Próbálta megtalálni az illat gazdáját, de a tömegben nem tudta beazonosítani. A busz zötykölődött, és ő csak egyre törte a fejét, honnan az ismerős illat?

Tamás gondolataiban egy régi szerelem emlékképe jelent meg. „Igen!” – gondolta magában. „Neki volt ilyen illata! Tekintetével kutatni kezdte a jármű utasait.”

Hirtelen megakadt a szeme egy feltűnően csinos, jólöltözött, negyvenes nőn.

„Ildikó!” – hasított belé a felismerés. „Hiszen ez Ildikó! Istene még mindig milyen szép...”

A nő megérezte, hogy figyelik, tekintetét Tamásra emelte, és arcára kiült a felismerés mosolya.

A busz beállt a megállóba és Tamás látta, hogy Ildikó leszállni készül. Az ajtóból felé fordult és fejével alig észrevehetően biccentett, jelezve: gyere, szállj le.

Tamás az utolsó pillanatban lépett le a buszról és a lendület egyenesen Ildikó elé sodorta.

– Szervusz! Megéreztem az illatodat a buszon. Nagyon csinos vagy!

– Szervusz Tamás! Örülök, hogy látlak.
– Én is örülök. Sietsz? Szívesen meghívlak egy kávéra.
– Nem különösebben. Köszönöm, szívesen elfogadom – mosolygott vissza a nő.

Több mint két órája ültek a presszóban, és csak beszélgettek, beszélgettek. Kiderült, hogy mindketten elváltak. Ildikónak három, Tamásnak két teenager korú gyereke van. Elmesélték egymásnak az elmúlt közel húsz év történetét, a munkájukat, hol és hogyan élnek.

Mikor Ildikó elnézés kért és kiment a mosdóba, Tamás hosszan bámult a távolodó nő után.

– Istenem milyen csinos még ma is – gondolta és mikor Ildikó visszafelé jött, leplezetlen vággal nézte, ahogy közeledik.

– Héé! Felfalsz a tekinteteddel – mosolygott rá Ildikó.

Tamás a visszazökkent a valóságba.

– Ildikó! Volna kedved találkozni velem máskor is?

– Boldogan.

– Nem is tudod, hogy örülök a válaszodnak. Tudod, hogy a parfümödről rád ismertem...?!

– De hiszen téled kaptam ilyen parfümöt először. Azóta sem használok mást – mosolygott a férfire a nő.

Egymásra néztek, és mindketten hangosan felnevettek.

Budapest, 2008. április 10.

XXI. századi magány

Feladom! Tudom, hogy vannak ilyen napok. Ilyenkor bedugul a város és lehetetlen bárhova is időben eljutni. Csak ülök az autóban és araszolok. Hagyom, hogy a forgalom lassú hullámai engedjenek számomra pár méter haladást előre... A nagyobb gond az, hogy a mobil is lemerült és a szivargyújtóról működő töltőt nem találom a kesztyűtartóban.

Mint egy önként vállalt karanténban, úgy ülök magányosan a kocsiban. Nézem a mellettem – ellenkező irányba – araszoló gépkocsikat és megpróbálom kitalálni, kik lehetnek. Némelyikükhöz egész kis történetet illeszttek.

Amikor ezt megunom, Nikiről kezdek ábrándozni. Szegény Niki! Régóta vár és biztosan nem tudja elképzelni, miért nem jönök. Ülök magányosan a kocsiban, és azon töröm a fejemet, hogyan tudnám őt értesíteni?

Lassan egy éve élek Nikivel, és egyre jobban érzem, hogy nem tudok nélküle megenni.

Ha már nem érek oda időben a találkára, legalább gondolatban megcsókolom. Ha megcsókolom, akkor meg is ölelem. Ha megölelem, akkor simogatom is. Azt hiszem, meg kellene kérni a kezét...

Hátulról rám dudálnak. Arra eszmélek, hogy majd kétkocsinyi üres hely van előttem.

– Jól van, megyek, mit vagy úgy oda – mordulok fel és az előttem lévő kocsni után gurulok. Közben az órára pillantok, és meglepetten látom, hogy megállt.

– Na, még ez is – dohogok hangosan. Mint egy XXI. századi modern remete. Számomra megállt az idő. Jót nevetek. Mellettem, az ellenkező irányba haladó, azaz nem haladó kocsiban egy pasi ül és telefonál. Le kellene engedni az ablakot és elkérni a mobilját, felhívni Nikit. Biztos ő is próbál hívni, és nem tudja mi történt.

Csoda történt! Egyfolytában majd ötven métert haladtunk! Bekapcsolom a rádiót, és keresgélni kezdek az állomások között. Valahogy semmi nem köti le a figyelmemet. Újra elkezdem figyelni a többi kocsiban ülő embert, majd egy mellettem elrobogó villamost, amelyben valamennyien elférnénk, akik most a kocsiban ülünk és araszolunk. Arról nem is beszélve, hogy tíz autóból hat-hétben egy ember ül.

Tehát ülünk és araszolunk, mint a birkák, akiket terelnek, megfoghatatlan céljaink felé, és egyikünk sem ér oda időben. Lehet, Niki is késik. Nem szokása, de ha kocsival jön, akkor ő is remeteként ül a kis Nissanjában. Niki, mint remete... – ezen megint elmeditálok. Újabb dudálás, újabb harminc méter. A gépkocsi órája szerint egy órás késésben vagyok. Egy óra remeteség, egy óra magány. Kikapcsolom a rádiót és újabb tíz métert „száguldok” előre. Váratlanul meglódul a sor és egyfolytában majd kétsaroknyit megyünk. Egy ízben még hármasba is felkapcsolok. Lehet, nem kellett volna, mert rögtön meg is állunk.

Fél óra araszolás után – mely alatt volt időm kiszámolni, hogy ebben az ütemben haladva még fél óra és megérkezem – haladtam vagy ötszáz métert.

Utálok kocsiban rágyújtani, de most kivételt teszek. Ha Niki látná, biztos mondaná, hogy következtelen vagyok. Na de ez rendkívüli helyzet, le kell vezetni a feszültséget. Miért is? Mert itt rohadok a kocsiban lassan másfél órája és tálán öt-hat kilométert tettem meg! Még van legalább három. Az én drága Nikim meg vár. Valamivel ki kell egészelnem... Szombaton elviszem vacsorázni, azt szereti.

Megpróbálom újraéleszteni a mobilomat, hátha pihent kicsit. Bekapcsolom, beírom a PIN-kódot, eddig megy. Tárcsázok, de ezt már nem bírja, az első kicsöngésnél pittyeg és kikapcsol.

Végre megérkezem. Leparkolok, keresem Nikit. De nincs itt. Talán elment haza? Keresek egy telefonfülkét, hívom, de csak az

üzenetrögzítő jelentkezik. Rámondom, hogy megérkeztem, itt vagyok, és azt is, hogy mennyire szeretem.

Várom rá egy kicsit, leülök egy teraszra, rendelek egy kávét. Mindegy hol ülök, a kocsiban, vagy itt. Illetve dehogy mindegy, itt megnyugtatóbb, csak Niki hiányzik. Miért is akartunk találkozni? Azt mondta, meglepetése van számomra. Szeretem a meglepetéseit.

Valaki hátulról befogja a szemem. Megérezem Niki parfümjét, majd elém penderedik és puszt nyom az orromra.

– Ne haragudj, kérlek. Mostanáig a dugóban araszoltam. Úgy éreztem magam, mint egy XXI. századi remete.

Budapest, 2008. április 24.

A torkos róka

M egy a kicsi róka,
keresztül a réten.
Ballag étlen, szomjan,
ebéd nélkül éppen.

Nyúlhús pecsenyére
fáj néki a foga.
Vagy jó lenne délre
egy madárfióka.

Se ez, se az nincsen,
korog is a gyomra.
Szerencséje, hiszen
beért a pagonyba.

Pagony közepében
Meki nyílt a héten.
A mi rókánk éber,
bemegy, rendel szépen.

Kérek kettő hambit,
hozzá sok-sok krumplit.
Dupla adag bambit,
grillezve a nudlit.

Rendesen bezabált,
teli a bélése.
Fogja is a hasát,
de nem elég mégse.

Megy haza a róka,
várja anyukája.
Almás rétest gyorsan
készít vacsorára.

Be is vágott rögtön
tíz-tizenként rétest.
Elcsapta a hasát,
jajgat is, és mérges.

Jön a gólya doktor,
mondja néki, kérem:
diétáznia kell,
egész álló héten.

Kétszersültet ehet,
hármat csak naponta.
Majdnem éhen veszett,
szegény kicsi róka.

Budapest, 2008. március 1

Hol aludt Vera?

Hősünk mikor reggel felkelt,
bár átkozta magában a vekkert.
Tele volt erővel, és energiával,
talán mert kávéit ivott teával.
Bátran indult neki a napnak,
szívében nyoma sincs haragnak.
Ment a fürdőszobába nagy elánnal,
és szembe találkozott a Tóth Verával.
Aki nem volt más, mint élete párja,
kivel minden éjjel bebújik az ágyba.
Most nézte a Verát mi oly furcsa rajta.
Talán az, hogy vörös lett az ajka?
Továbbá a Vera soha nem volt szőke,
s nem is így nézett ki levetkőzve.
Tizenegy volt mikor hősünk megjött,
villanyt nem kapcsolt csak eldőlt.
Aludt volna rögvést magában,
de érzi ám, valaki matat a gatyában.
S lám a Vera felpiszkálta fél kézzel,
hogymire vágyik: elrebegette érzéssel.
Így hát hősünk kötelességét teljesítette,
és Verát háromszor is a mennybe emelte.
Bár furcsállta magában a dolgot,
Vera ezelőtt ilyenért csak morgott.
Eltelt három hét is, míg engedett
s hősünk az asszonyához férközhetett.
Rádásul ostorral hajtotta éjjel a jóba,
ott is maradtak a csíkok a hátán sorba.
Most azonban hiába is nézi a Veráját,

benne nem ismerte fel egykori aráját.
Ennek oka roppant egyszerű,
s valljuk be eléggé meseszerű.
A nő, aki a fürdőben levetkezett,
csak is a szomszéd Eszter lehet.
De, hogy került ebbe a lakásba?
És akkor hol van főhősünk Verája?
Nincs idő azonban ezen meditálni,
csöngetnek, valaki jön vizitálni.
Hősünk a bejárati ajtót sarkig kitarja,
és lám ott áll riadtan az Ő Verája.
– Képzeld mi történt drága Eszterem!
Az uram nem aludt az éjjel énvelem!
– mondaná ezt, hősünk Verája,
de a hang beszorult a torkába.
Csak áll és nézi élete párját,
és mögötte a ruhátlan hálótársát.
S, hogy a sors néha mily ostoba,
Vera kezébe akadt Eszter ostora.
Azzal hajtja haza csapodár bikáját,
emlékezetessé téve éjjeli hibáját

Budapest, 2008. március 18.

Idézés

A kijelzőn új szám jelent meg. István az orra alatt morgott, hogy már épp ideje, majd belépett az ajtón.

– Kezét csókolom! – köszönt a feltűnően csinos előadónőnek.

– Jó napot! Kérem az idézést és a személyi igazolványát.

„A fenébe, de katonás” – gondolta magában István miközben átadta az iratokat. *Vajon este otthon is ilyen harcias?*

A nő átfutotta a papírokat, a számítógépében keresgélt, majd a férfihez fordult.

– Uram, magának harmadszor küldtünk idézést és az előző két alkalommal nem jelent meg.

– Bocsásson meg kisasszony, de én most kaptam először idézést, de ezt sem értem igazán. Önök harmincezer forint büntetést szabtak ki, és még elzárással is fenyegetnek.

– Uram! Abban az esetben, ha nem hajlandó a büntetést megfizetni, a törvény által előírt elzárást kell foganatosítanunk.

– Jó, azaz dehogy jó, de miféle büntetés?

– Ön folyó év szeptember 17-én, az Ejnye-bejnye és a Nahát utca kereszteződésében áthajtott a piroson.

– Az kérem, teljességgel lehetetlen.

– Fénykép készült róla, tessék megtekintheti!

István hosszasan vizsgálja az elé rakott képet, és csóválja a fejét, hol elkomorodik, hol meg idétlenül kacag.

– Ez kérem, nem én vagyok!

– Az lehet, de mivel a gépkocsi az ön tulajdona – vagy megnevezi a sofőrt, vagy úgy tekintjük, hogy ön vezetett.

– Sajnálom, nem tudom megnevezni a sofőrt, de akkor sem én vezettem. Ezt bizonyítani is tudom.

– Mivel bizonyítja?

– Azzal, hogy nincsen kocsim, de még jogosítványom se.

– Ne vicceljen, kérem! Maga Balogh István?

– Igen kérem, én vagyok.

– Önnek a lakcíme IX. kerület Handa-banda utca 9. 12-es lépcsőház?

– Nem kérem! Én a Handa-banda utca 12-ben lakom, a 9-es lépcsőházban.

Az előadónő zavartan keresgélgni kezdett a számítógépben. Tanácstalanságát az is jelezte, hogy telefonon kért segítséget. István nem értette, mit beszél, de azt kiérezte a hangsúlyból, hogy valaki, valamit nagyon összekevert. Végül úgy tűnt, megtalálta a hibát, mosolyogva Istvánhoz fordult.

– Egy kis türelmet kérek öntől.

Öt perc várakozás után nyílt az ajtó és egy rendőrtiszt lépett be, kezében egy iratot tartva.

– Erről van szó, Erika kedves?

Na most már a nevét is tudom. Csak ne volna ilyen átkozottul csinos – gondolta István

– Igen, erről van szó, köszönöm százados úr. De akkor hol van a másik Balogh István?

– Na, ez jó kérdés, hiszen ő volt, aki két idézést is kapott, csak éppen nem jelent meg – válaszolta a rendőr.

István kezdte kellemetlenül érezni magát. Mi a fenébe keveredtem és milyen másik Balogh István? A százados kiment, az előadónő pedig Istvánhoz fordult.

– Bocsánatot kell kérnem öntől, uram. Valószínűleg a postás fordítva dobta be az idézéseket. Megnéztem a nyilvántartást és eszerint a lakótömbben, ahol ön lakik, két Balogh István él, egy a 9. szám 12. lépcsőházában és ugye ön a 12. szám 9. lépcsőházában. Ön valójában a bűnügyi osztálytól kapott idézést, mégpedig azért, mert megkerült az ön – folyó év augusztus 27-én – elloptott aktatáskája, az összes benne lévő irattal. Még egyszer sajnálom, igazán nem is tudom, hogy kérjek elnézést.

– Kedves Erika, nem kell elnézést kérni, főleg nem ilyen jó hír hallatán. Ráadásul nem is ön hibázott. De ha már így magára

vállalta, akkor elárulom, hogy csak úgy tudnék megenyhülni, ha meghívhatnám egy kávéra.

Az előadónő elnevette magát.

– Sajnálom uram, de a szolgálati szabályzat tiltja. Viszont, ha munkaidőn kívül – véletlenül – összefutunk az utcán, nos, arra nem vonatkozik az előírás.

Budapest, 2007. december 3.

A kesztyű

Zsuzsa belépett a lakásba, az előszobában mindent ledobált, és berontott a hálóba, végig vetette magát az ágyon és csak sírt, sírt, sírt. Arcát beletemette egy díspárnába és azt kívánta, bárcsak meghalna.

Zsuzsa a negyvenes éveinek elején járó, elvált asszony volt. Korához képest feltűnően csinos, jó alakú. Vállalkozóként egy kis butikot vezetett az egyik budapesti plázában. Szerette a munkáját és a jól menő üzlet kényelmes megélhetést biztosított neki és családjának. Tízévi házasság után vált el, egyedül maradt a három gyerekkel, és bizony a kezdeti időszak nem volt könnyű.

A férje megbízhatatlan és iszákos volt. A válás után a férfi teljesen lezüllött, de Zsuzsa nem érezte emiatt felelősnek magát. Meggyőződéssel vallotta, hogy ő mindent megtett a házasság rendbetételéért, és csak akkor döntött a válás mellett, amikor már úgy érezte, nincs más választása.

Mára azonban minden tekintetben sínen volt az élete. Azaz majdnem minden tekintetben.

Egy dolog hiányzott, de az nagyon. Egy társ, akiben megbízhat, akire támaszkodhat, akibe szerelmes lehet, akinek a nevét csupa nagybetűvel ejtheti ki.

Volt néhány futó kapcsolata, alkalmi partnere, de többre vágyott. A férfiak azonban vagy lekezeltek, vagy megijedtek a jó módú, sikeres üzletasszonytól.

És akkor váratlanul belépett az életébe a „nagy Ő”, akire várt, akire mindig is vágyott.

Az utóbbi időben már jobbra csak igazgatatta a butikját, mert két alkalmazottja volt és ő maga csak az árubeszerzéssel foglalkozkodott, és egy új üzlet megnyitásán fáradozott. Körülbelül három hónapja az egyik alkalmazottja szabadnapot kért, így aznap ő nyitott az üzletben. Hétköznapi délelőtt lévén nem volt

nagy forgalom, így elmerült egy újság olvasásában, amikor nyílt az ajtó.

A lélegzete is elállt, mikor felnézett. Negyvenes, jólöltözött és jóképű férfi lépett be az üzletbe.

– Kezét csókolom – köszönt a férfi mosolyogva.

– Jó napot! Miben segíthetek?

– Egy 7 ½ kesztyűt szeretnék vásárolni.

Zsuzsa meglepődött, mert a férfit vásárlók a legritkább esetben szokták tudni a szükséges méreteket, és különösen igaz volt ez a kesztyűkre. A férfi gondosan megnézte az elért portékákat, végül egy bordó, nagyon finoman kikészített, elegáns, és igen drága darabot választott. Zsuzsa megjegyezte, hogy a bőr olyan finoman van kikészítve, hogy úgy tűnik, mintha mintás lenne. A férfi csak bólogatott, majd kifizette a kesztyűt.

Zsuzsa néhány nappal később meghívást kapott egy partira, melyet az egyik üzleti partnere rendezett. Nem volt sok kedve elmenni, de végül rászánta magát. Ahogy számított rá, igen unalmas volt az est, legalábbis számára. Magában azt gondolta, amilyen hamar csak lehet, lelép, de az alkalom valahogy nem akart összejönni. Kezében egy koktéllal a táncolókat nézte, amikor valaki ráköszönt.

– Jó estét! Emlékszik rám? – Zsuzsa a hang irányába fordult és ismét az a megmagyarázhatatlan érzés fogta el.

– Jó estét! – dadogta zavartan. A férfi, aki üdvözölte – a kesztyűt vásároló vevő volt. Zsuzsában a kezdeti gátlást a férfi udvariassága hamar feloldotta. Éjfél után jöttek el a partiról. Mikor a férfi haza fuvarozta, búcsúzáskor azt kérte, másnap vacsorázzon vele, és a nő boldogan mondott igent. Ezt követően egyre gyakrabban találkoztak és rövid időn belül szoros kapcsolat szövődött közöttük.

Zsuzsa úgy érezte, megtalálta azt az embert, akit mindig is keresett. István figyelmes volt és mindig gáláns. Emellett művelt, jómodorú, és igen éles eszű. Rövid idő után a nő kénytelen volt beismerni magának, hogy fülig szerelmes lett a férfibá. Legna-

gyobb öröme az azonban ez a vonzalom nem volt egyoldalú. Az asszony úgy érezte végre teljes az élete.

István elvált ember volt, házasságából két gyerek született, melyet volt felesége nevelt. Zsuzsa hamar rájött, hogy a férfi jóval nagyobb anyagi biztonságot nyújt gyermekeinek és volt feleségének, melyet azok joggal elvárnak tőle. Igaz, nyugodt szívvel megtehetette, hiszen igen jómódú vállalkozó volt, egy építőipari Kft-ben volt társtulajdonos.

Egyik alkalommal Zsuzsa játékos évődéssel megkérdezte, hogy az a bizonyos kesztyű kinek a kezét melengeti, hiszen tudja, a férfi elvált.

– Ja, a kesztyű. Azt a húgomnak vettem – felelte nevetve István. Zsuzsa nem gyanakodott, főleg azután nem, hogy kis idővel később megismerte István testvérét, aki ráadásul közel vele egykorú volt. A két nő első látásra szimpatizált egymással és Zsuzsa érezte, hogy István húgában szinte barátnőre találhat.

Lassan fél éve ismerték egymást, és Zsuzsa számára ez a fél év maga volt a mennyország. A nő még soha nem érezte magát ennyire boldognak. Gyerekei – látva anyjuk boldogságát – bizalommal fogadták a férfit, és miután anyjuk partnere irányukban is igen bőkezűen viselkedett, a három gyerek gyorsan megkedvelte Istvánt.

Jócskán mögöttük volt a tél, benne jártak a márciusban és Zsuzsa Istvánnal közös nyaralást tervezett. Előző nap megbeszéltek, hogy a nő beszerez néhány utazási prospektust. Hóna alatt egy nagy halom, legkülönbözőbb helyre csábító utazási prospektussal lépett be az üzletbe. Azonnal észrevette, hogy valami baj van. Az egyik eladó kétségbeesetten magyarázta egy fiatal nőnek, hogy nem tudja kicserélni az általa vásárolt portékát, mert a sérülésre nem érvényes a garancia.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte Zsuzsa az ismeretlen nőt.

– Ó! Hogyne... Ezt a kesztyűt itt vásárolták, de olyan gyenge az anyaga, hogy alig használtam és elszakadt.

Zsuzsa nézte a kesztyűt és nem hitt a szemének. Az a kézrevaló volt, melyet István vásárolt nála. Megismerte a finom kikészítésről, és arról, hogy még most is olyannak tűnt, mintha mintás lenne.

Zsuzsa elkérte a blokkot, de semmi kétség! A blokk is igazolta a gyanúját. Az ismeretlen nő azt a kesztyűt hozta vissza, amit ő adott el Istvánnak.

Zsuzsát mérhetetlen csalódás kerítette hatalmába. Utasította alkalmazottját, hogy cserélje ki az árut, összenyalábolta a holmiját és kiviharzott az üzletből. Kocsijába vágta magát és eszeveszett iramban száguldott haza.

És most itt fekszik az ágyon és csak sír. Késő este volt, mire némiképpen magához tért.

– Az biztos, hogy soha többé nem akarom látni ezt a gazembert! – mormogta maga elé. – Az is biztos, hogy nem lesz még egy olyan férfi a világon, akiben megbízom. Írok neki egy levelet, még a telefonon sem akarom hallani a hangját! Felkászálódott az ágyról és kiment a fürdőszobába.

– Jézusom – nyögött fel, amikor meglátta magát a tükörben.

Rendbe hozta magát, majd egy kurta, furcsa és rövid levelet írt a férfinak és azon nyomban elküldte e-mailban, ezután összecsomagolt, és egy rövid levélkében tudatta gyerekeivel, hogy elutazik pár napra, és a levelet megtoldotta némi készpénzzel.

István másnap minden lehetséges módon megpróbálta elérni a nőt, de mivel Zsuzsa számított erre, a férfi minden kísérlete kudarcot vallott. Zsuzsa a szüleinél keresett menedéket, hogy a férfi semmiképpen ne érje utol. A telefonokat rendre kinyomta, az üzletben nem mondta meg, hova utazott, bár naponta felhívta a boltot, nincs-e valami gond.

Pár nap után némiképpen megnyugodott és érezte, túl van a csalódottság okozta első sokkon, bár tudta, a tüske örökre ott marad benne.

Egy hét után ment haza a szüleitől, akikhez mindig szeretett menni, és most különösen jó volt a kisvárosi környezet. Otthon a gyerekei igencsak kemény szemrehányást tettek hirtelen elutazásáért, majd ezt megkapta volt férjétől is. Magában belátta, hogy nem bújhat el a világ elől – saját fájdalma miatt. A számítógépéből törölte István összes levelét, mellyel távollétében elhalmozta, és az üzletben is meghagyta, hogy ha a férfi keresi: nincs itt neki. Lassan visszatért minden a régi kerékvágásba. Zsuzsa belevette magát a munkájába és gözerővel dolgozott az új üzlet megnyitásán.

Egyik nap csörgött a mobilja.

– Tessék, Zsuzsa vagyok.

– Kezeit csókolom Zsuzsika. Én meg a Karsai Sándor – halotta a vonal másik végéről egyik régi üzleti partnere hangját. – Mondja drága, Zsuzsa, miért titkolja, hogy új üzletet készül nyitni...?

– Nem titkolom Karsai úr, de még nincs itt a reklámozás ideje.

– Annak mindig itt van az ideje. Mindenesetre szeretnék beszélni önnel erről az üzletről. Tisztelettel meghívom szombaton estére. Egy partit rendezek és szeretnék beszélni önnel.

– Természetesen megtisztel a meghívással – mondta Zsuzsa, magában azonban azt gondolta, „*vajon miben sántikálsz vén róka*”?

Szombat délelőttre bejelentkezett fodráshoz, és kozmetikus-hoz is. Hazáérve, a tükörben megnyugodva konstátálta – ez bizony már ráfért. Gondosan megválogatva öltözött fel az estélyre és megnyugvással látta a taxis szemében az elismerő pillantást, amikor beült a kocsiba. Nem akart saját autóval menni, mert akkor nem ihat alkoholt. Ritkán ivott és akkor is mértékkel.

A budai villához érve Karsai a kapuban várta vendégeit.

– Zsuzsa! Maga gyönyörű – mosolygott rá a házigazda. A nő örömmel zsebelte be a bókot, annál is inkább, mert tudta, a férfi nem a hízelgéséről ismert. Megpróbált elvegyülni a vendégek között. A büféasztalról elvett egy szendvicset és egy koktélt, miközben azon törte a fejét, Karsainak vajon milyen üzleti ajánlata lehet számára az új butikkal kapcsolatban. Ahogy így elmélkedett, váratlanul egy ismerős hang köszönt rá.

– Szervusz Zsuzsa! Karsai nem túlzott, valóban gyönyörű vagy.

– Ó a szemétláda – sziszegte Zsuzsa – Méghogy üzleti megbeszélés!

– Ne szidd Karsait. Régi jó barátom, és én kértem meg, hogy hívjon meg.

– Mit akarsz tőlem?

– Mit akarok?! Magyarázatot a viselkedésedre. Nem tudom mi ütött beléd. Egyik pillanatról a másikra, se szó, se beszéd, eltűnsz, felrúgod a kapcsolatunkat, és én nem tudom miért.

Zsuzsának már nyelve hegyén volt, hogy „azért mert hazudtál, sunyi módon viselkedtél!”. Ki is nyitotta a száját, de hang már nem jött ki a torkán. Kimeredt szemekkel nézte az István mögött feltűnő két nőt. Az egyik a férfi húga volt, a másik pedig az a nő, aki visszahozta a kesztyűt, melyet István vásárolt nála, és amelyik minden baj kezdete volt. Legalábbis Zsuzsa eddig a pillanattig azt hitte.

– Szervusz Andrea! – dadogta zavartan Zsuzsa.

– Szervusz! Engedd meg, hogy bemutassam a legjobb barátnőmet.

– De hiszen mi már ismerjük egymást – mosolyodott el Andrea barátnője. Ön volt olyan kedves kicserélni a kesztyűt, ami elszakadt. Engem Barbarának hívnak – nyújtott kezét.

– Na igen – nyögte ki Zsuzsa.

– Milyen kesztyűről is van szó? – kérdezte István kissé meglepődve.

– Ez egy kicsit bonyolult – vágott közbe Andrea. – Emlékszel? Én tavaly megkértelek, hogy vegyél egy pár kesztyűt, amit voltaképpen Barbara kapott volna a barátjától születésnapjára. Ja, te nem tudod. Barbara Karsa Sanyi barátja – fordult Zsuzsához magyarázatként Andrea. – Na szóval, Sanyi engem kért meg, de mivel nekem meg vidéken volt dolgom én megkértem a bátyámat, bízva az ízlésben. Így aztán ő vette meg a kesztyűt. Világos nem? – hadarta a nő.

– Amit aztán Barbara visszavitt, mert elszakadt, ha jól értem a dolgokat – mondta mosolyogva István és sokat sejtetően Zsuzsára nézett.

– Meg tudsz nekem bocsátani? – kérdezte Zsuzsa. – Akkora számár vagyok... – de nem tudta befejezni a mondatot, mert István a szájára tette a kezét, majd lehajolt és a vendégsereg hangos ovációja közepette megcsókolta a nőt.

Budapest, 2008. augusztus 7.

Találkozás

Ilona összerezzent a kellemes bariton hang hallatán. Nem hallotta közel húsz éve, de azonnal megismerte. Becsukta a lap-topot és a válla fölött hátrapillantott. A férfi háttal ült neki, de így is biztos volt benne, hogy János az, aki a felszolgálótól rendel. Megrémült a váratlan találkozás lehetőségétől, amit a jelek szerint nem tud elkerülni.

Ilona a negyvenes évei elején járó, korához képest feltűnően csinos és jómódú üzletasszony volt. Egyedül nevelte egyetlen lányát, aki a boldogságot jelentette számára. Akiért élt, és ha kell, meg is tudott volna halni. Túl egy sikertelen házasságon, elfogadta a sorsát. Megtalálta a helyét – boldogságát a gyermekében és a munkájában lelve meg. És most, ebbe az idillinek nevezhető boldogságba váratlanul felbukkant János, a hajdan volt nagy szerelme, aki mindent ígért – aztán nem adott semmit...

Gyönyörű tavaszi estén ismerkedtek meg. Nagy bált rendeztek a kultúrházban, ahova Ilona a barátnőjével ment el. Egyszer csak előtte termett egy magas, jóképű katona és táncra kérte. Ilona lélegzete elállt, ahogy a fiatal férfira nézett. Zavarában nem tudta mit tegyen, és szinte barátnője lökdöste fel a táncparkettre, ahol aztán egész este csak a férfival táncolt. A bál után a férfi hazakísérte és hosszú, forró csókkal búcsúztak egymástól. Ezt követően rendszeresen találkoztak és a lány érzelmei viszonzásra találtak. Ilona érezte, megtalálta a Nagy Őt, akivel le tudná élni az életét. Boldogan ábrándoztak a közös jövőről, és tervezték, hogyan tovább, miután János leszerel a katonaságtól, ami majd egy év után meg is történt. Ilona sírva búcsúzott az állomáson szerelmétől, aki megígérte, hogy rendszeresen ír neki, és amikor

csak tud, eljön látogatóba. A vonat elment, és Ilona többé semmi hírt nem kapott a férfiről. János soha többé nem jelentkezett.

A nő önkéntelenül összerezte, mert a szomszéd asztalnál ülő férfi felállt és kiment a mosdóba.

– Jaj, ne – motyogta magában. – Ha visszafelé jön, biztos meglát. Behunyta a szemét és azt kívánta, bárcsak egy másik dimenzióba kerülhetne. Ült behunyt szemmel és megérezte, hogy nézik. Kemény leszek és könyörtelen – határozta el magában.

– Ilona? Tényleg te vagy az? – Ilona kinyitotta a szemét és elgyengült. János állt előtte és még mindig ugyanolyan magas és jóképű volt. Az orra körül apró szeplők, amit annak idején is annyira szeretett a férfiában... Az eltelt húsz év csak jót tett neki.

– Szervusz, János! Én vagyok – mondta erőltetett nyugalommal.

– Amikor a múlt héten megtudtam, hogy ide kell jönnöm, titkon reméltem, hogy találkozunk, de az, hogy ez ilyen könnyen valóra válik, nem is reméltem.

– Valóban? Kicsit korábban vártam az érkezésedet. Úgy húsz évvel korábban – felelte Ilona jó adag éllel a hangjában.

– Nézd drága Ilona, én nem akarom a múltat bolygatni. Történt, ami történt, de engem nem hibáztathatsz.

– Bocsánat uram. Ide szolgáljam fel az ebédjét? – kérdezte a pincér, megszakítva az egyre kellemetlenebbé váló beszélgetést, majd János igenlő válaszára serényen megterített a férfinak. Ilona éppen folytatni akarta a megkezdett társalgást, amikor ismét a pincér zavarta meg.

– Bocsásson meg Ilona. Egy kis gond van a konyhában. Be tudna jönni?

A nő felállt, hóna alá vette a lap-topot és elindult a konyha irányába. János közben megebédelt, bár inkább csak kelletlenül tologatta a tányérján a falatokat, hiszen benne is munkált a váratlan találkozás okozta feszültség. Amikor a nő visszatért, pont végzett az ebédvel. Ilona kissé idegesen huppant vissza a férfival szembe lévő székre. A pincér ismét feltűnt, hogy leszedje az asz-

talt, miközben a nő rendelt két kávét, majd miután felszolgált, Ilona Jánoshoz fordult.

– Szóval miért is ne hibáztassalak? Minden ígéreted ellenére húsz évvel ezelőtt úgy eltűntél az életemből mit a kámfor – Ilona hangjából kiérződött az erős felindultság. – Felültél a vonatra és soha többé semmi hírt nem hallottam felőled.

– Ilona drága! – vágott a szavába a férfi. Ez nem igaz. Legalább egy tucat levelet írtam neked egészen addig, amíg nem válaszoltál. Mert amit abban írtál, az alapján ne csodálkozz, hogy nem kerestelek többé.

– Levelet? Tucatot? De hiszen én nem kaptam egyetlen levelet sem. Erre meg is esküszöm, ha kell a lányom életére is. Számomra ő a legfontosabb.

– Na, várj. Ha nem kaptál meg egy levelet, sem akkor ki válaszolt nekem?

– Fogalmam sincs. Biztos, hogy kaptál válasz tőlem?

– Álljon meg a menet – vágott idegesen ismét a szavába János.

– Csak nem azt gondolod, hogy valótlant állítok? Különben pedig ezt könnyen tudom bizonyítani. Azt a levelet azóta is őrzöm – azzal a táskájából kivett egy mappát és rövid keresgélés után megsárgult levelet vett elő, amit aztán remegő kézzel átnyújtott Ilonának.

A nő olvasni kezdte a levelet és látszott rajta, hogy egyre jobban forr benne a méreg.

– Átkozott vén boszorka – sziszegte. – Ő tüntette el a leveleket. Ez Margit néni kézírása, aki a társbérllőnk volt. Isten nyugosztalja, nagy szerencséje, hogy tavaly meghalt, mert most biztos kitekerném a nyakát.

– Szóval nem igaz a levél?

– Ebben a formában nem. Pont fordított a sorrend. Miután nem jelentkeztél, Margit néni mézes-mázosan vigasztalt és bemutatta nekem Tóth Lacit. Nem voltam szerelmes, csak elkeseredett, és hozzámementem.

– Az a Tóth Laci, aki a gépgyárban dolgozott?

– Igen!

– Ó, a fenébe.

– Mi van?

– Azzal a szeméttel többször összeakaszkodtam. Folyton azt mondta, hogy felejtselek el, mert őt szereted és az ő felesége leszel.

– Ez utóbbi be is következett.

– Akkor bocsánat, nem akartam megsérteni a férjedet.

– Nem a férjem. Már nem. Több mint tizenöt éve elváltam tőle. Azóta egyedül élek. Néhány futó kapcsolatom volt, de az utóbbi évben az sem.

A férfi a fejét csóválta.

– Én is megnősültem. De nem volt hosszú életű a frigy. Egy fiam született a házasságból.

Néma csend telepedet a két ember közé. Nézték egymást és zavarban voltak mindketten, érezték, az elvesztegetett húsz év milyen óriási űrt hagyott maga után. És mindezt egy buta félreértés miatt...

– Mi járatban vagy nálunk? – törte meg a csendet Ilona.

– Egy üzleti tárgyalásra jöttem. Épül nálatok egy új bevásárlóközpont, annak a belső kialakítást fogom tervezni.

– De hiszen akkor átvitt értelemben nekem fogsz dolgozni – majd a férfi értetlen arckifejezésére magyarázólag hozzátette: – Nyílik ott egy kis étterem az emeleten. Az, az enyém lesz.

– Nocsak. Ilyen komoly üzletasszony lettél? Csak nem ez is a tiéd?

– A vendéglő igen, de a helyiséget csak bérltem.

Ismét csend telepedett kettőjük közé. A férfi váratlanul átnyúlt az asztalon és megfogta a nő kezét.

– Drága Ilona. Szerinted volna a mi kapcsolatunknak jövője?

– Ha azt érzed, amit én, akkor biztosan.

A két ember zavartan, de mosolyogva nézte egymást.

– Szia, anya. Jó napot! – János felnézett és az asztal előtt egy gyönyörű fiatal lányt pillantott meg. Hosszú, szőke haj, égszín-kék szemek, és pisze orrán néhány szeplő, mely bájossá tette szabályos arcocskáját. A szeplőket leszámítva, mintha Ilona állt volna előtte – fiatalon.

– János, engedd meg, hogy bemutassam a lányunkat, Renátát.

– Renikém! Ő János – Ilona arcán hatalmas könnycsepp gördült végig. Ő a te édesapád, aki valójában soha nem hagyott el minket. De ezt én is csak ma tudtam meg...

Budapest, 2008. október 20.

A csapda

Celsus volt az egyik legjobb a csoportban. Könnyedén tanult, és amit egyszer megjegyzett, azt akkor is tudta, ha álmából keltették fel. Emellett ügyes és fürgé volt. Ez – nem is kicsit – elbizakodottá tette. Annnyira, hogy a foglalkozásokat sem vette komolyan, gyakran késve, vagy egyáltalán nem ment el.

A legutóbbinál is ez történt. Amikor megérkezett az oktató, egy furcsa szerkezetet mutatott a többieknek. Azaz pont végzett, és Celsus csak az utolsó mondatra ért oda, annak is csak a felét hallotta.

–...biztonságosan meg lehet szerezni a zsákmányt. Tehát, ahogy mondtam, nem kell félni tőle, csak tudni kell, miként kezeljük a felkínált lehetőséget – azzal a megérkező Celsushoz fordult:

– Megint elkéstél, pedig amit ma tanultunk, az igen fontos mindenki számára.

– Ígérem, bepótolom – válaszolt Celsus és részéről az ügy be is volt fejezve.

Néhány nappal később Celsus éjszakai vadászatra indult. Amikor a vadászat során egy sima területre ért, annak közepén, a foglalkozáson látott szerkezetet pillantotta meg, és benne kínálta magát a zsákmány. Celsus emlékezett, hogy az oktató éppen azzal fejezte be az előadását, hogy a zsákmány megszerezhető, csak azt nem hallotta, hogyan.

De bízott magában és éles eszében. Többször körbejárta a szerkezetet és semmi gyanúsat nem észlelt. Biztos a fürgeségen van a hangsúly, gondolta. Abban pedig nincs hiány, a csapatban én vagyok a legfürgébb. Vagy talán a leleményességem, de hiszen a csapatban én vagyok a legeszesebb.

Kifundálta magában, hogy jut hozzá, és villámgyorsan cselekedett. De ahogy megragadta a zsákmányt, hatalmas ütést érzett a gerincén és mozdulni sem tudott a rettenetes súly alatt. Tudta, hogy képtelen menekülni, és azt is, hogy itt fog elpusztulni.

* **

Az oktató felindulva állt a csapat előtt.

– Gondolom, mindnyájan hallottátok, hogy elvesztettük Celsust. Hiába volt a legjobb vadász, nem vette komolyan a tanulást, és ez okozta a veszét. Ki tudja, mit mondtam a szerkezettel kapcsolatban, ami Celsus veszét okozta?

– Én tudom! – jelentkezett egy fiatal vadász a csapatból.

– Halljuk!

– Jelenleg nincs olyan módszer, amivel biztonságosan meg lehet szerezni a zsákmányt.

– Pontosan – felelte az oktató.

* * *

A kisfiú belépett a kamrába, majd hirtelen sarkon fordult és kiabálva szaladt ki.

– Anya! Anyaaaa! Gyere gyorsan, megint egy egér van a csapdában!

celsus = fennhéjázó, öntelt /latin/

Budapest, 2008. október 25.

Szeretteink emléke

A két ember legalább fél órája bolyongott a temetőben. A szüleik sírját keresték, akik közös sírhelyen nyugodtak. Körbejárták az általuk feltételezett területet, de sehogy sem akadtak a keresett sír nyomára. Hol ez a fa tűnt ismerősnek, hol egy másik, amiről aztán kiderült, hogy mégsem a helyes utat szegélyezi. A temetőben hétköznapi lévén, gyér volt a forgalom, így aztán útbaigazítást sem volt nagyon kitől kérni. Igaz, nem is nagyon akartak, mert szégyellték volna egy vadidegennek a tudomására hozni, hogy nem találják a sírhelyet, amit keresnek. Végül a férfi félórányi bolyongás után mérgesen kifakadt:

– Látod, mondtam, hogy ne a hátsó bejáraton jöjjünk! Nem ismerünk rá a területre.

– Azért mondtam, hogy erről jöjjünk, mert sokkal rövidebb – válaszolt a nő.

– Annyit nem változott a terület, hogy ne találná meg a sírt.

– Mondod te, de látod, nem találjuk – felelt a férfi.

Végül némi tanácskozás után elmentek a főbejáratához és onnan indulva próbálták meglegelni a keresett nyughelyet. Azonban hiába, így sem leltek rá. Lépésről lépésre mentek, próbálták felidézni emlékeikben az utat, de hiába, egy pontig eljutottak, de onnantól kezdve mindig zsákutcába érkeztek.

A nő és a férfi testvérek voltak. Mindketten túl az ötvenen, megállapodott, családos emberek, sőt a nőnek már egy hat hónapos unokája is volt. A húszas éveik közepén jártak, amikor elvesztették szüleiket, de akaraterejükre és kitartásukra jellemző, hogy mégis boldogulni tudtak az életben.

Mára mindketten sikeresek voltak úgy a munkájukban, mint a magánéletükben. A siker egyik ára viszont, hogy alig volt szabadidejük. A nő egy nemzetközi cégnél dolgozott, mint középvezető, a férfi saját vállalkozását vezette. Naponta rohantak a feladataik után, így aztán egymással is alig-alig találkoztak, nemhogy a temetőbe eljussanak. Közel öt éve nem voltak szüleik sírjánál.

* * *

Pár hete a nő felhívta öccsét és felvetette, hogy illő lenne ki-menni a temetőbe. A megbeszélést tett követte, és ennek eredményeképpen most itt vannak. Azonban másfélórás keresgélés után sem találták meg a sírt. Ismét a férfi vesztette el a türelmét:

– Valamit találj ki, nekem rengeteg dolgom van! Azt gondoltam, egy óra alatt végzünk.

– Talán bizony azt gondolod, hogy én időmilliomos vagyok?

– Nem gondolok semmit. Azt látom, hogy képtelenek vagyunk megtalálni a sírt.

– Rendben, akkor menjünk el a temető irodájába, ott csak tudnak útbaigazítást adni.

Visszamentek a főbejárathoz, ahol az irodaépület állt. A por-tán útba igazították őket, így jutottak el egy hátsó kis irodához. Belépve egy középkorú ügyintézőnő fogadta őket.

– Jó napot kívánok! Miben segíthetek? – kérdezte barátságosan.

– Jó napot! Mi egy sírhelyet szeretnénk megtalálni – válaszolt a férfi

– Kérem, szíveskedjék megmondani a nevet és a temetés évét.

A férfi bement a kért adatokat és az ügyintézőnő beírta a számítógépébe, majd várta, hogy a gép kidobja az adatokat. A férfi látta, hogy a monitoron megjelenik a kért adat és a nő azt olvassa, majd a testvérpárhoz fordult.

– Igen, megvannak. Valóban a megadott évben volt a temetés, de a sírhely megváltása tavalyelőtt lejárt, és idén nyáron kiürítettük a parcellát. Azoknál a síroknál, ahol senki nem jelentkezett, a kegyeleti előírások megtartásával elhamvasztották az exhumált maradványokat.

A testvérek döbbenten, vádló szemekkel néztek egymásra...

Budapest, 2008. november 23.

Elvesztett ajándék

Anya idegesen kisurrant a kamrából, nehogy a három gyerek meglássa. Akkor jönnének a kérdések, és mit mondana? Az igazat biztos nem tudná, és ez még idegesebbé tenné. Szenteste volt, koradélután, és ahogy ilyenkor lenni szokott, mind a három gyerek nagyon izgatott volt már. A legnagyobb, Levente, már sejti, hogy az ajándékot nem a Jézuska hozza, na persze ő már nagyfiú, februárban lesz nyolc éves. A középső, a cserfes Anna és a legkisebb a három éves Bálint viszont meg van győződve arról, hogy a karácsonyi ajándékot az angyalok hozzák és a Jézuska. Ilyenkor a nagyi vagy a nagypapa elviszi a három gyereket, náluk ebédelnek, hogy anya és apa fel tudja díszíteni a fát, és be tudja csomagolni az ajándékokat. Aztán a nagyszülőkkel megjönnek a gyerekek, mindenki tele várakozással. Mostanra minden a helyén van. A karácsonyfa feldíszítve, alatta az ajándékok szépen becsomagolva, kész az ünnepi vacsora, az asztal megerősítve... Azaz csak majdnem minden van rendben, mert Bálint ajándéka nincs meg. Anya és apa felforgatta a kamrát, hiszen oda rejtették el az ajándékokat, amikor megvették és hazahozták. A legfelső polcon volt minden. A nagyszülők ajándéka is, sőt apa és anya is odatette az egymásnak szánt meglepetést. Így volt ez már évek óta és soha nem volt semmi baj. Most azonban alig fél órával a gyertyagyújtás előtt Bálint ajándéka nincs meg. A többi becsomagolva a fa alatt várja új gazdáját, ez az egy viszont eltűnt.

– Most mi lesz? – kérdezi anya – Valószínű, amikor bepakoltunk a kocsiba, akkor hagytuk el. Most viszont se idő, se mód nincs, hogy pótoljuk. Egyszerűen nem értem, hogy történhetett ez meg?

– Megoldást kell találnunk – válaszolja apa, de igazándiból fogalma sincs, milyen megoldás jöhetne szóba.

– Akkor találj ki valamit!
– Miért pont én? Én vesztettem el az ajándékot?
– Nem mondtam egy szóval sem! Mi ketten vesztettük el, de nem is ez a lényeg. Különb is legalább ma ne veszekedjünk.
– Jól van, na, ne haragudj – enyhült meg a férfi.
– Kérlek, valamit találj ki. Nekem még rengeteg tennivalóm a konyhában. És ne érezd úgy, hogy most itt hagylak a pácban. Azzal anya elvonul a konyhába, hogy gyertyagyújtás és ajándékosztás után azonnal asztalhoz tudjanak ülni. Apa nem tudja, mit csináljon, így jobb híján lement a saját kis birodalmába, a garázs melletti műhelybe.

Felcsendül a mennyből az angyal, a három gyerek áhítattal éneklí a szöveget. Már Bálint is tudja hibátlanul, hiszen megtanulta kívülről. Anya mondta, hogy egy ekkora nagyfiúnak csak akkor hoz ajándékot a Jézuska, ha hibátlanul tudja az éneket. Anya is énekel, miközben azon töri a fejét, milyen kár volt azt kérni a szüleitől, hogy az unokáknak szánt ajándékot a holnapi ebédnél, önáluk kapják meg. Közben a fa alatti csomagokat számolja – és csodák csodája, megvan mind! Újra számolja, és nem téved. Tüzetesen vizsgálva észreveszi, hogy az egyik hátsó ajándékon azért felfedezhető, hogy azt sebtében csomagolták be. Apára néz, aki aprót bólint, bár nem túl meggyőzően.

Atyavilág mi lehet a csomagban? – gondolja anya. Abban biztos, hogy nem a Bálintnak szánt játék, mert az egészen más formájú volt. De akkor mi az ördög? Apára néz, akin látszik, hogy nyugtalan, amiből arra következtet, hogy ő sincs meggyőződve, hogy a meglepetés osztatlan sikerre talál Bálintnál. Valami egészen képtelen ötlettel rukkolt elő, de mivel? Mindegy! – sóhajt magában. Legalább van valami, és már ez is némi bizakodásra ad okot. Levente elkezdí kiosztani az ajándékokat – ez mindig az ő feladata. Sorban olvassa a kis címkéket, és viszi oda a soron kö-

vetkezőnek az ajándékot. A megajándékozott kibontja a csomagot és a család közösen örül, mindenki megnézi mit is kapott. Ez az évek során már szertartássá vált, és mindig fokozta az izgalmat. Anya most a pokolba kívánta ezt a lassú ceremóniát, de nem volt mit tenni. Sorba jöttek: Anca, Levente, aztán a nagyiék. A következő csomag Anyáé. Nekilát bontogatni, de most ő is türelmetlenül tépi fel a csomagoló papírt. Parfümöt kapott és egy meleg bundakesztyűt – mindkettőnek nagyon örül, hiszen régóta vágyott erre a parfümre, csak mindig sajnálta rá a pénzt, és a kesztyű is milyen jó meleg... Azonban most nem tudja kimutatni örömét. Apa következik, míg legvégül már csak egy csomag maradt a fa alatt. Levente kihúzza, és meglepetten kiált fel:

– Ezen nincs névkártya!

– Csak az enyém lehet – vág a szavába Bálint. – Már mindenki kapott, csak én nem! – hadarja izgatottan. Fogja a csomagot és a kis sámlira teszi, amin eddig ült, és nekilát kibontani. Széles mozdulatokkal tépi le a karácsonyi csomagolópapírt, ami alól egy sima fehér doboz bukkan elő. Bálint felnyitja a dobozt, de úgy, hogy csak ő lásson bele. Mindenki feszült várakozással néz felé, neki vajon mit hozott a Jézuska...? A kisfiú arca előbb meglepetést tükröz, majd lassan mosolyra húzza a száját, végül hangosan nevetni kezd.

– Nézd, anya, nézd! – azzal kikapja az ajándékát a dobozból. – A Jézuska hozott nekem egy ugyanolyan mackót, amit annyira szerettem, és ami elveszett! Látod még a szakadást is rárakta, meg a kakaófeltétet! Tudod, amit nem én csináltam, hanem véletlenül ömlött rá...

A felnőttek mosolyogva nézik gyermekeik örömét. És igen csak megkönnyebbülten. Ez a karácsony igazán a meglepetések napja volt.

Budapest, 2008. december 10.

Barátságmorzsák

Barátságmorzsákat, mit nékem adtak,
emlékeim polcára sorba felrakom.
Ezek számomra örökre megmaradnak,
bármikor elővehetem, ha akarom.

Ott van benne a tegnapi nap szépsége,
de én látom csak e morzsákat, enyéme,
tudom már, önzetlenség e kincs neve,
s azt kívánom, mindenkinek legyen temérdek.

Budapest, 2007. március 18.

Ha megérted

Ha majd megérted azt, hogy mit üzen a meleg déli szél.
A hullámozó tengert, mely lábad előtt elsimulva véget ér.
S ha a lebukó Nap tűzpiros sugarában arcodat fűrdeted.
Majd akkor fogod tudni, hogy mit ad a természet neked.

Budapest, 2008. november 24.

Nem várt üzenet

Este jövök, és szívednek szavát keresém itt.
Lángban égett orcám, s ajakad csókolni akartam.
Verve legyintek, olvasván üzenet szövegét most,
s nem feledém kínzó szavak értelmét soha már.

Budapest, 2009. január 27.

Az erdei házikó

Dani órák óta bolyongott a fák között, de sehol nem lelt ismerős helyre. Olyanra, ahol anyával korábban már járt, vagy ahol apával gombát szedtek. Kezdt kissé megszeppenni és léperei egyre bizonytalanabbá váltak. Amikor elfáradt, leült egy köre, és mivel csak nem találta a hazavezető utat, pityeregni kezdett. Arra lett figyelmes, hogy sötétedni kezdett. Ettől még jobban megijedt, felugrott és szaladni kezdett a fák között, de csak nem lelte a kivezető utat a rengetegből.

* * *

Teljesen besötétedett és a félelme egyre nőtt. Riadtan hallgatta az erdő éjszakai neszeit. Szája megint sírásra görbült, amikor a fák közt a távolban egy apró fényt pillantott meg. Önkéntelenül megindult a fény felé. Egy apró házikóhoz ért, és kissé felbátorodva bekopogott. Kisvártatva kulcscsörgést hallott és kinyílt az ajtó.

– Hát te? Mit keresel itt ilyen későn egyedül? – kérdezte barátságos hangon egy kedves néni.

– Eltévedtem és nem talállok haza.

– Gyere be hamar. Éjszakára itt maradhatsz, és holnap megkeressük a hazavezető utat.

Dani belépett a házba és érdeklődve nézett körül. Csodálkozott, milyen tágas belülről a ház.

– Éhes vagy Dani?

– Ühüm. Te honnan tudod a nevem?

– Olyan kedves Danis formád van.

– Te tündér vagy?

– Nem, nem vagyok tündér – válaszolt nevetve a kedves néni.

– Ha nem vagy tündér, akkor honnan tudod a nevemet?

– Inkább gyere enni. Vacsora után még játszatsz kicsit.

Danit nem kellett biztatni farkaséhes volt, és ez a kedves néni pont a kedvencét készítette vacsorára.

– Nagyon finom volt – mondta Dani vacsora után. – Te még anyukámnál is jobban főzöl.

– Ó! Köszönöm az elismerést. Szeretnél még játszani?

– Ha megengeded, miért ne. Anyu nem engedi, hogy vacsora után játsszak.

– Rendben, akkor neki nem áruljuk el – azzal a kedves néni bevezette egy oldalsó szobába. A kisfiú szeme elkerekedett, mert a szoba belülről egy szabályos játszótér volt. Méghozzá olyan nagy, hogy Dani nem is értette, hogy fér el a házikóban. Nem is bírta megállni, hogy ne szóljon.

– Mondd csak, ez a nagy játszótér, hogy fér el ide?

– Jól kiszámoltam a helyet – mosolyodott el a kedves néni.

– Na de akkor is, hogy fér ide egy hinta, homokozó egy ilyen nagy rét, meg egy ekkora tó?

– Ne törődj semmivel, játsszál – és Dani nem is törődött semmivel, hanem minden csodát sorra próbált. Mire végzett, olyan álmos lett, hogy alig bírta nyitva tartani a szemét. A kedves néni elvezette egy fürdőszobához is ráparancsolt.

– Mosakodj meg alaposan. A füled mögött is, mert tudom, azt gyakran kihagyod. Utána moss fogat, én addig hozok egy pizzamát.

Mikor Dani ágyba került, olyan álmos volt, hogy a kedves néni alig mesélt két mondatot az északi tündérről – már aludt is.

Reggel Dani friss kalács és kakaó illatára ébredt. Mielőtt felkelt, azon gondolkodott, hogy jó volna hazamenetel előtt még egyszer bemenni a játszószobába. Ekkor belépett a kedves néni, és kiparancsolta Danit az ágyból. Reggeli után, ami valóban friss kalács és kakaó volt, Dani kérlelni kezdte a kedves nénit.

– Engedd meg, hogy bemenjek a játszószobába.

– Nem akarsz hazamenni?

– De. De az ráér. Előtte játszani szeretnék.

– Nem bánom – válaszolta a kedves néni és beengedte Danit a játszószobába. A kisfiú, ha lehet még jobban meglepődött, mint tegnap. A szobában egy szabályos vidámpark volt. Dani kipróbált mindent. A hullámvasútra négyszer is felült.

Ebéd után kérlelni kezdte a kedves nénit, engedje be újra a játszószobába. Dani már meg sem lepődött, hogy a szobában egy állatkert várta. Aztán vacsora után ismét megkérte, hogy bemelessen és ezúttal egy óriási élményfürdőt talált odabent.

Daninak a harmadik napon kezdett hiányozni apa és anya. Reggeli után a kedves néni elé állt.

– Mondd csak, ha hazamennék, eljöhetnék újra hozzád?

– Amikor csak kedved tartja. Egyébként tegnapra vártam ezt a kérdést. Azt hiszem, jobb is, ha most nem mész a játszószobába, mert takarítani akartam.

– Takarítás előtt segíts nekem kijutni az erdőből – azzal Dani megfogta a kedves néni kezét, és vidáman nekiindultak az erdőnek. Egy órája lehettek úton, amikor a Dani egy jól ismert tisztásra ért a kedves nénivel.

– Innen egyedül kell menned, mondta a kedves néni. Tudod, nekem takarítanom kell, hogy ha más is arra téved, tudjon az is játszani. De te is eljöhetsz bármikor – azzal útjára bocsátotta a kisfiút.

* * *

– Itt van!!! – kiáltotta egy férfi, akit Dani többször látott már a faluban. Hahóóó! Erre! Itt van, megvan!

Kisvártatva mindenholnban emberek tűntek fel. Egyszer csak anyát és apát is meglátta, amint felé szaladnak. Anya ért oda előbb és felkapta.

– Danikám, édes kisfiam, de jó, hogy épségben előkerültél!

– Ne haragudj anya, hogy ilyen sok nap után jöttem csak haza, de a kedves néninél voltam.

– Hol voltál? Danikám, kiscsillagom, milyen kedves néninél?

– Aki az erdőben lakik a kisházban, de a játszószobája nagyon nagy.

– Danikám, az erdőben nincs egyetlen ház sem – válaszolta apa.

– Én csak tudom, kisöreg, hiszen én vagyok az erdőkerülő.

– Na de apa, anya, csak nem gondoljátok, hogy füllentek...?

Budapest, 2008. május 23.

Újrakezdés

Kezdem megszokni ezt a helyet. Jó itt! Meleg van és nyugalom. Rendszeresen kapok enni, tehát igazán semmi okom a panaszra. Lassan a múlt emlékei is elhalványulnak. Mit kívánhat még az ember? Csak abban reménykedem, hogy örökre itt maradhatok.

A lényeg, hogy sikerüljön a múltat teljesen elfelejtenem. Na, igen!

A múlt néha felrémlik bennem, de egyre kevésbé és távolabbról. Mostanában már csak az ősz öregemberre emlékszem, amint jószágosan mosolyog rám. Kimérten, megnyugtatóan mondta, hogy el kell mennem, és új életet kell kezdenem. Igaz, nem is volt más választásom.

Az biztos, hogy valami teljesen új kezdődött. Magam sem tudom, hogy mi ez, csak érzem, hogy nagy változások előtt állok. Azt is érzem, hogy megnyugtat ez a változás. Az viszont nyugtalanít, hogy nem tudom mi vár rám, és nem vagyok teljesen ura a cselekedeteimnek.

Igaz, az ősz öregember mondta, hogy ez így lesz, meg azt is mondta, hogy mindent újra kell tanulnom.

Magatehetetlennek érzem magam, és néha félek ettől a bezártságtól.

Viszont van időm töprengeni, végiggondolni az előttem álló feladatokat. Próbálok visszaemlékezni a korábbi időkre, de valahogy egyre kevésbé sikerül. Mostanában már az sem jut eszembe, mit mondott az-az ember. Arra végkép nem emlékszem ki is volt ő tulajdonképpen, és milyen szerepet játszott az életemben.

Nem félek, de érzem, valami nagyon nem stimmel. A múltamat teljesen elfelejtettem és mostanában egy megmagyarázhatatlan szorongató érzés kerít hatalmába. Lehet, ez azért van, mert

egyre kevesebb helyem van. Azt gondolom, ez pszichés alapon van, hiszen korábban semmi bajom nem volt ezzel.

Ma nagyon érdekes dolog történt velem. Egy lány női hang kezdett beszélni hozzám. A hang megnyugtató és az előttem álló feladatokról beszélt.

Most már biztosan érzem, hogy becsapott az ősz öregember. Csak nagyon halványan emlékszem rá, és az arcát nem is tudom felidézni, azt meg végképp nem, hogy mit mondott nekem. Lehet az ennivalómba kevernek valamit, amitől mindent kitörölnek az agyamból. Teljesen elfelejtettem a korábbi éneket, azt, hogy ki voltam, és mit csináltam. Biztos, hogy ez egy előre kitervelt dolog ellenem. Érzem, nemsokára valami rendkívüli dolog fog történni, de nem tudom mi, és mikor. Ez a bizonytalanság teljesen kikészít.

Mostanra teljesen magatehetetlenné váltam. Már mozdulni is alig tudok. Csak várok és várok, de nem tudom mire, és azt sem, hogy ez mikor fog megtörténni. Érzem, napról-napra közeledik ez a valami, de nem tudom, meddig kell itt lennem. Nagyon szeretnék kijutni, pedig ha őszintén meggondolom, a szűk helyet leszámítva jó itt. Még szerencse, hogy a lány női hang megnyugtató napról napra.

Ma valami nagyon borzasztó dologra ébredtem. Azt éreztem, hogy teljesen összepréselődöm. Félelemérzés tört rám, és szégyen bevallani, de a sírás fojtogatott. Ez a borzasztó nyomás egyre gyakrabban ismétlődött. Úgy éreztem, hogy azonnal megfulladok. A rám nehezedő és vissza-visszatérő, egyre nagyobb nyomástól minden porcikám fájt. Rettenetesen szenvedtem és azt kívántam, bárcsak vége szakadna már ennek a szörnyű állapotnak.

Végül egy minden eddiginél nagyobb nyomás összepréselt és egy teljesen ismeretlen térbe nyomott át. Fuldokoltam és hirtelen iszonyatos hideget éreztem. Az éles fény elvakított, a tudómban szörnyű szűrést éreztem, a testem csupa vér és ragacs volt. Körü-

löttem teljesen ismeretlen emberek szaladgáltak és érthetetlen dolgokat kiabáltak. Ekkor már nem bírtam tovább és bármennyire is szégyelltem, a rám törő fájdalomtól sírva fakadtam. Teljesen kimerültem a megpróbáltatástól, borzasztóan fáztam és az ájulás kerülgetett.

Magatehetetlenül feküdtem, amikor a közelemben az ismert lány női hang szólalt meg:

– Doktor úr, mondja már, kislány, kisfiú? ...és minden rendben? Egészséges? Kérem, mondja már.

– Igen! Gratulálok anyuka! Önnek gyönyörű kisfia született.

Budapest, 2009. január 15.

Baleset

A nő kinyitotta a szemét és a fehér mennyezetet bámulta. Eltartott néhány pillanatig, míg tudatosult benne, hogy kórházban van. Ahogy kitisztult a tudata, megpróbált körülnézni, de a fejét nem tudta mozdítani, csak a szemét járatta körbe. Mindenhonnan csövek lógtak ki a testéből, és körülötte halkan züm-mögő gépek figyelték az életfunkcióit.

Behunyta szemét és gondolkodni próbált. A buszmegállóban állt, és csak a hatalmas ütésre emlékszik, aztán az éles fájdalom-ra, meg arra, hogy a gépkocsi elsodorta és áthajtott rajta. Most pedig itt a kórteremben tért magához.

Azon gondolkodott, hogy milyen autó ütötte el. Metál piros volt, de hogy milyen márkájú, azt nem tudta felidézni. Micsoda marhaság, gondolta, nem mindegy, milyen autó volt? Az tény, hogy egy ámokfutó elgázolta, és most itt fekszik egy kórteremben, tele csövekkel, és borzasztóan gyenge.

– De nem fáj semmi. Ez meg hogy lehet...? – gondolta a nő. Csakis úgy, hogy tele van a szervezete nyugtatóval és fájdalom-csillapítóval.

Hirtelen egy gondolat hasított a tudatába és megrémült. Nem tudta, csak megérezte a hiányát, és páni félelem fogta el.

A baba nincs a hasában! Úristen mi van a babával? Hogy lehet az, hogy nincs a hasában? Ki akarta tapintani a hasát, de nem tudta megmozdítani a kezét, annyira gyenge volt. A félelme csak fokozódott, és kiáltani akart, hogy jöjjön valaki, de csak erőtlen nyöszörgés jött ki a torkán.

Évek óta küzdöttek, hogy gyerekük legyen. A férjével rengeteg vizsgálaton vettek részt, néha igen kellemetlen, majdhogynem megalázó vizsgálatok sorozatát szenvedték végig. Micsoda öröm volt, mikor kiderült, hogy terhes.

A férje boldogságát soha nem felejtí el. Akkor érezte igazán, hogy mennyire szereti őt.

Lépteket hallott és egy nővér került a látószögébe. Amikor meglátta, hogy tudatánál van, rámosolygott.

– Magához tért kedves? – kérdezte a nővér – Mindjárt szólok a főorvos úrnak, mert beszélni akar önnel – azzal a nővér elment.

A nővér szavai, mint a villámütés, úgy hasított belé. „*A főorvos úr akar önnel beszélni!*” – visszhangzott a tudatában a nővér előző mondata.

– Biztos a baba miatt... – motoszkált a gondolat az agyában. Jaj Istenem, a baba nem élte túl a balesetet. Ha nem így lenne, a nővér azonnal megnyugtatta volna. De nem lehet ilyen kegyetlen a sors! Hiszen meg sem született és máris meghalt? Nem, ez nem lehet! És miért büntet engem a jó Isten? Mit vétettem, hogy ilyen keményen kell bűnhődnöm?

Érezte, hogy a sírás fojtogatja, és azt gondolta, ha a baba meghalt, ő sem akar élni egyetlen percet sem. Mi értelme lenne így az életének...? Még azt sem tudom, hogy fiú vagy kislány lett volna...

A kétségbeesett gondolatok és a gyengeség annyira kimerítették, hogy egyik pillanatról a másikra mély álomba zuhant.

Arra ébredt, hogy a nővér az infúziós üveget cseréli, és egy férfi a műszereket ellenőrzi. Valószínűleg a főorvos. A nővér kisvártatva elment és ekkor a főorvos felé fordult:

– Örülök, hogy magához tért. Több, mint két napig volt eszméletlen. Kérem, jelezzen a szemével, ha érti, amit mondok. Emlékszik mi történt önnel? – kérdezte a főorvos. A nő a szemével jelzett. – Emlékszik a nevére, és a személyes adataira?

A nő megint jelzett a szemével, és a félelem ismét úrrá lett rajta. Miért nem mond semmit a babáról...? Biztos, hogy nem élte túl a balesetet. Különben már mondaná, hogy mi van vele. Biztosan ezért nem mondja. A sírás fojtogatta, de olyan gyenge volt, hogy sírni sem volt ereje.

– Asszonyom! Figyeljen rám, elmondom mi történt önnel – zökkenettette vissza a főorvos.

– Ön balesetet szenvedett, melynek következtében nyolc helyen eltört a csontja, sajnos megsérült a tüdeje és a bal veséje is. Ezt sajnos el kellett távolítanunk. Az állapota most stabil, de még mindig nagyon súlyos, életveszélyes állapotban van.

– Végül a legfontosabb. Talán ezzel kellett volna kezdenem – folytatta a doktor – Miután ön állapotos volt, ráadásul a nyolcadik hónapban járt, a baleset miatt szükséges volt megindítani a szülést. A babát császármetszéssel hoztuk a világra.

– Önnek kislfia született. A baba 2, 55 kg-os egészséges, jelenleg inkubátorban van. A férje délután meglátogathatja néhány percre, és úgy tudom, egy fényképpel is meglepi önt, ami a babáról készült. Nyugodjon meg, mindent elkövetünk a mielőbbi felgyógyulásáért.

A nő legszívesebben felugrott és körbe csókolta volna az orvost. Micsoda boldogság, hogy édesanya lett és kislfia született! Mégiscsak kegyes a sors, még ha ilyen kemény megpróbáltatás árán is. A boldogság, hogy édesanya lett, annyira kimerítette, hogy ismét álomba merült.

Kinyitotta a szemét és a szeme sarkában látta, hogy a férje ül mellette. Nézte a férfi arcát, és melegség öntötte el a szívét. Egyszerre látta a férje arcán a boldogságot, és az aggódást. A boldogság nyilván a babának szól, az aggódás pedig nekem, – gondolta.

A nő érezte, hogy nagyon gyenge, és belülről egy tompa, de egyre erősödő fájdalmat érzett. A férfi észrevette, hogy a felesége magához tért, fölállt és rámosolygott.

– Szervusz drágám. Nagyon örülök, hogy felébredtél. A főorvos úr telefonált személyesen, hogy magadhoz tértél. Nagyon örültem neki. Azonnal jöttem, ahogy a telefont megkaptam.

A férfi egy fényképet vett elő.

– Képzeld drágám, tegnap láttam a kisfiunkat, és fényképet is csináltam róla. Nézd, milyen aranyos! Teljesen egészséges és minden rendben van vele. Most már csak az kell, hogy te is felépülj. Meglátod minden rendbe jön!

A nő nézte az eléje tartott fényképet és egy csodálatos érzés kerítette hatalmába. Az anyaság érzése volt ez. A szíve megtelt szeretettel és ez az egyre erősödő, tompa fájdalmat is elnyomta egy kis időre. Hallgatta a férjét, aki egyre csak áradozott a babáról, dicsérte, hogy milyen jó kezekbe került és biztosan hamar felépül majd, valamint, hogy a sofőrt őrizetbe vették, ráadásul a vérvételnél kiderült, hogy erősen ittas volt.

A nővér szakította félbe férfit, és kérte, hogy fejezze be a látogatást, mert a betegnek nyugalomra van szüksége. A férfi vonakodva bár, de elbúcsúzott.

A nő magára maradt és a belső tompa fájdalmat megint sokkal erősebben érezte. Nagyon gyengének érezte magát, behunyta a szemét és újra álomba zuhant.

Éles, szúró fájdalomra tért magához. Éjszaka volt és csak az irányfény halványzöld fénye világított. Az egyik műszer folyamatosan sípolt, mintegy jelezve, hogy valami nagyon nincs rendben.

A nővér jött oda, majd kisvártatva az ügyeletes orvos is megjelent. Halkan tanácskoztak, de a nő nem értette, mit beszélnek. A nővér elment, majd egy injekcióval tért vissza és vénán keresztül beadta az elcsigázott betegnek. Néhány perc múlva a nő megint álomba merült.

Amikor kinyitotta szemét megint világos volt. A tompa fájdalmat minden eddiginél erősebben érezte. Végtelenül gyengének érezte magát, és még a levegővétel is nehezebbre esett.

Behunyta a szemét és régmúlt események jelentek meg a tudatában.

Egy rég elfelejtett kép, ahogy kislánként a téren szalad, el-
esik, sírva fakad, és a mama vigasztalja. Az iskolában felel és
milyen boldog, hogy ötöst kapott. Az első randevú a férjével, az
első együttlétük. A boldogság, amikor az új lakásba költöztek. A
férje arca, amikor közölte vele, hogy annyi küzdelem után jön a
baba.

Kinyitotta a szemét, lassan körbejárta a mennyezetet. Tud-
ta, hogy a férje nagyon jó apa lesz.

Lassan behunyta a szemét, nem érzett fájdalmat, csak valami
végtelen nyugalom kerítette hatalmába.

Valahol már nagyon messze járt...

*A novellát a rétsági kamionbaleset emlékére írtam, melynek
szemtanúja voltam.*

Budapest, 2005. március 29. (2003-as kézirat alapján)

Tartalomjegyzék

Előszó		3
Karácsonyi ajándék		5
Feltámadás		8
Ajándékkeresés		13
A fazekasmester		16
Kapcsolatfelvétel		24
Tanár úr		27
A világ legszebb szava	vers	32
Vidám vers	vers	33
Elszenderedettke		34
Mérföldkő (születésnapomra)	vers	37
Tökéletes természet	vers	38
Tartozás		39
Szerződés		42
A tékozló fiú		49
Présház		55
A tékozló ember	vers	62
Halott liliumkert	vers	63
Pernyeszennyeztke		64

Fanni elveszett		69
Karambol		72
Relatív boldogság		78
A meg nem írt házi feladat		83
Egy nyuszi monológja		85
A szandál		89
Drégely vára	vers	92
A hajléktalan álma	vers	93
Az idegen		94
Nem történt semmi		102
Piroska néni		107
Gergő vásárolni megy		117
Lepke a hó alatt		120
Út a jövőbe		123
Telefonhírmondó		126
Üzenet		130
A koldus szerencséje		135
A sziget foglya		142
Döme bácsi létrája	kisrádiójáték	145
- 4711 -		153
Lépteim súlya	vers	157

Nagy kérés?	vers	158
Illatemplék		159
XXI. századi magány		161
A torkos róka	vers	164
Hol aludt Vera?	vers	165
Idézés		167
A kesztyű		170
Találkozás		177
A csapda		182
Szeretteink emléke		184
Elvesztett ajándék		187
Barátság morzsák	vers	190
Ha megérted	vers	190
Nem várt üzenet	vers	190
Az erdei házikó		191
Újrakezdés		195
Baleset		198

Máté László nyitott szemmel és nyitott lélekkel, csendesen figyeli a körülötte, körülöttünk lévő világot. Novelláit túlmutatnak önmagukon, gondolkodásra, továbbgondolásra készítetik az olvasót. Látszólag egyszerű, életből ellesett történetek, melyeken áttűnik az író emberszeretete, szociális érzékenysége. Mély empátiával ír az emberi kapcsolatokról. Megállásra készít bennünket, felhívja figyelmünket az örök emberi értékek fontosságára, úgy, mint a szeretet, a tisztelet, a tudás. Jó néhány írása, akár tanmesének is felfogható. Az élet sötét oldalán élők lehangoló, tragikus históriái ugyanúgy megtalálhatók könyvében, mint a fordulatos, meglepő csattanók, mosolyt, vagy könnyeket fakasztó, szívmelengető történetek.

Máté László sokoldalú ember, sokoldalú író. Jó szívvel ajánlom könyvét a XXI. század emberének. Biztos vagyok benne, mindenki talál neki tetszőt, a magával ragadó, gördülékeny történetek között!

~ S. Farkas Zsuzsanna ~